

**THE EFFECTS OF USING THE LEARNING PACKAGES TO
ENHANCE ENGLISH READING COMPREHENSION USING
COOPERATIVE LEARNING, LEARNING TOGETHER
TECHNIQUE FOR MATTHAYOMSUKSA I STUDENTS**

Nanchuda Panyathiwut

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Curriculum and Instruction**

November 2015

Copyright of Buriram Rajabhat University

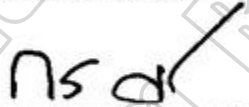
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางฉัญชุตตา ปัญญาธิวุฒิ
เรียบร้อยแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ สิงหะพล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเกียรติ์ ละอองทอง)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ดร.กระพันธ์ ศรีงาม)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

วันที่..... เดือน..... 18 พ.ย. 2556 พ.ศ.....

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	
ผู้วิจัย	ฉัญชุตตา ปัญญาวิชิต	
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง	ที่ปรึกษาหลัก
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์	ที่ปรึกษาร่วม
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์ 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 45 คน ได้มาโดยการ สุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 ชุด 2) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย (P)

ตั้งแต่ 0.31 ถึง 0.76 ค่าอำนาจจำแนก (B) มีค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.76 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability of Lovett) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ (r_{L}) มีค่า 0.92 และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ ค่าดัชนีประสิทธิผลและทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Dependent Samples t - test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.85 / 81.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75 / 75
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.6683 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีความรู้หลังเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 66.83
4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก

TITLE	The Effects of Using the Learning Packages to Enhance English Reading Comprehension Using Cooperative Learning, learning together Technique for Matthayomsuksa 1 Students		
AUTHOR	Nanchuda Panyathiwut		
THESIS ASVISORS	Assistant Professor Dr.Suthiap La-ongthong	Major Advisor	
	Assistant Professor Dr.Wantanee Narmsawat	Co - Advisor	
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2015

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to study the efficiency of the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students ; 2) to compare the learning achievement of students before and after learning by using the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students ; 3) to study effectiveness index of the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students ; and 4) to study students' satisfaction towards learning by using the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students. The sample of this research consisted of 45 students in Matthayomsuksa 1/1 of Satuek School, Satuek district, Buriram province under the Secondary Educational Service Area Office 32 in the second semester of academic year 2014. The sample was derived by using simple random sampling technique. The instruments used for data collection were 1) 6 units of the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students ; 2) 6 units of the lesson plan for English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students ; 3) a 40 - item achievement test of English reading comprehension by using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students, with the difficulty index between 0.31 - 0.76, the discrimination between 0.20 - 0.76 and the reliability of 0.92 ; 4) a 5 - rating scale questionnaire asking satisfaction towards learning by using the

learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, E_1 / E_2 and E.I.. The hypothesis was tested by using Dependent Samples t - test.

The research has shown that :

1. The efficiency of the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students was 80.85 / 81.00 which was higher than the set criterion at 75 / 75.

2. The learning achievement of the students after learning by using the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students was higher than before learning at the significant difference level of .05.

3. The effectiveness index of learning by using the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students was 0.6683. It showed that the student's achievement increased 66.83%

4. The students satisfaction towards learning by using the learning packages to enhance English reading comprehension using cooperative learning, learning together technique for Matthayomsuksa 1 students as a whole was at a high level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยดีเพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ สิงหะพล ประธานสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และ อาจารย์ ดร.กระพัน ศรีงาน กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ เรียบร้อย และขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย ที่ได้อำนวยความสะดวกในการประสานงานจัดทำ วิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณนายไพศาล สังกะเพศ ผู้อำนวยการโรงเรียนสตึก ที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัย และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ นางสาวอติปริยา แก้วกล้า ครูชำนาญการพิเศษ นายนิคม วุฒิเกรียงไกร ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตึก และ ดร.ปิยะวัฒน์ เพชรศรี ศึกษาานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ ให้คำแนะนำและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ คณาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนให้เป็นผู้ที่มีศีล สมาริ ปัญญา ตลอดจนทุกคน ในครอบครัวที่ได้ช่วยเหลือ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ณัฐชดา ปัญญาธิวุฒิ

สารบัญ

	หน้า
หน้าอำนวยการ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
ประกาศนุญการ	ฉ
สารบัญ	
สารบัญตาราง	
สารบัญภาพประกอบ	

บทที่

1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	10
การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	14
การอ่าน.....	18
ชุดการเรียนรู้.....	43
การเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	54
เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน.....	77
แผนการจัดการเรียนรู้.....	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ประสิทธิภาพ	93
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	97
ดัชนีประสิทธิผล.....	104
ความพึงพอใจ.....	108
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	111
งานวิจัยในประเทศ.....	111
งานวิจัยต่างประเทศ.....	113
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	116
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	116
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	124
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	127
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	128
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	134
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	135
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	135

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	147
ความสำคัญของการวิจัย.....	148
สมมติฐานของการวิจัย.....	148
ขอบเขตของการวิจัย.....	149
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	150
วิธีดำเนินการวิจัย.....	151
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	152
สรุปผลการวิจัย.....	152
อภิปรายผล.....	153
ข้อเสนอแนะ.....	162
บรรณานุกรม.....	164
ภาคผนวก.....	177
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	178
ภาคผนวก ข ชุดการเรียน.....	184
ภาคผนวก ค แผนการจัดการเรียนรู้.....	215
ภาคผนวก ง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	225
ภาคผนวก จ แบบวัดความพึงพอใจ.....	234
ภาคผนวก ฉ ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	237

สารบัญ (ต่อ)

ประวัติย่อผู้วิจัย.....

264

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1	ขั้นตอนการสอนอ่าน..... 39
2.2	รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนอ่าน..... 40
2.3	การจัดกลุ่มเรียงจากคะแนนสูงสุดไปหาค่ำสุด..... 81
3.1	แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดลองหลังเรียน..... 125
3.2	กำหนดการดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้..... 126
4.1	คะแนนระหว่างเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 136
4.2	คะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อ พัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 138
4.3	ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ เข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 140
4.4	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 141
4.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 144
4.6	ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1..... 144

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตาราง

หน้า

- 4.7 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะ
การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้
ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....

145

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
2.1 รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้.....	91

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนตามความเหมาะสม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญคือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1)

จากการพัฒนาถึงการเข้าใจกระบวนการ การมีทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษ ใน 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ทั้งนี้เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งปวง ทำให้การรับรู้ข่าวสาร ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน การอ่านยังเป็นทักษะที่คงอยู่กับผู้เรียนได้นานที่สุด ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตัวเอง ได้ตลอดเวลา และยังเป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนในระดับสูง เพราะตำราส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ (สุวรรณณี พากักดี. 2543 : 1) และการอ่านที่ดีเป็นสิ่งจำเป็น

สำหรับความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครึ่งหลังของทศวรรษนี้ไม่มีทักษะใดที่สำคัญมากไปกว่าทักษะทางการอ่าน บางคนเชื่อว่าคนที่มีขีดความสามารถในการอ่านต่ำอาจจะต้องพบกับความล้มเหลวในชีวิตของการทำงานหรือการศึกษาเล่าเรียนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และคนที่มีความสามารถในการอ่านสูงเท่านั้นที่จะพบกับความสำเร็จก้าวหน้าเหมือนคนอื่น ๆ (สมุทรา เจริญเชาวนิช, 2551 : 2)

จากการศึกษาวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาการอ่านของเด็กวัยรุ่นที่พบมากที่สุด คือ เด็กไม่ชอบอ่านหนังสือ อ่านไม่เข้าใจ จับใจความสำคัญไม่ได้ และไม่รักการอ่าน (สร้อยสน สกกรักษ์, 2542 : 179) และ ศรีนัย จันทร์ทะเล (2548 : 2) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก การอ่านเป็นพื้นฐานสำหรับการแสวงหาความรู้ที่ผ่านทางสื่อต่าง ๆ ได้ตลอดเวลาความสามารถในการอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งไม่ว่าจะเป็นภายในหรือภายนอกห้องเรียน การศึกษาในสถานศึกษานั้น ทั้งครูและนักเรียนต่างตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านเพราะการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่มีส่วนช่วยในการเรียนรู้ การคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ และยังเป็นการให้ประสบการณ์แก่ผู้อ่านตลอดจนนำความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถใช้การอ่านกับทุกวิชาเพื่อให้ได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างเพียงพอ ผู้เรียนจะใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ และนำเอาความรู้ ความคิดและประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ประโยชน์ต่อการศึกษาเล่าเรียนและชีวิตประจำวัน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า การอ่านมีความสำคัญ และจำเป็นต่อการศึกษาในทุกระดับ แต่ในปัจจุบันความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจยังไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งระดับที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ21101 และ อ21102 นักเรียนมีผลการเรียนเฉลี่ย 2.40 ในภาคเรียนที่ 1 และผลการเรียนเฉลี่ย 2.20 ในภาคเรียนที่ 2 จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีแนวโน้มต่ำลง (ฝ่ายวิชาการ, โรงเรียนสตึก, 2556 : 15) และจากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยทำการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ได้พบปัญหว่านักเรียนมีระดับความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ นักเรียนส่วนมากไม่ชอบอ่านเนื้อเรื่องในบทเรียน นักเรียนไม่รู้ความหมายของศัพท์ เมื่ออ่านเนื้อเรื่องและไม่สามารถบอกประโยชน์และข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน การเรียนการอ่านเพื่อความเข้าใจ เด็กไม่มีโอกาสได้ฝึกการตีความ การแปลความ และวิเคราะห์วิจารณ์ เนื่องจากมีเวลาจำกัด และไม่มีแบบฝึกทักษะการอ่านที่หลากหลาย จึงทำให้การเรียน

การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษในโรงเรียนของผู้ศึกษาค้นคว้าทำการสอนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นจึงจำเป็นต้องหาวิธีสอนและบุคคลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องหาวิธีการแนวทางใหม่ ๆ มาช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านมากยิ่งขึ้น จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านที่เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ที่จะขจัดปัญหาในการอ่านนั้น ผู้วิจัยพบว่า ชุดการเรียนมีความสำคัญ มีผู้ทำวิจัยนำชุดการเรียนมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักการศึกษาหลายท่านกล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่มุ่งจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นแนวการสอนภาษาที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสาร ได้มากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 12) นอกจากนี้ คำหมาน คนโต (2544 : 3) กล่าวว่า สื่อและเทคโนโลยีแต่ละอย่างให้คุณค่าต่อการพัฒนา มีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนมากเพราะเป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น การเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้โดยที่ครูไม่จำเป็นต้องสอนด้วยการพูดเองหมดทุกอย่าง แต่ครูควรเป็นสื่อการสอนหนึ่งที่เชื่อมโยงประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยการจัดระบบที่ดีในการผลิตสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ในรูปแบบของสื่อประสม เรียกว่า ชุดการเรียนการสอน นับเป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาใหม่ชนิดหนึ่ง ที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้จัดการเรียนรู้เพื่อสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและประสบการณ์เรียนรู้ของแต่ละหน่วย มาช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายซึ่งสอดคล้องกับ สุวดี เมืองสุข (2546 : 26) กล่าวว่า การนำชุดการสอนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีผลทำให้กระบวนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เพราะชุดการสอนเป็นการนำสื่อหลาย ๆ รูปแบบมาใช้ร่วมกันอย่างมีระบบและช่วยเพิ่มความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเอง นอกจากนี้ยังช่วยอำนวยความสะดวกแก่ครูผู้สอนและลดปัญหาการขาดแคลนครูอีกด้วย

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการเรียนรู้แบบหนึ่งที่กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ คณะเพศและคณะความสามารถประกอบด้วย นักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยกำหนดกิจกรรมให้สมาชิกรับผิดชอบงานของกลุ่ม มีการหมุนเวียนหน้าที่กันในการทำงานอย่างทั่วถึง มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด มีการช่วยเหลือกัน เป็นการปลูกฝังคุณธรรมที่พึงงาม พัฒนาทักษะการทำงาน และทักษะทางสังคม การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายชนิด ได้แก่ Jigsaw, Co - op Co - op, TGT, GI, TAI, STAD และ

LT (พิมพ์พันธ์ เศษะกุลปต์. 2544 : 37 - 47) ผลจากการวิจัยทั้งหลายพบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งผลดีต่อผู้เรียนตรงกันในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ทิศนา แคมมณี (2550 : 101) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น มีสุขภาพจิตดีขึ้น และ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 149 - 150) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เป็นเทคนิคหนึ่งที่เหมาะสมกับเนื้อหากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนแน่นอนหรือ โจทย์ปัญหาเทคนิคดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้กับผู้เรียนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลาย ๆ วิธี ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประกอบเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน จะเป็นแนวทางเลือกอีกทางหนึ่งที่เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการปฏิสัมพันธ์ต่อกันและได้เรียนรู้ร่วมกัน ดังที่ วารีย์ มูลมาก (2548 : 4) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เป็นวิธีหนึ่งที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนและเพิ่มแรงจูงใจทางการเรียน เป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน สมาชิกและคนในทีมจะมีการปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้และสมาชิกทุกคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 34) กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยแต่ละคน มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของแต่ละคนเท่านั้น หากแต่ต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เพราะความสำเร็จของสมาชิกแต่ละคนคือความสำเร็จของกลุ่ม

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน อีกทั้งเพื่อเป็นการกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เพื่อศึกษาค้นคว้าประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

1. ชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 / 75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน

3. ค้นคว้าประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่ามากกว่า 0.50

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 / 75
2. นักเรียนได้รับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเนื้อหาอื่น ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
4. ได้แนวทางในการทำวิจัยของนักวิจัยท่านอื่น ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องเรียนแบบคละ รวม 412 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวนนักเรียน 45 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.3 คำนึงประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหาในหนังสือแบบเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษ My World 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ประกอบด้วยเนื้อเรื่องจำนวน 6 เรื่อง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ซึ่งไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดการเรียนรู้ หมายถึง สื่อประกอบการเรียนการสอน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย ชื่อชุดการเรียนรู้ คำนำ วัตถุประสงค์ คำชี้แจงแผนการจัดการเรียนรู้ (ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการจัดการเรียนรู้และการประเมินผล) เพื่อเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ความรู้และปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยใช้สื่อประสมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน

2. การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถของสมอง ความสามารถทางภาษา และการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการสร้างความรู้ ความเข้าใจในสารที่อ่าน ตั้งแต่

รับตัวอักษร คำ วลีและประโยค เพื่อให้สามารถจับใจความสำคัญ แผลความ ลำดับความ สรุปความ และขยายความจากเรื่องที่อ่านให้ได้ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ที่มีการเรียน โดยครูจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มลดความสามารถ แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 4 - 5 คน ประกอบด้วย นักเรียน เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และ อ่อน 2 คน ศึกษาเนื้อหาและปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง สรุปคำตอบร่วมกัน และผลงานกลุ่มเป็นผลงานของทุกคน ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนี้ ขั้นเตรียม ขั้นสอน ขั้นทำงานกลุ่ม ขั้นตรวจสอบผลงานและขั้นสรุปบทเรียน

4. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือ โครงสร้างที่จัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อการปฏิบัติการสอนในวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อย่างมีประสิทธิภาพที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นสำหรับประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

5. ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับคุณภาพที่กำหนดสำหรับการเรียนการสอน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อนำมาใช้สอนแล้วนักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่ระดับ 75 / 75

75 ตัวแรก หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนใน แต่ละชุดการเรียนรู้แล้วนำคะแนนของผู้เรียนทั้งหมดมารวมกัน คิดเป็นร้อยละ 75 ของคะแนนรวมทั้งหมด

75 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน แล้วนำคะแนนของผู้เรียนทั้งหมดมารวมกันคิดเป็นร้อยละ 75 ของคะแนนรวมทั้งหมดที่นักเรียนทำได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินการเรียนรู้ทั้งทางด้านวิชาการ ด้านทักษะและความสามารถในการในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนเพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครูจัดให้ ก่อนและหลังเรียนจนจบเนื้อหาในชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

7. **ดัชนีประสิทธิผล** หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และ คะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนด้วยชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

8. **ความพึงพอใจ** หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ ความพอใจ เต็มใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งประเมินผลจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน

9. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. การอ่าน
4. ชุดการเรียนรู้
5. การเรียนรู้แบบร่วมมือ
6. เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
7. แผนการจัดการเรียนรู้
8. ประสิทธิภาพ
9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
10. ดัชนีประสิทธิผล
11. ความพึงพอใจ
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 12.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 12.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีกรอบทิศทางการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ สรุปส่วนที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 4 - 8) กล่าวถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย เป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมี โอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มี โครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลกยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา สิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน การเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิด สมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูล ข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิดเป็น ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิด สร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณและการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือ สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรค ต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสม บนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูล สารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา มีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการ ต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของ

สังคมและสภาพแวดล้อมและการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์ สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษา และพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพ และเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไร จะประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษาและการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพจากการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

สรุป หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ต้องการให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาจะต้องหาแนวทาง รูปแบบ เทคนิควิธีการ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จัดประสบการณ์ ที่มุ่งประ โยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน คำนึงถึงการพัฒนารอบด้านและต้องเน้นถึงการพัฒนาความใฝ่รู้ พัฒนาทักษะ และเครื่องมือการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งสรุปส่วนที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 190) กำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และ

เข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำหลักสูตรรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และ ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและ ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษา และวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1 เข้าใจตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล โดยใช้กิจกรรม การเรียนการสอนที่สอดคล้องเหมาะสมตอบสนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตรก็คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค

เรียนรู้ร่วมกัน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างทั่วถึงและมีความ
รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง

คุณภาพผู้เรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีจุดเน้นในการสร้างคุณภาพของผู้เรียน ซึ่งตลอด
ระยะเวลาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น สนับสนุนและพัฒนา
ผู้เรียนให้มีคุณภาพและมีจุดเน้นเมื่อผู้เรียนเรียนจบปีสุดท้ายของช่วงชั้นดังนี้
(กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 193)

เมื่อนักเรียนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออก
เสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ / เขียนสื่อ
ที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประ โยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก / ระบุหัวข้อ
เรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อ
ประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
2. สนทนาและเขียน ได้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์
ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างค่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำ
ชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้
ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล
บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูด
และเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์
และข่าว / เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม
3. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว / เหตุการณ์ / เรื่อง /
ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ / แก่นสาระ หัวข้อ
เรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง / ข่าว/เหตุการณ์ / สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียน
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ
4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและ โอกาส ตามมารยาท
สังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและ
ประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม / จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
5. เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง
ประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาคำต่างประเทศและภาษาไทย

เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล / ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง / สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น / ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้ / ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่ / ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของ โรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 – 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่าจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางและการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทาง โรงเรียน ได้นำมาพัฒนาเป็นหลักสูตรสถานศึกษา โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานของความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้เต็มศักยภาพและผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากคู่มือหลักสูตรดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการสร้างชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

การอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านเป็นการหาความรู้ความเพิลิคเพิลิน ก่อให้เกิดความคิดแปลกใหม่ รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สามารถสรุปความรู้ที่ได้จากการอ่านเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้การอ่านยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และพัฒนาสติปัญญา

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดทักษะหนึ่งในการนำมาใช้ดำรงชีวิตประจำวัน และเป็น การแสวงหาความรู้ ทั้งนี้ได้มีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการอ่าน ดังนี้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2547 : 41) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของ อักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความคิด ทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านตรงกับเรื่องราวที่ ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านสามารถนำความรู้ ความคิดหรือสาระจากเรื่องราวที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์

สิทธิพงษ์ สิริวราพงศ์ (2550 : 10) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมาย จากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านออกมาเป็นความรู้ ความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน โดยผู้อ่านสามารถ นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปถ่ายทอดให้ผู้อื่นหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ปรีชญา วันแวน (2551 : 13) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการรับรู้และเข้าใจ ความหมายของสิ่งที่อ่านและสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นหรือนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ เพื่อเพิ่มพูน ประสิทธิภาพ และพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคม

พเยาว์ สิงวี (2551 : 26) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การใช้ทักษะทางสมองเพื่อแปล ความหมายของคำ สัญลักษณ์ ข้อความ เรื่องราว รวมทั้งความคิดของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านทำความเข้าใจเรื่องและตีความหมาย สรุปความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยมีประสบการณ์เดิมเข้ามาเกี่ยวข้อง ก่อนที่จะประมวลเป็นความรู้ใหม่และนำความรู้ ความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ได้

ราตรี นางาม (2551 : 20) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของ ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนจดบันทึกไว้ เพื่อจับใจความ สรุปความ ตีความ ขยายความ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมและความรู้ทางภาษา นำมาผ่านกระบวนการทางความคิด วิเคราะห์ ที่ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจตรงกัน

สำลี รักสุทธี (2553 : 23) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การตีความ แปลความจาก ตัวอักษรที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นข้อมูลความรู้สู่การรับรู้ การเข้าใจของผู้อ่าน

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 15) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมาย ของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ มีลักษณะเป็นกระบวนการและมีขั้นตอนที่ปรากฏแก่สายตา ออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจ เพื่อรับรู้ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ทราบ

จากแนวความคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของอักษรที่อ่านออกมาเป็นความรู้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด เพื่อให้ ผู้อ่านทำความเข้าใจเรื่องและตีความหมาย สรุปความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยมีประสบการณ์เดิม เข้ามาเกี่ยวข้องก่อนที่จะประมวลเป็นความรู้ ความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ได้

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ การอ่านเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอน ซึ่งมี นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

เสนีย์ วิลาวรรณ (2548 : 123) กล่าวไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตอบสนองความอยากรู้ ทำให้ผู้อ่านมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ได้รับความเพลิดเพลิน สนุกสนานคลายเครียด มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ ให้สามารถพัฒนาตนเองและงานให้มีประสิทธิภาพได้

สิทธิพงษ์ สิริวราพงษ์ (2550 : 12) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นการแสวงหาความรู้ ซึ่งมีความจำเป็นกับทุกคน ทำให้มีความฉลาดรอบรู้ทันโลกทันเหตุการณ์เกิดความสนุกสนานและเกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ

อรุณี พงษ์ไพบูลย์ (2550 : 14) กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความคิด ข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีโอกาสได้ศึกษาตลอดชีวิต อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโลกปัจจุบัน

ปรีชญา วันแวน (2551 : 13) กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เราควรฝึกฝนตนให้มีทักษะการอ่านและมีนิสัยรักการอ่าน ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ และหมั่นติดตามความเคลื่อนไหว ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ด้วยการอ่านอยู่เสมอ เพื่อจะได้นำองค์ความรู้ที่ได้จากการอ่านมาช่วยพัฒนาชีวิตแห่งตนและสังคมส่วนรวมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

นิตยา คำเยี่ยม (2552 : 32) กล่าวไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศทุกวัย เพราะมนุษย์ต้องใช้การอ่านเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ พัฒนาความคิดให้สามารถนำความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านนั้น ไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 17) กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง มนุษย์จำเป็นต้องใช้การอ่านในการติดต่อ สื่อสารทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น สามารถนำความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ มาใช้ในชีวิตประจำวัน และดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญ เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความคิด ข้อมูลข่าวสาร ทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่านของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน ซึ่งมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

เสนีย์ วิลาวรรณ (2548 : 130) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน แบบกว้าง ๆ ไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ คนเราต้องการให้ความรู้ของตนงอกเงยขยายขอบเขตออกไป จากที่มีอยู่เดิม ต้องการรู้ในสิ่งที่เป็นปัญหาไม่เข้าใจต่าง ๆ การอ่านจึงเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับ วิชาการแขนงต่าง ๆ เพื่อการประกอบอาชีพและดำเนินชีวิต

2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านลักษณะนี้ เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิด ที่สำคัญ การจัดลำดับแนวความคิดของผู้เขียน พิจารณาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้น ๆ ขึ้น เป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอีกด้วย

3. อ่านเพื่อความบันเทิง สภาวะแวดล้อมและการเรียน การทำงาน ทำให้เรา เคร่งเครียดหรือเบื่อหน่าย การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระไม่เป็นวิชาการนัก เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ จะช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความรู้ความคิด ได้มีความสุขกับความไพเราะของ ภาษาเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด

4. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านที่จะนำความรู้ ไปใช้ประโยชน์ตามความต้องการของคน เช่น เกษตรกรที่ต้องการปรับปรุงพันธุ์พืช การอ่านเพื่อ หาเหตุผลมาสนับสนุนแนวคิดหรือข้อเสนอแนะของตน การอ่านเพื่อเข้าใจตนเอง และปรับตัวให้ เข้ากับวิถีการดำเนินชีวิต

สิทธิพงษ์ สิริวราพงษ์ (2550 : 13) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านว่า การที่เราอ่านเพื่อ ต้องการความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ต้องการความบันเทิงเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดต้องการ ได้รับข่าวสารจากสิ่งใหม่ ๆ เพื่อจะได้ทันโลกทันเหตุการณ์ในยุคปัจจุบันได้

ปรีชญา วันแวน (2551 : 14) กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านแสดงให้เห็นถึง ความสำคัญเพื่อใช้กำหนดแนวทางของการสอนอ่านในปัจจุบันว่า ครูควรพิจารณาและเลือกใช้ให้ เหมาะสมกับเวลา โอกาส และลักษณะของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งจะช่วยให้การสอนอ่านประสบ ผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

ราตรี นางาม (2551 : 21) กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านจะกำหนดความต้องการ ของผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ความรู้ ความคิดและพัฒนาตนเอง ซึ่งการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย นั้น ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นำความรู้ไปวิเคราะห์เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาที่มี คุณภาพ

อภิญา วงศ์กลิ่นกรุด (2553 : 19) กล่าวไว้ว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่ผู้อ่านสามารถ อ่านได้รวดเร็ว มีนิสัยที่ดีในการอ่าน มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน แล้วสามารถจับใจความสำคัญหรือ สาระสำคัญของเรื่องได้ ถ่ายทอดข้อมูลที่ได้จากกาอ่านให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ผู้อ่านสามารถนำสิ่งที่ได้ จากการอ่าน ไปใช้ในการดำเนินชีวิตให้มีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีหลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้อ่าน เช่น การอ่านเพื่อความรู้ การอ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านเพื่อให้รู้สึกผ่อนคลายจากความตึงเครียด เป็นต้น สามารถนำความรู้ไปวิเคราะห์เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาที่มีคุณภาพได้

ทฤษฎีการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดทักษะหนึ่งในการนำมาใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นการแสวงหาความรู้ นักการศึกษาได้กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีการอ่านไว้ ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 58 - 62) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ว่า

1. ทฤษฎีเน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นใจความสำคัญของสารเป็นหลักในข้อความหนึ่ง ๆ จะมีใจความสำคัญ เมื่อผู้อ่านได้อ่านสารแล้ว จะนำใจความสำคัญในแต่ละข้อความมารวมกัน โดยให้ต่อเนื่อง แล้วทำความเข้าใจใจความเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ทฤษฎีนี้ยังแยกออกไปตามแนวคิดของนักการศึกษา ดังนี้

1.1 ทฤษฎีของทราบาซโซ (Trabasso) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้อ่านรับรู้สาร ต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่า ระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่านจะควบคุมเพียง โครงสร้างผิวเผินจนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1.1.1 ชั้นรับสาร โดยใช้สายตารับรู้

1.1.2 ชั้นการใช้ประสบการณ์เดิม ความจริงและสภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ได้รับว่าแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่

1.1.3 คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมหรือโดยอาศัยความรู้จากแหล่งอื่นมาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

1.2 ทฤษฎีของแชสส์ (Chass) และ คลาค (Clark) เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม โดยขั้นตอนของการอ่านมี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ผู้อ่านจะรับข่าวสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าว หรือยังไม่มีความแน่ใจ ก็จะใช้วิธีการอ่านซ้ำข้อความนั้น

1.2.2 สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบ จะใช้เวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่าเมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารที่ให้ความรู้สึกในทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ

1.3 ทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน

ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งจะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ ซึ่งหลักสำคัญของทฤษฎีมี 4 ประการ คือ

1.3.1 การที่ผู้อ่านรับรู้ว่าคำนั้นเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงกันในประโยคเดียวกัน หรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

1.3.2 การที่ผู้อ่านจะรับความหมายของคำขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้

1.3.3 การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหรือมาหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่าน

1.3.4 การที่ผู้อ่านจะทราบความหมายของคำขึ้นอยู่กับการใช้ของคำบางคำ

2. ทฤษฎีเน้นการวิเคราะห์ข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นความสำคัญขององค์ประกอบย่อยของประโยค ได้แก่ ประธาน กริยากรรม และส่วนขยาย ผู้สนับสนุนทฤษฎีนี้ได้แก่

2.1 ทฤษฎีของควิวิต (Dawes) ได้กล่าวว่า ข้อความหรือเรื่องราวที่ได้รับ การแก้ไขปรับปรุงประโยคให้มีความเกี่ยวข้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนเป็นที่เข้าใจของผู้อื่น

2.2 ทฤษฎีของเฟรดเคอร์ริเคน (Frederiken) ทฤษฎีนี้ได้้นำโครงสร้างทางหลักภาษาเป็นแกนสำหรับสร้างความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำในประโยค เข้าใจหน้าที่ของคำ การนำถ้อยคำมาเชื่อมโยง โดยอาศัยวิธีการทางหลักภาษา

พอสรุปได้ว่า ทฤษฎีการอ่านแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เน้นใจความสำคัญของสาระ เป็นหลักประโยค

2. กลุ่มที่เน้นการวิเคราะห์ข้อความ เน้นความสำคัญขององค์ประกอบย่อยในประโยค

องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านเป็นลักษณะนิสัยที่สามารถปลูกฝังให้เพิ่มพูนได้ โดยมีองค์ประกอบหลายด้านที่จะช่วยพัฒนาให้มีประสิทธิภาพสูง ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงไว้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 15) กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้ที่มีความรู้มาก ก็ย่อมอ่านหนังสือได้เข้าใจกว่าผู้ที่มีความรู้น้อย นอกจากนี้ ประสบการณ์ของผู้อ่านก็มีส่วนทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว

2. ความรู้ทางภาษา ผู้อ่านจะอ่านเรื่องเข้าใจและได้รับประโยชน์คุ้มค่าก็ควรจะเข้าใจในเรื่องที่ใช้ในหนังสือที่อ่าน คำบางคำมีความหมายหลายอย่าง ความหมายตรง ความหมายแฝง และความหมายเปรียบเทียบ คำใหม่ ศัพท์บัญญัติ คำย่อต่าง ๆ

3. วิธีการเขียนของผู้แต่ง ผู้อ่านควรรู้จักแบบการเขียนของผู้แต่ง ซึ่งแตกต่างกันตามยุคสมัยและความสามารถของแต่ละบุคคล แบบการเขียนของแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน

4.นิสัยการอ่าน

5. รู้จักสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ การรู้จักลักษณะสิ่งพิมพ์แต่ละประเภท จะทำให้ อ่านได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 140 - 141) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้คือ

1. ผู้อ่านต้องเป็นผู้รู้ภาษานั้น ๆ ดีแล้วก่อนที่จะมีการอ่าน คือ มีความเข้าใจและพูดภาษานั้น ได้ในระดับหนึ่งทีพอเพียงก่อนที่จะมีการฝึกอ่าน เพราะจุดประสงค์ของการอ่านคือ การช่วยให้ผู้อ่านรับสารจากตัวหนังสือที่คล้ายกับสารซึ่งเขาจะเข้าใจได้ถ้าส่งด้วยเสียงพูด

2. ผู้อ่านจะต้องรู้จักวิเคราะห์หรือแยกแยะคำ (Dissect) โดยดูว่าประกอบขึ้นด้วยเสียงอะไรบ้าง ไม่ถึงกับจะต้องเรียนรู้เรื่องของระบบเสียง (Phonetics) แต่ควรรู้ว่าตัวนั้น ๆ แทนด้วยตัวหนังสืออย่างไรในการสะกดคำและเราจะประกอบคำได้อย่างไร

3. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ถึงลักษณะคำ แยกแยะตัวอักษรได้แม้จะเขียนแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์ ตัวเขียนหวัดหรือตัวบรรจง และแม้จะอยู่ในรูปของคำประสมหรือคำสมาส

4. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ลักษณะการอ่านที่มีหลักอยู่ว่าอ่านจากซ้ายไปขวา หรืออย่างอื่น ๆ ตามลักษณะของภาษานั้น ๆ

5. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ว่ามีระบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียง ซึ่งจะช่วยให้สามารถอ่านคำหรือออกเสียงคำอื่น ๆ แม้คำที่ไม่รู้จักมาก่อนได้

6. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้วิธีเข้าใจและระลึก สัญญาณหรือเนาะแนว (Cues) ในอันที่จะอ่านออกเสียง หรือในอันที่จะรู้ความหมายของคำ การเข้าใจและระลึกได้นี้ไม่ได้หมายถึงเฉพาะเพียงแต่รู้ว่า คำนี้เคยพบเห็นมาก่อนหรือไม่เท่านั้น แต่หมายถึงการสามารถอ่านคำนั้นออกและเข้าใจความหมาย ซึ่งแสดงว่าผู้อ่านสามารถเทียบคำเขียนกับเสียงพูดได้

7. ผู้อ่านต้องรู้ว่าตัวอักษร เป็นสิ่งแทนคำพูดและมีความหมายเปรียบเทียบกันได้ ขณะที่อ่านนั้นเท่ากับการถอดสัญลักษณ์ตัวอักษร ให้เป็นคำพูดที่เสมอกัน ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านเท่า ๆ กับการได้ฟัง อาจจะเป็นการเข้าใจภายใน เช่น การอ่านในใจหรือบางทีจะต้องอ่านออกเสียงก่อน แล้วจึงค่อยฝึกอ่านในใจก็ได้

8. ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้การใช้เหตุผลและความนึกคิดต่อสิ่งที่อ่านภายในขอบเขตความรู้ สติปัญญาและประสบการณ์ของเขา

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 7 - 8) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการอ่านที่จะประสบผลสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านสังคม สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียนในการสอน ครูจำเป็นต้องคำนึงถึงสภาพของสังคมและพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาที่นับถือ การจัดอุปกรณ์ที่สอดคล้องกับพื้นฐานทางสังคม จะช่วยให้ นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น
2. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม เป็นความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญาที่สามารถเริ่มต้นอ่านได้
3. องค์ประกอบทางด้านโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญในการจัดบรรยากาศ หรือกิจกรรมให้ตอบสนองกับความต้องการของนักเรียน ดังนั้นบุคคลใน โรงเรียนควรดำเนินการ ดังนี้

- 3.1 ครูควรจัดห้องเรียนให้สนองต่อความต้องการของนักเรียน
- 3.2 จัดแผนการพัฒนาการอ่านใน โรงเรียน
- 3.3 จัดทำระเบียบสะสมเกี่ยวกับการพัฒนาในการอ่านของนักเรียน

การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2548 : 28 - 29) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ ดังนี้

1. ผู้อ่าน เป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนแรกที่ทำให้เกิดการอ่าน เพราะถ้าไม่มีผู้อ่าน การอ่านก็ไม่เกิดขึ้น
2. สารหรือหนังสือ หรือตัวอักษร เนื้อหาเรื่องราว และสารจากหนังสือเหล่านั้น จะให้ความคิดแก่ผู้อื่น ถ้าอ่านไม่ออกหรืออ่านไม่เข้าใจ การอ่านก็ไม่สัมฤทธิ์ผล
3. ความหมาย ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำ การอ่านจึงจะเกิดขึ้นต่อไปได้
4. การเลือกความหมาย ความหมายของคำในภาษาไทยนั้น มีจำนวนไม่น้อยที่มีหลายความหมาย ผู้อ่านจะต้องสามารถพิจารณาเลือกให้ถูกต้องว่าผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายให้คำนั้น หมายความว่าอย่างไร ถ้าผู้แต่งและผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันก็สามารถอ่าน ได้ความที่ถูกต้อง หากเข้าใจไม่ตรงกันก็ทำให้เข้าใจผิดได้เช่นกัน
5. การนำไปใช้ การอ่านจะได้รับผลสำเร็จมากน้อยหรือไม่เพียงใดนั้น อยู่ที่ผู้อ่าน เข้าใจความหมายเรื่องราวถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้แต่งสามารถเลือกสิ่งที่ดี ถูกต้อง เหมาะสม และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตาม โอกาสต่าง ๆ ได้ หรือทำประโยชน์ให้ตนเองและสังคมได้ต่อไปด้วย

เพียวี่ ลีงวี (2551 : 36) กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบการอ่านประกอบด้วยผู้อ่าน ซึ่งมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์และสติปัญญา โดยผู้อ่านต้องเป็นผู้ที่รู้ภาษาที่อ่านเป็นอย่างดี จึงสามารถแปลความหมายของเนื้อหาได้ตรงกับผู้แต่งและเมื่ออ่านสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ได้

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 27) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องความเข้าใจชัดเจนของตัวอักษร การเขียน ความรู้ทางภาษา ความรู้รอบตัวและประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เข้ามาด้วย

สรุปได้ว่า การอ่านจะประสบผลสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ทั้งพื้นฐานความรู้ในเรื่องความเข้าใจชัดเจนของตัวอักษร ความรู้ในระบบการเขียนรูปแบบในการอ่าน ความรู้ทางภาษา ความรู้รอบตัวทั่วไปและสภการณ์เดิมของผู้อ่าน

ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่านจะช่วยให้ครูผู้สอนตระหนักถึงขอบข่ายการสอนอ่านได้เป็นอย่างดี นักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2544 : 126 – 127) ได้วิเคราะห์ลักษณะของกระบวนการอ่าน ดังกล่าวรวมทั้งการจำแนกประเภทการอ่านของนักวิชาการทางภาษาหลายท่านแล้วนำมาสังเคราะห์โดยจัดเป็นหมวดหมู่ ซึ่งจะได้ประเภทการอ่านตามหลักต่าง ๆ ดังนี้

1. การแบ่งประเภทการอ่านโดยคำนึงถึงเสียงเป็นหลัก แบ่งได้ 2 ประเภท คือ
  - 1.1 การอ่านออกเสียง (Oral Reading)
  - 1.2 การอ่านในใจ (Silent Reading)
2. การแบ่งประเภทการอ่าน โดยยึดสื่อที่นำมาให้อ่าน แยกได้ 3 ประเภท คือ
  - 2.1 อ่านนิทาน นวนิยาย เพื่อความเพลิดเพลิน
  - 2.2 อ่านสารคดี เพื่อศึกษาความรู้
  - 2.3 อ่านวิธีการ เพื่อเข้าใจการปฏิบัติหรือกระบวนการ
3. การแบ่งประเภทการอ่านโดยพิจารณาวิธีการอ่านเป็นหลัก แยกได้ 6 ประเภท
  - 3.1 การอ่านค้นคว้าหาความรู้และคำตอบ
  - 3.2 การอ่านแบบจับใจความ
  - 3.3 การอ่านแบบหารายละเอียดตามลำดับเหตุการณ์
  - 3.4 การอ่านแบบหารายละเอียดทุก ๆ คำเพื่อปฏิบัติ
  - 3.5 การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์
  - 3.6 การอ่านแบบใช้วิจารณ์ญาณ

4. การแบ่งประเภทการอ่านโดยเน้นที่ความมุ่งหมายในการอ่าน แบ่งได้ 10 ประเภท

คือ

4.1 การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้

4.2 การอ่านเพื่อค้นหาคำตอบ

4.3 การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

4.4 การอ่านเพื่อลำดับเหตุการณ์

4.5 การอ่านเพื่อสรุปความหรือย่อความ

4.6 การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง

4.7 การอ่านเพื่อจัดทำรายงาน

4.8 การอ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลหรือข่าวสาร

4.9 การอ่านเพื่อปฏิบัติ

4.10 การอ่านเพื่อธุรกิจหรือการพาณิชย์

5. การแบ่งประเภทการอ่านเพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอน ได้แก่

5.1 การอ่านออกเสียง แบ่งได้ 3 ประเภท คือ

5.1.1 การอ่านร้อยแก้ว

5.1.2 การอ่านร้อยกรอง

5.1.3 การอ่านทำนองเสนาะ

5.2 การอ่านในใจ แบ่งได้ 7 รูปแบบ คือ

5.2.1 การอ่านแบบค้นคว้าหาความรู้ เช่น การอ่านตำรา

5.2.2 การอ่านจับใจความสำคัญหรือสาระสำคัญของเรื่อง เช่น อ่านบทความ

5.2.3 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกตอน เช่น อ่านประวัติศาสตร์ อ่าน

ลำดับเหตุการณ์

5.2.4 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกคำเพื่อการปฏิบัติ เช่น อ่านคู่มือในการ

ใช้เครื่องใช้ไฟฟ้า อ่านวิธีประกอบอาหาร

5.2.5 การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาเหตุผล เช่น อ่านข่าวเหตุการณ์

สำคัญ

5.2.6 การอ่านแบบไตร่ตรองโดยใช้วิจารณ์ญาณเพื่อหาข้อเท็จจริง ข้อดี

ข้อเสีย สำหรับเลือกแนวทางปฏิบัติ เช่น อ่านโฆษณา

5.2.7 การอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อสังเกตและจดจำ เช่น อ่านชื่อสถานที่ต่าง ๆ

เมื่อเวลานั่งรถผ่านไป

ไพพรรณ อินทนิล (2546 : 32 – 35) ได้แบ่งประเภทการอ่านตามวัตถุประสงค์ของการอ่านดังนี้

1. อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ ได้แก่ ย่อความหรือเก็บใจความสำคัญ ที่มีแนวทางปฏิบัติโดยตัดส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ในเนื้อเรื่องออก อันได้แก่ ตัวอย่างประกอบส่วนขยายหรือรายละเอียด ต่าง ๆ ข้อเปรียบเทียบต่าง ๆ โวหารต่าง ๆ ส่วนวันที่หรือตัวเลข สถิติต่าง ๆ (ยกเว้นกรณีที่ต้องการผลทางตัวเลข เช่น การวิจัยต่าง ๆ) คำถามหรือคำพูดของผู้เขียน
2. อ่านเพื่อทดสอบความเข้าใจ ได้แก่ การอ่านตอบข้อความ ผู้อ่านอ่านแล้วต้องตีความหมายข้อความแต่ละประโยค แต่ละย่อหน้า ให้เข้าใจอย่างถูกต้อง จึงจะทำข้อสอบได้
3. อ่านเพื่อแสดงความคิดเห็น มีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างน้อย 2 ขั้นตอน คือ อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ และเขียนหรือพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น
4. การอ่านเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำ การอ่านประเภทนี้ผู้อ่านต้องอ่านอย่างละเอียด และเมื่ออ่านจบแล้วสามารถมองเห็น “ภาพ” หรือขั้นตอนของการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ทั้งหมด โดยขณะที่ปฏิบัติไม่ต้องหวนกลับไปอ่านใหม่
5. การอ่านเพื่อคลายเครียด หรือฆ่าเวลา การอ่านประเภทนี้ไม่ได้มุ่งเอาเนื้อหาสาระหรือความสมจริง มุ่งความสนุกสนานเป็นสำคัญ

วิมล จิโรจพันธุ์ และคณะ (2546 : 1 – 3) แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 3 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรที่จะนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจและความคิด ออกมาเป็นเสียงได้ถูกต้องตามอักษรนั้น ๆ โดยมุ่งการได้ยินได้ฟังเสียง นอกเหนือจากจะมุ่งเอาใจความหรือเนื้อหาสาระผู้อ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ทั้งวรรณยุกต์ ตัวสะกด คำควบกล้ำ จังหวะ ลีลา และวรรคตอน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ฟังมากยิ่งขึ้น
2. การอ่านในใจ เป็นการแปลตัวอักษรออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจและความคิด แล้วนำไปใช้อีกทอดหนึ่ง อย่างไม่คิดพลาด โดยทั่วไปมักอ่านเพื่อความรู้และความบันเทิง
3. การอ่านทำนองเสนาะ เป็นการอ่านออกเสียงประเภทหนึ่งที่มีจังหวะและทำนอง เพื่อให้เกิดความไพเราะ เพลิดเพลิน และผู้ฟังพึงพอใจ โดยผู้อ่านต้องรู้ลักษณะบังคับของคำ ประพันธ์แต่ละชนิดด้วย จึงจะอ่านได้ถูกต้องและน่าฟัง

การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2548 : 29) กล่าวถึงประเภทการอ่านไว้ว่า การอ่านแบ่งตามวิธีอ่านได้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การอ่านในใจ คือ การอ่านไม่ออกเสียงหรืออ่านเงียบ (Silent Reading) เวลาอ่านจะไม่ใช่วิธีที่ช่วยในการออกเสียงที่ช่วยในการออกเสียงเคลื่อนไหวเลย คงใช้เฉพาะสายตากวาด

ไปบนตัวอักษร นัยน์ตารับภาพแล้วส่งสัญญาณผ่านประสาทไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำ และตีความต่าง ๆ ออกมา เป็นการอ่านที่ผู้อ่านมุ่งเก็บใจความสำคัญให้ถูกต้องและรวดเร็วกว่าการอ่านออกเสียง

2. การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านให้เกิดเสียงดัง (Sound Reading) คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่าง ๆ ออกมาให้ถูกต้องชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้ฟัง และสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้อง การอ่านออกเสียงนี้ผู้อ่านจะต้องอาศัยการทำงานที่สัมพันธ์กันระหว่างสมอง สายตา และอวัยวะในการออกเสียงไปพร้อม ๆ กันด้วย กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้สายตากวาดไปบนตัวอักษรครั้งละหนึ่งวรรคและต้องแบ่งใจความไว้แปลความคิดเป็นเสียง แล้วจึงเปล่งเสียงออกมากให้ตรงตามความหมายของถ้อยคำ

วิชชุตา บุญณมี (2548 : 34) กล่าวไว้ว่า การอ่านสามารถแบ่งได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง เช่น จุดประสงค์ของการอ่าน ลักษณะการอ่าน เป็นต้น

ประคองแก้ว ภูวงษ์ (2550 : 15 - 16) กล่าวถึงประเภทของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง ได้แก่ การอ่านที่ต้องเปล่งเสียงของตัวอักษรออกมาดัง ๆ สามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

- 1.1 อ่านออกเสียงตามปกติ
- 1.2 การอ่านตีบท
- 1.3 การอ่านทำนองเสนาะ

การอ่านออกเสียงมีความจำเป็นเมื่อต้องการฝึกทักษะการอ่าน เพื่อต้องการทราบว่าอ่านผิดอ่านถูกเพียงใด เช่น อ่านเสียงควบกล้ำ เสียงของ ร. และ ล. อ่านแบ่งวรรคตอนถูกหรือไม่ หรือ ไม่ก็อ่านคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ว่าอ่านได้ถูกต้องตามลักษณะฉันทลักษณ์เพียงใด ตลอดจนอ่านเพื่อความไพเราะซาบซึ้งรสแห่งถ้อยคำ

2. การอ่านในใจ คือ อ่านโดยไม่ต้องออกเสียง ถือว่าเป็นการอ่านเงียบ การอ่านในใจมีความจำเป็นต่อผู้เรียนมาก เพราะจะต้องอ่านในใจมากกว่าการอ่านออกเสียง การอ่านในใจเป็นกระบวนการที่จะต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างสายตา สมองและใจ หากขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปก็จะทำให้การอ่านขาดประสิทธิภาพได้

พเยาว์ สິงวี (2551 : 33) กล่าวไว้ว่า การอ่านมี 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจมีความสำคัญต่อการอ่านอย่างมาก การเลือกประเภทการอ่านในใจหรือการอ่านออกเสียงว่าเมื่อใดมีความเหมาะสมและได้ประโยชน์ควรพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในการอ่านเป็นจุดสำคัญ

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 22) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ซึ่งทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นการอ่านมุ่งเก็บเนื้อหาสาระให้ได้ครบถ้วนและใช้ในการศึกษาหาความรู้ สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ จัดลำดับเหตุการณ์ และอีกประเภท คือ การอ่านออกเสียง ซึ่งมุ่งเน้นความคล่องแคล่ว ชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ และความถูกต้องในการอ่าน

สรุปได้ว่า การอ่านมีหลายประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะ จุดมุ่งหมาย วิธีการ สถานการณ์และประโยชน์ของตัวผู้อ่านเอง การอ่านเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง จึงต้องฝึกฝนให้เกิดทักษะ และความสามารถในการอ่าน อ่านแล้วมีความรู้ในเรื่องที่อ่านได้ สามารถวินิจฉัยคุณค่า รู้จักเลือกรับสิ่งที่เป็นประโยชน์มาใช้ได้อย่างเหมาะสมกับความต้องการของคน

ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่าน ซึ่งการอ่านเพื่อความเข้าใจต้องใช้องค์ประกอบหลายด้านมาเป็นส่วนช่วยเสริมการอ่านให้บรรลุจุดมุ่งหมาย มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

กิ่งเพชร ป็องแก้ว (2545 : 11) ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า หมายถึงความสามารถในการเข้าใจคำ วลี และประโยคในบริบทต่าง ๆ สามารถจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดของเรื่อง ลำดับความ ดีความ ขยายความ สรุปความจากเรื่องที่อ่าน โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์เดิมในการคาดคะเนล่วงหน้าและนำความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์มาช่วยในการสร้างความเข้าใจ

นฤมล เลียบสวัสดิ์ (2545 : 11) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า หมายถึงความสามารถของสมองในการจับใจความสำคัญ แปลความ ดีความ ขยายความ และลำดับเรื่องราวในเรื่องที่อ่าน ซึ่งองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ดี คือ ความสามารถทางภาษา จุดมุ่งหมายในการอ่านและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

มนตรี นิวัฒน์วงศ์ (2549 : 3) ได้ให้ความหมายของ ความเข้าใจในการอ่านว่า หมายถึงความสามารถของผู้อ่านในการตีความหมาย ขยายความ ลำดับเรื่องราว สรุปความและสามารถประเมินความคิดที่ได้จากเรื่องอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้โครงสร้างทางภาษา ลักษณะของภาษา และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

จุฬารัตน์ ละอองทอง (2550 : 11) กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นการหาความสัมพันธ์ของใจความในเรื่องที่อ่าน สามารถเข้าใจลำดับของเรื่อง ทำนาย คาดการณ์ เล่าเรื่อง สรุป และเขียนเรื่องออกมาเป็นคำพูดของตนเองได้ ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นหลัก

สุภากัต อภยจิตต์ (2550 : 13) กล่าวว่า ความเข้าใจการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการสร้างความเข้าใจในระดับตัวอักษรและระดับความหมายโดยการตีความ ใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อเรื่องที่อ่านกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นหลัก จึงจะทำให้เกิดความรู้ใหม่ และมีความเข้าใจพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความสามารถทางการอ่านให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการอ่าน

เกรย์ (Gray, 1984 : 35 - 37) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่าน (Comprehension) ว่าเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาและประสบการณ์หลายด้าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจ ก็อาจกล่าวได้ว่า การอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น และได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความเข้าใจความหมายของสารขั้นต้น (Receptive Comprehension) เป็นความเข้าใจ ที่ใช้ความรู้และความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ และจะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญๆ ของสำนวนที่ปรากฏด้วย

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension) เป็นความเข้าใจที่ต้องใช้ทั้งความรู้ ทักษะและความสามารถหลายด้าน เพื่อจะได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่าต้องการจะอธิบาย ชี้แจง สั่งสอน ชักจูงหรือให้ความเพลิดเพลิน ความเข้าใจแบบนี้ต้องใช้เหตุผลและใช้ประสบการณ์เปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้พบเห็นมาแล้ว

แลปปี้ และ ฟลัด (Lapp and Flood, 1986 : 116) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษนั้น หากผู้อ่านไม่เข้าใจข้อมูลหรือข่าวสารที่อ่าน ก็กล่าวได้ว่า กระบวนการอ่านไม่สัมฤทธิ์ผล

จากคำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของสมอง ความสามารถทางภาษา และการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการสร้างความรู้ความเข้าใจในสารที่อ่าน ตั้งแต่ระดับตัวอักษร คำ วลี และประโยค เพื่อให้สามารถจับใจความสำคัญ แปลความ ลำดับความ สรุปความ และขยายความจากเรื่องที่อ่านให้ได้ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร

กระบวนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

กระบวนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีความสำคัญต่อผู้อ่านมาก จำเป็นต้องรู้แนวทางในการอ่าน มีนักการศึกษาได้เสนอกระบวนการอ่านไว้ดังนี้

สุวรรณ โปธา (2545 : 18) กล่าวถึงการนำเอาทฤษฎีโครงสร้างความรู้หรือกระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (interactive Process) มาใช้ ซึ่งกระบวนการนี้อธิบายว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านจะใช้ความรู้ทางภาษาในการวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมาย

ของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ จนถึงระดับความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและข้อความ ทั้งหมดที่อ่าน เป็นกระบวนการที่ยึดบทอ่านเป็นหลัก (Text – based Processing) ซึ่งเป็นกระบวนการอ่านแบบล่างสู่บน (Bottom – up Process) ในขณะเดียวกันผู้อ่านต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมที่สะสมไว้เป็นตัวชี้แนะในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน การใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมนี้เป็นกระบวนการที่ยึดความรู้เป็นหลัก (Knowledge – based Process) หรือเรียกว่า กระบวนการอ่านแบบบนสู่ล่าง (Top – down Processing) โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้อ่านมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่านก็จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านยิ่งขึ้น กระบวนการอ่านทั้งสองชนิดนี้จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน โดยผู้อ่านไม่รู้ตัว เมื่อใดกระบวนการอ่านจากล่างสู่บนเกิดปัญหาเช่น ภาษาในบทอ่านไม่ชัดเจน หรือผู้อ่านบกพร่องทางภาษา กระบวนการจากบนสู่ล่างก็จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เช่น ผู้อ่านใช้ความรู้เดิมมาคาดคะเนเรื่องที่อ่านเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

กุลยา กัมภีรานนท์ และดวงฤดี กาญจนพันธ์ (ม.ป.ป. : 64) กล่าวว่า การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีขั้นตอน ดังนี้

1. ฝึกอ่านบ่อย ๆ และอ่านสารในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น อ่านบทวิจารณ์ บทความ เรื่องสั้น ข่าว ฯลฯ
2. อ่านเพื่อหาใจความสำคัญในย่อหน้าแต่ละย่อหน้าหรือในข้อความ ซึ่งจะต้องแยกสาระสำคัญของเรื่องออกจากกันแล้วสรุปความ
3. ทำแบบฝึกหัดอย่างหลากหลายจากการอ่านอย่างสม่ำเสมอเพื่อฝึกทักษะ
4. การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีวิธีอ่านดังนี้
  - 4.1 อ่านเพื่อหาใจความสำคัญของเรื่อง
  - 4.2 อ่านเพื่อเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง
  - 4.3 สรุปใจความอย่างสมเหตุสมผล
  - 4.4 สรุปลงความเห็นหรือตีความ
  - 4.5 เข้าใจความหมายของสรรพนามที่อ้างอิงถึง
  - 4.6 เข้าใจความหมายของคำในประโยค
  - 4.7 เดาความหมายของคำศัพท์จากส่วนประกอบของคำ

สรุปได้ว่า กระบวนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจของผู้อ่านหลายด้านและต้องนำความรู้เหล่านั้นมาใช้แก้ปัญหาจากการอ่านอย่างเหมาะสม จึงจะทำให้การอ่านเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ การอ่านเป็นทักษะที่จะต้องฝึกปฏิบัติอย่าง

สม่ำเสมอ เมื่อต้องอ่านสื่อหรือบทอ่านต่างๆ ก็จะสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถถ่ายทอดให้กับผู้อื่นทราบได้ตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นการทดสอบผู้อ่านว่ามีความเข้าใจในการอ่านระดับใด มีนักการศึกษา ได้กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านที่สามารถสังเกตและทดสอบได้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2542 : 21) ได้กำหนดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 4 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจขั้นพื้นฐาน เช่น การแปลความหมายของตัวอักษรที่ปรากฏ ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ เพราะผู้เขียน เขียนแสดงไว้อย่างชัดเจน
2. ระดับ ความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation) เป็นการอ่านที่สูงกว่าระดับที่ 1 ผู้อ่านต้องแปลความหรือตีความสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง แต่เป็นความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง
3. ระดับความเข้าใจขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีพื้นฐานความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายระดับที่ 1 และ 2 แล้ว ความคิดในระดับนี้ ผู้อ่านต้องใช้ความคิดของตนมาช่วยวิเคราะห์ตัดสิน ประเมินค่าสิ่งที่อ่าน ในด้านคุณภาพ คุณค่าและความถูกต้องเหมาะสม
4. ระดับความเข้าใจขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดสูงกว่าความเข้าใจในระดับที่ 1, 2 และ 3 เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ ๆ สามารถสร้างจินตนาการ ได้กว้างไกล แสดงความคิดเห็นและชี้แนะการแก้ปัญหาที่นอกเหนือจากเรื่องที่อ่านได้

เบอร์ไมสเตอร์ (Burnmeister. 1974 : 10 - 12) กล่าวถึง ระดับการอ่านโดยใช้พื้นฐานการแบ่งเป็นลักษณะตามแบบของ บลูม (Bloom's Taxonomy) ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) หมายถึง การจำในสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวถึง กิจกรรมในระดับนี้มีดังนี้
  - 1.1 การจำข้อเท็จจริง (Fact)
  - 1.2 การจำใจความสำคัญที่ผู้เขียน เขียนไว้ (Main Idea as Given by the Author)
  - 1.3 การจำลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (Sequence of Events)
  - 1.4 การจำคำสั่งตามที่ได้แจ้งไว้ (Direction as Given)

2. ระดับการแปลความหมาย (Translation) หมายถึง การนำข้อความหรือสิ่งที่รู้มาแปลไว้ในลักษณะอันซึ่งได้แก่

- 2.1 การแปลภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง
- 2.2 การถอดความ (Paraphrase) ความหมายของข้อความหรือบทความ
- 2.3 การนำใจความในข้อหนึ่งไปแปรรูปเป็นแผนภูมิ แผนที่ หรือแผนภาพ
- 2.4 การนำเรื่องมาเขียนเป็นบทละครสั้นๆ
- 2.5 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้เขียนไว้

3. ระดับการตีความ (Interpretation) หมายถึง การมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ โดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ กิจกรรมระดับนี้ ได้แก่

- 3.1 การหาสาเหตุเมื่อกำหนดผลให้ หรือการให้เหตุเพื่อหาผล
- 3.2 การคาดการณ่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป
- 3.3 การจับใจความของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้
- 3.4 การรวบรัดใจความที่กล่าวไว้โดยทั่วไป (Deduction from Generalization)
- 3.5 การเชื่อมโยงถึงตัวละครในเรื่องเล่า ซึ่งอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องสมมติ

ขึ้นมา (Real or Imaginary) และเข้าใจว่าอะไรกระตุ้นให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น

3.6 การสร้างภาพพจน์ (Imaginary) หมายถึง ความเข้าใจสภาพชีวิตของบุคคลในเรื่องที่อ่าน คือ สามารถเห็น รู้สึก ได้กลิ่น ได้ยิน และรู้ถึงการจินตนาการ

4. ระดับประยุกต์ใช้ (Application) กิจกรรมระดับนี้คือมีความสามารถในการมองเห็นตัวอย่าง (Recognizing an Instance) โดยได้นำหลักการไปประยุกต์ด้วย

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความรู้ในการแบ่งแยกและตรวจตราแต่ละส่วนมาประกอบกันเข้าเป็นส่วนเดิม กิจกรรมในระดับการวิเคราะห์ มีดังนี้

- 5.1 การลงความเห็นหรือตัดสินใจโดยอาศัยความเป็นจริงของแหล่งข้อมูล
- 5.2 การแยกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น
- 5.3 การวิเคราะห์คำโฆษณาชวนเชื่อ
- 5.4 การตรวจพบการใช้เหตุผลอย่างผิด ๆ (Fallacies of Reasoning)

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง การวางมาตรฐานและตัดสิ่งใดสิ่งหนึ่งออก โดยอาศัยเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

7. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการกำหนดเกณฑ์และตัดสินเรื่องที่อ่านโดยใช้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่เป็นข้อเท็จจริง การจินตนาการ การแสดงความคิดเห็น และความเชื่อ เป็นต้น

มิลเลอร์ (Miller, 1990 : 4 - 7) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ

คือ

1. ความสามารถระดับการแปลความ (Textually Explicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในบทอ่านโดยตรงไปตรงมา ผู้อ่านที่มีความสามารถในระดับนี้จะระบุความคิดหลัก ความคิดรองของเรื่องหรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ และหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ได้

2. ความสามารถระดับการตีความ (Textually Implicit Comprehension) เป็นระดับที่ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้นำเสนอไว้โดยตรงไปตรงมา ผู้อ่านจะต้องใช้เหตุผลและความรู้ของตนเองมาช่วยตัดสินใจ ทำความเข้าใจข้อมูลนั้น ๆ ผู้อ่านที่มีความสามารถระดับนี้จะตอบคำถามเชิงอ้างอิง สรุป และทำนายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้

3. ความสามารถระดับวิเคราะห์และสรุปความ (Critical Reading) เป็นความสามารถในการตีความและประเมินเนื้อหาที่อ่าน สามารถแยกความแตกต่างของข้อมูลในเนื้อหาที่อ่านได้ เช่น แยกได้ว่า อะไรคือข้อเท็จจริง อะไรคือความคิดเห็น และสามารถเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านกับข้อมูลที่พบจากแหล่งอื่น ๆ ได้ เข้าใจภาษาในเชิงอุปมาอุปไมยที่ผู้เขียนนำมาใช้และบอกได้ว่าผู้เขียนมีเจตคติต่อเรื่องที่น่ามาเขียนอย่างไร

4. ความสามารถระดับสังเคราะห์ความ (Scripturally Implicit Comprehension) เป็นความเข้าใจระดับสูงที่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านนอกเหนือจากสิ่งที่ผู้เขียนได้เสนอไว้ ผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เข้ามาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พบ เพื่อทำการสังเคราะห์เนื้อหาในบทอ่านนั้น ๆ

จากแนวความคิดข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านจะประกอบด้วย ความเข้าใจตามตัวอักษร แปลความ ตีความ ขยายความ สรุปความ วิเคราะห์ และสังเคราะห์ การพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจจะต้องมีความรู้ความเข้าใจตามองค์ประกอบที่กำหนด

ขั้นตอนโดยทั่วไปของการสอนอ่าน

ขั้นตอนของการสอนอ่านมีความสำคัญมาก ครูควรปฏิบัติตามเพื่อให้การดำเนินสอนอ่านเป็นไปอย่างราบรื่น บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้ มีผู้แนะนำขั้นตอนในการสอนอ่านไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 178 - 179) ได้เสนอขั้นตอนและกิจกรรมการสอนอ่านดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre - reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจ และให้พื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่าน เช่น การให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคำนึงถึงความรู้เดิมและนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน การคิดคะเนอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ ลำดับต่อไป

ได้แก่การให้เลาดความหายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียงหรือดูจากรูปภาพ และการแสดงท่าทาง

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (White – reading Activities) เป็นการทำความเข้าใจ โครงสร้างและใจความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้ลำดับเรื่อง โดยตัดเรื่องออกเป็น ส่วน ๆ (Strip Story) อาจเป็นย่อหน้าหรือเป็นประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มลำดับ ข้อความเอง หรืออาจจะใช้การเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับเนื้อเรื่อง (Semantic Organizer) การเติมข้อความลงในแผนผังของเนื้อเรื่อง (Graphic Organizer) หรืออาจใช้การเล่า เรื่องแบบสรุป (Summarizing)

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post – reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจ ของผู้เรียน กิจกรรมที่อาจเป็นการถ่ายโอนไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการพูดและการเขียนก็ได้ โดยให้ทำกิจกรรม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบในรูปแบบ ของจดหมาย บทสนทนา แบบฟอร์ม วาดภาพ เป็นต้น

ภาวินี ทอนสูงเนิน (2543 : 19 - 20) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนอ่าน ดังนี้

1. ขั้นตอนก่อนการสอนอ่าน (Pre – reading Activities) ขั้นตอนนี้มีจุดประสงค์ คือ

1.1 กระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจใฝ่รู้ในเนื้อหาที่จะอ่าน ทำให้นักเรียน มีแรงจูงใจในการเรียนรู้

1.2 เตรียมนักเรียนล่วงหน้าเพื่อให้มีความพร้อมในการรับข่าวสารนั้น การเตรียม ได้แก่ ให้นักเรียนมีพื้นฐานในเรื่องเหล่านั้นบ้าง รู้ความหมายของคำศัพท์สำคัญ โครงสร้างทางภาษา และรู้กลวิธีการอ่านเพื่อให้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ขั้นตอนระหว่างการอ่าน (While - reading Activities) จุดประสงค์ของขั้นตอนนี้ คือ

2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน โดยสร้างสถานการณ์เพื่อให้นักเรียน มีเหตุผลในการอ่านและกำหนดวิธีอ่านได้ถูกต้อง

2.2 ให้นักเรียนหาข้อมูลจากบทอ่านด้วยตนเอง โดยใช้กลวิธีในการอ่าน ที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย การอ่านนี้นักเรียนจะอ่านด้วยตนเอง ส่วนการทำกิจกรรมอาจทำคนเดียว เป็นคู่ หรือ เป็นกลุ่มก็ได้ ครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือและประเมินผลการอ่าน

3. ขั้นตอนหลังการอ่าน (Post – reading Activities) จุดประสงค์ของขั้นตอนนี้ คือ

3.1 เพื่อให้นักเรียนนำข้อมูล ที่ได้จากการอ่านมาสัมพันธ์กับความรู้ และความคิดเห็นของตนเอง

3.2 เพื่อให้นักเรียนนำข้อมูลที่ได้รับการอ่านมาทำกิจกรรมต่อเนื่องในทักษะ
 ลาวัญย์ สังขพันธานนท์ และคณะ (2549 : 21 - 22) ได้กล่าวถึงการอ่านให้ได้รับ
 ผลสำเร็จว่า ควรใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนอ่านและมีขั้นตอน ดังนี้

1. การอ่านแบบ OK4R มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ ดังนี้

1.1 การอ่านอย่างคร่าว ๆ (Overview) เป็นการอ่านแบบสำรวจก่อนการอ่าน
 จริง การอ่านในขั้นนี้ ผู้อ่านควรอ่านคำนำและบทสรุปในแต่ละบทอย่างคร่าว ๆ เพื่อให้ทราบ
 ถึงสาระสำคัญของเนื้อหาที่จะอ่าน

1.2 การเก็บความคิดที่สำคัญ (Key Ideas) คือ ความพยายามในการคำนึง
 ถึงลำดับความสำคัญของเนื้อหาว่า ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญที่สุดของสิ่งที่อ่าน และส่วนใดเป็นเนื้อหา
 สำคัญรองลงมา

1.3 การอ่าน (Reading) เป็นการค้นหาคำตอบเพื่อตอบคำถามให้ได้เป็นขั้นตอน
 ที่ผู้อ่านต้องทำให้เกิดความชัดเจนที่สุด ส่วนใหญ่คำถามที่พบจะเกี่ยวกับ ใคร ทำอะไร ที่ไหน
 เมื่อไร ทำอย่างไร และทำไม เป็นต้น

1.4 การระลึก (Recall) คือ การพิจารณาว่า สิ่งที่อ่านแล้วนั้น ผู้อ่านมีความเข้าใจ
 เพียงใด

1.5 ความคิดสร้างสรรค์เพิ่มเติม (Reflect) เป็นขั้นตอนการพิจารณาผลว่า
 จากการอ่านทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่หรือความคิดเพิ่มเติมจากความคิดเดิมของผู้อ่านเพียงใด

1.6 การทบทวน (Review) เป็นการทบทวนสาระความรู้หรือกระตุนความรู้
 ที่ได้จากการอ่านเป็นครั้งคราว เพื่อไม่ให้ความรู้ที่ได้สูญหายหรือลบล้างไป

2. การอ่านแบบ SQ3R มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ ดังนี้

2.1 การสำรวจ (Survey) หมายถึง การสำรวจเนื้อหาและองค์ประกอบของ
 หนังสือ เช่น ชื่อหนังสือ ปกนอก ปกใน คำนำ สารบัญ แนวความคิด และจุดมุ่งหมายในการ
 เขียนหนังสือนั้น ๆ

2.2 การตั้งคำถาม (Question) ได้แก่ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านว่า
 ต้องการอะไรจากการอ่าน การตั้งคำถามจะเป็นการกำหนดแนวทางในการอ่านให้ชัดเจนและ
 ตรงตามจุดประสงค์มากขึ้น

2.3 การอ่าน (Reading) คือการอ่านอย่างรวดเร็วและละเอียดถี่ถ้วน เพื่อค้นหา
 สาระหรือคำตอบที่ต้องการจากการตั้งคำถาม

2.4 การจดจำ (Recite) คือการจดบันทึกของผู้อ่านเพื่อเชื่อมโยงความคิดที่สำคัญ
 แต่ละย่อหน้าเพื่อช่วยในการจำและตรวจสอบว่า มีความคิดอะไรใหม่ๆ ที่ได้รับการอ่านนั้น

2.5 การทบทวน (Review) ได้แก่ การทบทวนความรู้จากการอ่านว่าถูกต้องหรือไม่ การทบทวนเป็นการสร้างความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้

ย็อพฟ์ และ ย็อพฟ์ (Yopp and Yopp. 1992 : 16 – 68) และวิลเลียมส์ (Williams. 1994 : 35 – 37 ; อ้างถึงใน จุฬารักษ์ ละอองทอง. 2550 : 31 – 32) ได้แบ่งขั้นตอนในการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอนเพื่อสะดวกในการปฏิบัติดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ตาราง 2.1 ขั้นตอนการสอนอ่าน

ก่อนการสอนอ่าน (Pre – reading)	
จุดมุ่งหมาย	กิจกรรม
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน - เพื่อล่องรู้ความรู้สึกของผู้เรียน - เพื่อเสริมสร้างลักษณะเฉพาะของตัวละคร - เพื่อตั้งจุดหมายในการอ่านและกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นช่วยในการจูงใจผู้เรียน 	<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อเดาล่องหน้า (Anticipation Guides) - การแสดงความเห็น / การใช้แบบสอบถาม (Opinionnaires Questionnaires) - การใช้แผนภูมิแสดงความขัดแย้ง (Contrast Charts) - การเขียนแผนภูมิความหมาย (Semantic Maps)
ระหว่างการสอนอ่าน (While – Reading / During Reading)	
Task / Exercise Types	กิจกรรม
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน - เพื่อรวมความสนใจ - เพื่อกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาทางความคิด - เพื่อเรียกร้องความสนใจต่อภาษา - เพื่อให้เกิดการตอบสนองเป็นรายบุคคล 	<ul style="list-style-type: none"> - แผนภูมิผลงานเขียน (Literature Maps) - แผนภูมิตัวอักษร (Character Maps) - บันทึกประจำวัน (Journal) - แผนภูมิความรู้สึก (Feeling Charts) - แผนภูมิข้อขัดแย้ง (Contrast Charts)
หลังการอ่าน (Post – reading)	
จุดมุ่งหมาย	กิจกรรม
<ul style="list-style-type: none"> - เพื่อกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาสะท้อนกลับ - เพื่อส่งเสริมให้เกิดการวิเคราะห์และสังเคราะห์ - เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับข้อมูลใหม่ - เพื่อก่อให้เกิดแหล่งค้นคว้าข้อมูล 	<ul style="list-style-type: none"> - ขึ้นตรงกันข้าม (Polar Opposites) - บัตรรายงานเนื้อความ (Literacy Report Cards) - แผนภูมิแสดงความรู้ (Knowledge Cards) - แผนผังคาบเกี่ยวกัน (Venn Diagrams) - แผนภูมิหนังสือ (Book Charts)

จากขั้นตอนการสอนอ่าน กล่าวได้ว่ากิจกรรมก่อนการสอนอ่านมีความสำคัญเพราะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในสิ่งที่จะอ่าน ถ้ามีการกระตุ้นที่เหมาะสม เช่น มีการบอกจุดมุ่งหมายในการอ่านร่วมด้วยก็จะทำให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนได้ดี ส่วนกิจกรรม

ระหว่างการสอนอ่านจะมีความสำคัญต่อการบ่งชี้ว่านักเรียนสร้างองค์ความรู้ได้เพียงใด มีความบกพร่องหรือมีปัญหาอย่างไร มีการวิเคราะห์สังเคราะห์ข้อมูลที่อ่านได้ถูกต้องหรือไม่ เป็นต้น กิจกรรมลำดับสุดท้ายของขั้นตอนการสอนอ่าน คือ กิจกรรมหลังการอ่าน ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงข้อมูลความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ให้มีความเกี่ยวข้องกันเพื่อสรุปเป็นองค์ความรู้

วิลเลียมส์ (Williams. 1994 : 35 – 37 ; อ้างถึงใน จุฬารัตน์ ละอองทอง. 2550 : 34 – 35)

ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบขั้นตอนอ่านทั้ง 3 ขั้นตอน โดยได้เน้นว่าควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่านสถานการณ์ และวัยของผู้เรียน ดังในตาราง 2.2

ตาราง 2.2 รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนอ่าน

ก่อนการอ่าน (Pre – reading)	
Task / Exercise Types	กิจกรรม
Personalization	ถาม ตอบ หรือคุยกับเพื่อนเพื่อระลึกความรู้เดิมของนักเรียน และเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน
Predicting	จากรูปภาพ, Diagrams หรือ Title ของเรื่อง ให้ลองเดาว่าเรื่องที่จะอ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร หรือแบบฝึกเกี่ยวกับ <ul style="list-style-type: none"> - Vocabulary Predicting - Vocabulary Matching - Vocabulary Dictionary Working
ระหว่างการสอนอ่าน (While – reading)	
Task / Exercise Types	กิจกรรม
Matching	<ul style="list-style-type: none"> - จับคู่เนื้อเรื่องกับภาพหรือแผนภูมิ - จับคู่คำกับคำจำกัดความ - จับคู่กับประโยคที่เกี่ยวข้อง
Ordering	<ul style="list-style-type: none"> - เรียงภาพหรือแผนภูมิตามเนื้อเรื่องที่อ่าน - เรียงประโยคตามลำดับเรื่อง - เรียงย่อหน้า (Paragraph) ตามลำดับเรื่อง
Completing	<ul style="list-style-type: none"> - เติมข้อความลงใน Chart, Diagram หรือรูปภาพจากเรื่องที่อ่าน - เติมคำหรือข้อความลงในเนื้อเรื่องย่อ (Table of Information)

ตาราง 2.2 รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนอ่าน (ต่อ)

ระหว่างการอ่าน (While – reading / During - reading)	
Task / Exercise Types	กิจกรรม
Deciding	<ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขคำ ข้อความ รูปภาพ Diagram ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง - เลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) - เลือกประโยค True / False ตามเนื้อเรื่อง
Supplying / Identifying	<ul style="list-style-type: none"> - เลือกว่าประโยคหรือข้อมูลนั้น ๆ อยู่ในเนื้อเรื่องหรือไม่ - เลือกว่าประโยคนั้นแสดงความเป็นจริงหรือความคิดเห็น - หาประโยคใจความสำคัญ (Topic Sentence) - สรุปใจความสำคัญ (Conclusion) - หาความคิดหลัก (Main Idea) - ย่อเรื่อง (Summary) - หาข้อมูลรายละเอียด (Specific Information)
หลังการอ่าน (Post – reading)	
Task / Exercise Types	กิจกรรม
Integrated	<ul style="list-style-type: none"> - กิจกรรมทักษะสัมพันธ์ (Speaking, Writing, Listening) - กิจกรรมเพิ่มความมั่นใจ ย้ำความเข้าใจในการใช้คำศัพท์สำนวนและหลักไวยากรณ์

จากกิจกรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนอ่าน ในขั้นก่อนการอ่านจะให้ความสำคัญต่อการสร้างความสนใจในเรื่องที่จะอ่านและเน้นให้นักเรียน เรียนรู้คำศัพท์ สำนวนในบทอ่าน ส่วนขั้นระหว่างการสอนอ่านจะเสนอแนะแบบฝึกที่ควร ไปใช้ในการสอนอ่าน เพื่อให้สามารถบ่งชี้ได้ว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถจากการอ่านบทอ่านนั้น สำหรับขั้นหลังการอ่าน เป็นกิจกรรมที่นำความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถมาประยุกต์ใช้และเป็นการฝึกซ้ำเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่ได้รับการเรียน

จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ ครูจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในกระบวนการสอนอ่านอย่างดีทั้ง 3 ขั้นตอน คือ ก่อนการสอนอ่าน ระหว่างการสอนอ่าน และหลังจากการสอนอ่าน ครูสามารถจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านซึ่งอาจจะเหมือนกับที่นำเสนอไว้ จัดลักษณะคล้ายกัน หรือประยุกต์ใช้ได้ และควรศึกษาองค์ประกอบอื่นที่มีผลต่อการอ่านมาใช้

กิจกรรมการเรียนการสอนร่วมด้วย เพื่อให้มีความหลากหลาย ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนและการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจประสบความสำเร็จสูง

การวัดผลประเมินผลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน

เพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวัดและประเมินผลความรู้ความสามารถว่ามีความก้าวหน้าเพียงใดอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการวัดและประเมินผลผลการอ่านของเด็กจึงมีความสำคัญและมีประโยชน์มาก

นพคุณ บุญมาพิลา (2540 : 18) การประเมินผลผลการอ่านของเด็กอย่างถูกต้องจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือประเมินผลผลการอ่าน ต่อไปนี้

1. การใช้ข้อทดสอบ มีทั้งแบบอัตนัยและปรนัย
2. การใช้บันทึกแบบวัดพฤติกรรมจากการสังเกต การซักถามหรือการสัมภาษณ์

วิธีการหนึ่งที่จะวัดความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนคือ การตั้งคำถามเพื่อหาคำตอบซึ่งคำตอบของผู้เรียนนั้นจะเป็นสิ่งที่สะท้อนความคิดของเขา ดังนั้นคำถามจะถูกใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินว่าการอ่านผู้เรียนรู้หรือเข้าใจบทความมากน้อยเพียงใด เพียร์สันและจอห์นสัน (Pearson and Johnson. 1986 : 488 ; อ้างถึงใน ชูวดี โปธายะ. 2546 : 26) ได้แบ่งระดับคำถามในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้ คือ

1. คำถามที่มีคำตอบเด่นชัดในบทอ่าน (Textually Explicit Question) คือ คำถามที่ยึดบทอ่านเป็นหลัก คำในคำถามจะคล้าย ๆ คำในบทอ่าน ถามแบบนี้ต้องการให้นักเรียนหาข้อเท็จจริงจากบทอ่านและเข้าใจผู้เขียนกล่าวถึงอะไร ใช้วัดความเข้าใจระดับแปลความ
2. คำถามที่มีคำตอบเป็นนัยในบทอ่าน (Textually Implicit Question) คือ คำถามแบบประสานข้อมูลที่มีในบทอ่าน เข้ากับความรู้อื่นของผู้เรียน ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายที่บทอ่านไม่ได้กล่าวถึงโดยตรงและเชื่อมโยงสิ่งที่รู้แล้วเข้ากับเนื้อเรื่องที่อ่าน ใช้วัดความเข้าใจระดับตีความขยายความและสรุปความ
3. คำถามที่ใช้ประสบการณ์ในการตอบ (Scriptually Implicit Question) คือ คำถามที่ต้องการคำตอบที่ใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านอย่างเหมาะสม ใช้วัดความเข้าใจในระดับสรุปความ

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน เป็นวิธีหนึ่งที่จะวัดความเข้าใจของผู้เรียน โดยใช้การตั้งคำถามเพื่อหาคำตอบ คำถามที่มีคำตอบเป็นนัยในบทอ่านและคำถามที่ใช้ประสบการณ์ในการตอบ ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อวัดความเข้าใจของผู้เรียน โดยคำตอบที่ได้จะเป็นสิ่งสะท้อนความเข้าใจของผู้เรียน

ชุดการเรียนรู้

ปัจจุบันได้มีการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ มาเสริมการสอนให้มีประสิทธิภาพ ชุดการเรียนรู้ก็เป็นส่วนหนึ่งในความหลากหลายของรูปแบบนวัตกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับชุดการเรียนรู้มีหัวข้อที่จะศึกษาคงต่อไปนี้

ความหมายของชุดการเรียนรู้

ชุดการเรียนรู้ (Learning Package) มีชื่อเรียกอีกหลายชื่อ หมายถึง ชุดการสอน (Instructional Package) หรือ ชุดการเรียนการสอน (Instruction Kits) ซึ่งการใช้คำว่า ชุดการสอนทำให้เกิดความเข้าใจว่าเป็นสื่อที่ครูนำมาใช้ประกอบการสอน ในปัจจุบันแนวคิดในการจัดการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้น นักการศึกษาบางท่านจึงเปลี่ยนมาใช้คำว่าชุดกิจกรรมบ้าง ชุดการเรียนรู้บ้าง ดังนั้นการกล่าวถึงชุดการสอน ชุดกิจกรรม หรือชุดการเรียนการสอน ในความหมายผู้วิจัยก็คือ “ชุดการเรียนรู้” โดยความหมายที่นักการศึกษาได้ให้ไว้มีดังนี้

สาลี รักสุทธี (2544 : 19) กล่าวว่า ชุดการสอน หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้รับการออกแบบและจัดอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหาและวัสดุอุปกรณ์ โดยกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวได้รับการรวบรวมไว้เป็นระเบียบในกล่องเพื่อเตรียมไว้ให้ผู้เรียนได้ศึกษาจากประสบการณ์ทั้งหมด

อรนุช ลิ้มศิริ (2546 : 168 - 169) กล่าวว่า ชุดการสอน หมายถึง การนำสื่อการสอนหลายชนิดเข้ารวมไว้ด้วยกัน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหา และวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552 : 435) ได้ให้ความหมายของชุดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง กระบวนการสอนแบบ โปรแกรมชนิดหนึ่ง อาศัยระบบสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าชุดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน อาศัยระบบสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาเรียน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

หลักการ ทฤษฎี และแนวคิดของชุดการเรียนรู้

ชุดการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมการใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีบทบาทในการเรียนการสอน ลักษณะของสื่อที่นำมาใช้มีความหลากหลายทั้งสื่อที่ได้จากธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ เทคโนโลยี และอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีคุณค่า น่าสนใจ เข้าใจง่ายและรวดเร็วขึ้น ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดของชุดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ชม ภูมิภาค (2541 : 100 - 101) ได้ให้หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการสร้าง ชุดการเรียนรู้ไว้ว่า ควรพิจารณาในเรื่อง ความแตกต่างระหว่างบุคคล การใช้สื่อประสม หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ การนำวิธีวิเคราะห์ระบบมาใช้ ซึ่ง ชม ภูมิภาค มีความเห็นว่า แนวโน้ม ในปัจจุบันและในอนาคต กระบวนการเรียนรู้จะต้องนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ เพื่อเป็น เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน

บุญเกื้อ ทวหาเวช (2542 : 92 - 94) ได้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดในการนำเอาชุดการเรียนการสอนมาใช้ในระบบการศึกษา สรุปได้ 5 ประการ คือ

1. การนำทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคลมาใช้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามระดับสติปัญญา ความสามารถและความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม
2. การเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนจากที่ยึดครูเป็นหลัก เป็นการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้โดยจัดให้ตรงกับเนื้อหา และประสบการณ์ตามหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ การเรียนในลักษณะนี้ผู้เรียนจะเรียนจากครูประมาณ 1 ใน 4 ส่วนที่เหลือผู้เรียนจะเรียนจากสื่อด้วยตนเอง
3. มีการจัดระบบการใช้สื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาผสมผสานกันให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับผู้เรียนแนวโน้มใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้ เป็นชุดการสอนอันจะมีผลต่อการใช้ของครู คือเปลี่ยนจากการใช้สื่อเพื่อครูสอน เป็นการนำสื่อมาเพื่อให้ผู้เรียน ได้เรียนด้วยตนเอง
4. เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และผู้เรียนกับสภาพแวดล้อม แนวโน้มในปัจจุบันและอนาคตของกระบวนการเรียนรู้จึงต้องนำเอากระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มาใช้ในการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มจึงเป็นแนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งนำมาสู่การจัดระบบการผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดการสอน
5. ระบบการเรียนการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้เรื่องของตนว่าถูกหรือผิดอย่างไร มีการเสริมแรงบวกที่ทำให้ผู้เรียนภาคภูมิใจอันจะทำให้กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต และให้ค่อยเรียนรู้ไปทีละขั้นตอนตามความสามารถและความสนใจจากการจัดสภาพการณ์ที่เอื้ออำนวย

ต่อการเรียนรู้ จะช่วยให้บรรลุจุดหมายปลายทางโดยการจัดการเรียนการสอนแบบโปรแกรม และ ใช้ชุดการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญ

อนูชา บุญสมบัติ (2542 : 26 - 27) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์น ไคด์ (Thorndile) ที่เรียกว่า S-R Theory ไว้ดังนี้

1. กฎแห่งการฝึกหัดหรือการทำซ้ำ (Law of Exercise or Repetition) กล่าวว่า ยิ่งมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้ามากครั้งหรือบ่อยครั้งเท่าใด การเรียนรู้นั้นก็ยิ่งจะอยู่ได้นานคงทน และถ้าหากว่าไม่ได้สิ่งเร้าและการตอบสนองต่อการเรียนรู้นั้นก็ค่อยเลือนหายไป หากการฝึก หรือ การทำซ้ำ ผู้สร้างชุดการเรียนรู้ออกไปเชื่อว่า ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้โดยการฝึกในชุดการเรียนรู้นั้น หรือทำซ้ำ ๆ ในชุดการเรียนรู้ออกไปเพื่อให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว

2. กฎแห่งผล (Law of Effect) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน ได้ถ้าสิ่งเร้า และการตอบสนองที่ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์แล้วสร้างความพอใจ หรือการสนองตอบจะเพิ่มแรงขับภายใน ถ้าหากเกิดความพึงพอใจ และแรงขับเพื่อการสนองตอบจะลดลงเมื่อเกิดความไม่พึงพอใจ กล่าวถึง สิ่งเร้าและการตอบสนองว่า สิ่งเร้าและการสนองตอบจะเชื่อมโยงกันได้ ถ้าสามารถสร้างภาพอัน น่าพึงพอใจแก่ผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นและมั่นใจว่าการสนองตอบ หรือพฤติกรรมที่ตนเองแสดงออกมานั้นถูกต้อง สถานการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นมาหากมีการเสริมแรง (Reinforcement) คือการให้รางวัลในชุดการเรียนรู้นั้น การเสริมแรงคือการให้ผู้เรียนได้ทราบว่า ที่ตนเองตอบไปนั้นถูกต้องหรือไม่อย่างไร และต้องให้ทราบทันทีหลังจากที่ผู้เรียนได้ตอบต่อสิ่ง เร้าหรือได้ตอบคำถาม

3. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กล่าวในสภาวะของการจัดการเรียน การสอนนั้น ถ้าสามารถจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนแล้ว การจัดการเรียนการสอน จะบังเกิดผลดีและเป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมียั้งกระตุ้นหรือสิ่งเร้าให้ผู้เรียน เกิดความพอใจที่จะเรียน หรือติดตามบทเรียนโดยตลอด ในเชิงจิตวิทยาที่คือ แรงขับที่จะเพิ่มพลัง ในร่างกายเกิดปฏิกิริยาเพื่อแสดงพฤติกรรม เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน

อรนุช ลิมศิริ (2546 : 168 - 169) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีและหลักการที่นำมาใช้ในการสร้าง ชุดการสอน ว่าควรจะได้พิจารณาในสิ่งต่อไปนี้

1. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล การประยุกต์ทฤษฎีความแตกต่างระหว่าง บุคคล การเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน เป็นสำคัญ ครูจะเปิด โอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามระดับสติปัญญาความสามารถ และความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

2. ความพยายามที่จะเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนไปจากเดิม จากการยึดครูเป็นหลัก มาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเรียนเอง โดยการใช้แหล่งความรู้จากสื่อหรือวิธีการต่าง ๆ การนำสื่อการสอนมาใช้จะต้องจัดให้ตรงกับเนื้อหาและประสบการณ์ตามหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ การเรียนในลักษณะนี้ผู้เรียนจะเรียนจากครูเพียง 1 ใน 4 ส่วน ส่วนที่เหลือผู้เรียนจะเรียนจากสื่อด้วยตนเอง

3. การใช้สื่อการสอนได้เปลี่ยนแปลงและขยายตัวออกไป โดยปัจจุบันการใช้สื่อได้คลุมไปถึงการใช้วัสดุสิ้นเปลือง เครื่องมือต่าง ๆ รวมทั้งกระบวนการและกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้สื่อ จากการใช้สื่อเพื่อช่วยครูสอนมาเป็นเพื่อช่วยผู้เรียนเรียนรู้

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับสภาพแวดล้อม โดยในการจัดกระบวนการเรียนรู้ มีการนำเอากระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน ทฤษฎีกระบวนการกลุ่ม จึงเป็นแนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งนำมาสู่การจัดระบบการผลิตสื่อออกมาในรูปของ “ชุดการสอน”

5. การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ ได้ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ โดยจัดสภาพการณ์ออกมาเป็นการสอนแบบ โปรแกรม หมายถึง ระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทางทราบว่า การตัดสินใจ หรือการทำงานของตนถูกหรือผิดอย่างไร มีการเสริมแรงบวกที่ทำให้ผู้เรียนภาคภูมิใจที่ได้ทำถูกหรือคิดถูก และค่อยเรียนรู้ไปทีละขั้นตอนตามความสามารถ และความสนใจ การจัดสภาพการณ์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ตามนัยดังกล่าวข้างต้น จะมีเครื่องมือช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายปลายทาง โดยการจัดสอนแบบ โปรแกรมและใช้ชุดการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญ

เต็มดวง เสวตจินดา (2548 : 3 - 4) กล่าวว่าหลักการที่เกี่ยวข้องกับชุดการสอน ประกอบด้วย

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล ชุดการสอนเป็นสื่อและกิจกรรมการเรียนที่จัดทำขึ้นเพื่อสนองความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทฤษฎีที่ว่าด้วยความแตกต่างระหว่างบุคคลจึงนำมาใช้เป็นทฤษฎีพื้นฐานในการจัดทำ และ การใช้ชุดการสอน

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ ชุดการสอนเป็นสื่อการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแข็งขัน และได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างฉับพลัน อีกทั้งได้รับประสบการณ์แห่งความสำเร็จหรือการเสริมแรง มีการเรียนเป็นขั้น ๆ ตามความสามารถของผู้เรียน ดังนั้นชุดการสอนจึงจัดทำขึ้นมาโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้

3. หลักการเกี่ยวกับสื่อประสม ชุดการสอนเป็นสื่อประสม ซึ่งหมายถึงการใช้สื่อหลาย ๆ อย่างที่เสริมซึ่งกันและกันอย่างมีระบบ เพื่อมาใช้เป็นแนวทางการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียน ทำให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากสื่อ ได้อย่างเหมาะสม

4. หลักการวิเคราะห์ระบบ ชุดการสอนจัดทำขึ้นมาโดยอาศัยวิธีวิเคราะห์ระบบ มีการทดลองสอน ปรับปรุงแก้ไขจนเป็นที่เชื่อถือได้ จึงนำออกใช้และเผยแพร่กิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ชุดการสอนได้อาศัยวิธีระบบเป็นหลักทั้งสิ้น ทั้งนี้เพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนนั้นดำเนินไปได้อย่างสัมพันธ์กันทุกขั้นตอน

เอกภูมิ คำยัง (2552 : 14) ได้กล่าวถึงหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดของชุดการเรียนไว้ว่า ในการสร้างชุดการเรียนจะเห็นว่ายึดหลักการดำเนินการตามหลักจิตวิทยาที่ให้นักเรียนได้เรียนตามหลักจิตวิทยา โดยเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลให้นักเรียนได้เรียนตามความสามารถ จากเรื่องง่ายไปยากตามลำดับ นักเรียนได้รับรู้ผลการเรียนของตนเอง นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำปรึกษา ได้รับความสนใจของนักเรียนด้วยสื่อต่าง ๆ มีการให้การเสริมแรงด้วยคำติชม ชุดการเรียนที่ได้ก็จะเป็นชุดการเรียนที่มีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีคุณภาพมากขึ้น

สรุป จากหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดของนักการศึกษาที่ได้ให้ไว้ นั้น ชุดการเรียนถือว่าเป็นนวัตกรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนในยุคปัจจุบัน เนื่องจากการนำสื่อที่หลากหลายมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนให้สามารถนำไปศึกษาด้วยตนเองได้อย่างสะดวก เพราะบุคคลแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาชุดการเรียน โดยการยึดความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิด โอกาสให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ตามความสามารถของตนเองอย่างอิสระ ทำให้ผู้เรียน ได้มีการรวมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือกันและกันในการเรียนในแต่ละชุดการเรียน ฝึกให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ รวมทั้งผู้เรียน ได้รับแรงเสริมจากการ ได้รับทราบคำตอบจากบทเรียน และ ได้รับคำชม การ ให้รางวัล และ สิทธิพิเศษต่าง ๆ ตลอดจนการ ได้รับรู้ผลแห่งการกระทำว่าถูกต้องหรือไม่ซึ่งเป็นสิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนและมีความพึงพอใจที่จะเรียนทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่าง มีประสิทธิภาพบรรลุจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน

ประเภทของชุดการเรียน

ในการแบ่งประเภทของชุดการเรียนการสอนนั้น มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้แบ่งสรุปเกี่ยวกับประเภทของชุดการเรียนการสอนซึ่งแบ่งออกตามลักษณะของการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน ดังนี้

บุญเกื้อ คชรทวาช (2542 : 91 - 92) ได้แบ่งประเภทของชุดการเรียนการสอนตามลักษณะการใช้เป็น 3 ประเภท ไว้ดังนี้

1. ชุดการเรียนประกอบคำบรรยาย เป็นชุดการเรียนสำหรับผู้สอนใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการ ขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดการเรียนแบบนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลงและใช้สื่อการสอนที่มีพร้อมอยู่ในชุดการเรียน สื่อที่ใช้ อาจ ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ วิดีโอ เทปบันทึกเสียง หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ เป็นต้น ข้อสำคัญก็คือ สื่อที่จะนำมาใช้นี้จะต้องให้ผู้เรียน ได้เห็นอย่างชัดเจนทุกคน

2. ชุดการเรียนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม เป็นชุดการเรียนแบบกิจกรรมที่ยึดระบบการผลิต สื่อการสอนตามหน่วยและหัวข้อที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนแบบกิจกรรมกลุ่มประกอบด้วยชุดย่อยที่มีจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์มีสื่อหรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียน ในศูนย์กิจกรรมนั้นๆ สิ่งที่ใช้ในศูนย์จัดไว้ในรูปสื่อผสม อาจใช้สื่อรายบุคคลหรือสื่อสำหรับกลุ่มที่ผู้เรียนทั้งศูนย์จะใช้ร่วมกันได้

3. ชุดการเรียนแบบรายบุคคลหรือชุดการเรียนตามเอกัตภาพ เป็นชุดการเรียนสำหรับผู้เรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถ และความสนใจของตนเอง อาจจะเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากมักจะมุ่งให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง

ทววงมหาวิทยาลัย (2524 ; อ้างถึงใน ททัยรัตน์ อันติ. 2544 : 20) ได้แบ่งประเภทของชุดการเรียนรู้ ตามลักษณะของผู้ใช้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ชุดการเรียนรู้สำหรับครู เป็นคู่มือ และเครื่องมือที่ให้ครูนำไปใช้สอนนักเรียน หรือเรียกว่า ชุดการเรียน เหมาะสำหรับครูที่มีประสบการณ์น้อย ครูเป็นผู้ทำกิจกรรม ควบคุมกิจกรรมทั้งหมด นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมภายใต้การดูแลของครู ครูผู้สอนวิชาเดียวกัน ควรได้ช่วยกันจัดทำชุดการเรียนแบบนี้

2. ชุดการเรียนรู้สำหรับนักเรียน นักเรียนต้องเรียนและทำกิจกรรมด้วยตนเองใช้เวลาและสถานที่ที่ไหนก็ได้ครูมีหน้าที่จัดและมอบชุดการเรียนการสอนให้นักเรียน และ ับรายงานเป็นระยะพร้อมให้คำแนะนำ และประเมินผลชุดการเรียนแบบนี้ช่วยครูและนักเรียนได้มาก เช่น สอนไม่ทันหลักสูตร ไม่ได้เตรียมตัวในการสอน ความแตกต่างของนักเรียน ช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนเรียนเก่ง เป็นต้น นักเรียนที่เรียน โดยใช้ชุดการเรียนนี้ทำให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ควบคุมตนเองเกิดนิสัยรักการใฝ่หาความรู้เป็นการพัฒนาตนเอง

3. ชุดการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียน ใช้ร่วมกันเป็นการผสมผสานระหว่างประเภทที่ 1 กับประเภทที่ 2 ครูเป็นผู้ควบคุม กิจกรรมบางอย่างครูเป็นผู้ทำให้นักเรียนดู บางอย่างนักเรียนทำคนเดียวหรือร่วมกันทำกิจกรรม บางกิจกรรมครูและนักเรียนต้องทำ แล้วแต่เนื้อหาในเรื่องที่ทำเป็นชุดการเรียนรู้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2545:186 - 187) ได้แบ่งชุดการเรียนการสอน ตามความเหมาะสมกับผู้ใช้อย่างต่อไปนี้

- 1 ชุดการสอนสำหรับประกอบการบรรยาย ชุดที่ใช้สำหรับครู
- 2 ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม มุ่งเน้นผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกัน
- 3 ชุดการสอนรายบุคคล ให้ผู้เรียนเรียนตามความสามารถของตนเอง

สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของชุดการเรียนนั้นแบ่งตามลักษณะของการใช้ จะใช้ในลักษณะแบบใด สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในประเภทชุดการเรียนแบบกลุ่มกิจกรรม โดยใช้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เป็นการใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดการเรียน ซึ่งชุดการเรียนแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกฝนทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน และให้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาค้นคว้าข้อมูลและได้ทำงานร่วมกัน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูจะเป็นที่ปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการดำเนินกิจกรรมของนักเรียน

องค์ประกอบของชุดการเรียนรู้

องค์ประกอบของชุดการเรียนรู้จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันในรายละเอียด ซึ่งแต่ละหน่วยงานและสถาบันการศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการพัฒนา ซึ่งองค์ประกอบของชุดการเรียนมีนักการศึกษาหลายท่านได้สร้างขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและได้นำมาใช้ในการจัดทำวิจัยในครั้งนี้ จึงขอกล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนดังนี้

สมบูรณ์ ทวยพัชร (2545 : 35 - 36) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ไว้ 6 ส่วน ดังนี้

1. หัวเรื่อง คือ การแบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วย แต่ละหน่วยแบ่งออกเป็นส่วนย่อย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้
2. คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ใช้ชุดการสอน จะต้องศึกษาก่อนที่จะใช้ชุดการสอนจากคู่มือให้เข้าใจเป็นสิ่งแรก จะทำให้การใช้ชุดการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1 คำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้ชุดการสอน เพื่อสะดวกสำหรับผู้ที่จะนำชุดการเรียนรู้ไปใช้จะต้องทำอะไรบ้าง

2.2 สิ่งที่ครูจะต้องเตรียมก่อนสอน ส่วนมากจะบอกถึงสื่อการเรียนที่มีขนาดใหญ่ เกินกว่าที่จะบรรจุไว้ในชุดการสอนได้ หรือสิ่งที่เบาเปื่อย สิ่งที่ประะแตกง่าย หรือสิ่งที่ต้องใช้ร่วมกับคนอื่นหรือเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่มีราคาแพงที่ทาง โรงเรียนจัดเก็บไว้ที่ศูนย์วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

2.3 บทบาทของนักเรียน เสนอแนะว่า นักเรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง

2.4 การจัดชั้นเรียน ควรจะจัดในรูปแบบใด เพื่อความเหมาะสมของการเรียนรู้ และการร่วมกิจกรรมของชุดการสอนนั้น ๆ

2.5 แผนการสอน ซึ่งประกอบด้วย

2.5.1 หัวเรื่อง กำหนดเวลาเรียน จำนวนนักเรียน

2.5.2 เนื้อหาสาระ ควรจะเขียนสั้น ๆ กว้าง ๆ

2.5.3 ความคิดรวบยอด

2.5.4 จุดประสงค์การเรียนรู้ หมายถึงจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์

เชิงพฤติกรรม

2.5.5 สื่อการสอน

2.5.6 กิจกรรมการเรียน

2.5.7 การวัดผลและประเมินผล

3. วัสดุประกอบการเรียน ได้แก่ พวกสิ่งของหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จะให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้า เช่น เอกสาร ตำรา รูปภาพ แผนภูมิ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ควรมีอย่างสมบูรณ์อยู่ในชุดการสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4. บัตรงาน เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชุดการสอนแบบกลุ่ม หรือการจัดกิจกรรมแบบศูนย์การเรียน บัตรงานนี้อาจจะเป็นกระดาษแข็งหรืออ่อนตามขนาดที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

4.1 ชื่อบัตร กลุ่ม หัวเรื่อง

4.2 คำสั่ง ว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอะไรบ้าง

4.3 กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ ตามลำดับขั้นตอนของการเรียน

5. กิจกรรมสำรอง จำเป็นสำหรับชุดการสอนแบบกลุ่ม ซึ่งกิจกรรมสำรองนี้จะต้องเตรียมไว้สำหรับผู้เรียนบางคนที่ทำกิจกรรมได้เสร็จก่อนคนอื่น ให้มีกิจกรรมอย่างอื่นทำ เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กว้างขวางและลึกซึ้ง ไม่เกิดความเบื่อหน่าย หรืออาจก่อปัญหาทางวิจัย

ในชั้นเรียนชั้น ผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมสำรวจอันมีเนื้อหาสาระคล้ายกับสิ่งที่เคยเรียนมา แต่กิจกรรมอาจจะยากหรือมีความลึกซึ้งช่วยต่อการเรียน

6. ขนาดรูปแบบของชุดการสอน ชุดการสอนไม่ควรใหญ่หรือเล็กเกินไป ควรจัดทำให้มีขนาดพอเหมาะ เพื่อสะดวกในการเก็บรักษาและการนำไปใช้ หน้ากล่องหรือซอง ควรระบุ ดังนี้

ชุดการเรียนที่.....

วิชา.....

เรื่อง.....

ชั้น.....

เริ่มทำเมื่อวันที่.....เดือน.....ปี.....

วิไลรัตน์ ชัยไพบุลย์ (2551 : 43) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนไว้ว่า ชุดการเรียน จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลัก คือ คู่มือการใช้ชุดการเรียน เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งประยุกต์มาจาก กิดานันท์ มลิทอง, วิชัย วงษ์ใหญ่, ชัยยงค์ - พรหมวงศ์ และ ไชยยศ เรื่องสุวรรณ ประกอบด้วย

1. ชื่อชุดการเรียน
2. คำนำ
3. วัตถุประสงค์ เป็นส่วนที่ระบุเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นหลังจากนักเรียนชุดการเรียนนั้นจบลงแล้ว
4. คำชี้แจง ส่วนที่อธิบายลักษณะของชุดการเรียน เพื่อสะดวกสำหรับผู้ที่จะนำชุดการเรียน ไปใช้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง
5. แผนการจัดการเรียน ประกอบด้วย
  - 5.1 มาตรฐานการเรียนรู้
  - 5.2 สาระสำคัญ
  - 5.3 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
  - 5.4 กิจกรรมการเรียนรู้
  - 5.5 สื่อการจัดการเรียนรู้
  - 5.6 การประเมินผล

สรุป จากการศึกษางานวิจัยของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาเป็นข้อมูลในการจัดสร้างชุดการเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ในการจัดทำวิจัยในครั้งนี้ เป็นชุดการเรียนที่สอดคล้อง

กับการจัดการเรียน โดยใช้ชุดการเรียนที่ใช้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เป็นชุดการเรียนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีส่วนประกอบดังนี้

1. คู่มือครู ซึ่งจะช่วยให้การสอนแบบศูนย์การเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในคู่มือครูจะมีคำนำ วัตถุประสงค์ คำชี้แจงสำหรับครู สิ่งที่ต้องเตรียม บทบาทของนักเรียน การจัดชั้นเรียนพร้อมแผนผัง แผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาสาระของชุดการเรียน รูปแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

2. สื่อสำหรับการจัดกิจกรรม ใบความรู้ ใบกิจกรรม ใบคำถามหรือใบนำอภิปราย รวมทั้งสื่อการเรียนอื่น ๆ เช่น รูปภาพ แบบเรียน เป็นต้น จำนวนใบความรู้ต่าง ๆ หรือสื่อการเรียน อาจมีเท่ากับจำนวนนักเรียนในกลุ่มหรืออาจใช้ร่วมกันก็ได้ ไม่จำเป็นต้องครบทุกคน

3. แบบทดสอบสำหรับการประเมินผล ซึ่งใช้ก่อน และหลังการเรียน โดยมีกระดาษคำตอบเตรียมไว้พร้อม การทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนแล้วเก็บผลไว้เปรียบเทียบกับทดสอบหลังเรียน ส่วนการทดสอบหลังเรียนเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน จะนำไปประเมินผลการเรียนของนักเรียนโดยใช้แบบอิงเกณฑ์

ความสำคัญของชุดการเรียน

ชุดการเรียน เป็นชุดที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้กับผู้เรียน ซึ่งเรียนตามลำดับขั้นตอนในคำแนะนำของแต่ละชุด ทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์โดยตรงตามความต้องการ ความสามารถของผู้เรียน คั้งที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

อัญญา โทธิพลากร (2545 : 84) ได้กล่าวถึงความสำคัญของชุดการเรียนไว้ว่า ชุดการเรียน ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในด้านการเรียนของผู้เรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมจากชุดการเรียนด้วยตนเอง ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ กิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถของแต่ละบุคคล นอกจากนี้ยังทราบผลการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ อย่างรวดเร็ว ทำให้ไม่เบื่อหน่ายในการเรียน และผู้เรียนยังสามารถกลับไปศึกษาเรื่องที่ตนเองไม่เข้าใจใหม่ได้ ส่วนด้านการสอนของครู ช่วยให้ครูสอนด้วยความมั่นใจและมีความพร้อมในการสอนมากขึ้น มีความสะดวกในการสอน เพราะไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมและผลิตสื่อการสอน ครูสามารถนำชุดการเรียนไปใช้สอนได้ทันที

วิไลรัตน์ ยัมไพบุลย์ (2551 : 33) ได้กล่าวถึงความสำคัญของชุดการเรียนว่า เป็นการรวบรวมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การเรียนในลักษณะนี้จะยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความถนัดและความสามารถ

ของแต่ละบุคคล ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีการคิดอย่างมีเหตุผลได้และสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล

จากที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ว่า ชุดการเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากเป็นตัวช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ทำให้การเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความถนัด และความสามารถแต่ละบุคคล

คุณค่าหรือประโยชน์ของชุดการเรียน

ชุดการเรียนมีประโยชน์ในการเรียนของผู้เรียน โดยตรง ซึ่งมีผู้กล่าวถึงคุณค่าหรือประโยชน์ของชุดการเรียนไว้ สรุปได้ดังนี้

ไวโลร์ตัน อิมไพบูลย์ (2551 : 34) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของชุดการเรียนไว้ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนนั้นยิ่งขึ้น เพราะชุดการเรียนจะเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด
  2. ผู้เรียนทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง และเรียน ไปตามความสามารถความต้องการของตนเองได้เปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
  3. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้ในแนวเดียวกัน
  4. ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน
  5. ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระต่อบุคลิกภาพของครูได้
  6. ครูสามารถวัดผลการเรียนได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย
  7. ช่วยลดภาระและสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้กับครูผู้สอนได้อย่างดี
  8. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครูผู้สอนได้
  9. ช่วยส่งเสริมการเรียนอย่างค่อเนื่องหรือการศึกษานอกระบบ เพราะชุดการเรียนด้วยตนเองสามารถนำไปศึกษาได้ตลอดเวลา
  10. ช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ได้ เพราะชุดการเรียนสามารถทำให้ผู้เรียน เรียน ได้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ตามเวลาและ โอกาสเอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกัน
  11. เป็นประโยชน์ต่อการจัดการสอนแบบทำกิจกรรมกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- กล่าวโดยสรุปได้ว่า ชุดการเรียนมีประโยชน์และคุณค่าสำหรับผู้เรียน เป็นการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น สามารถเรียนรู้ได้ตามความรู้ความสามารถ

ของตนเอง ชุดการเรียนรู้ที่ดีสามารถใช้เป็นตัวแทนของครูได้เป็นอย่างดีเนื่องจากชุดการเรียนรู้มีขั้นตอนการปฏิบัติ รวมทั้งคำชี้แจงทำให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง รวมทั้งสามารถแก้ไขปัญหาคความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนได้และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ซึ่งมีการจัดกิจกรรมกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน เพราะการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการแพ้ - ชนะ ต่างจากการร่วมมือกัน ซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการชนะ-ชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา ดังจะได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีกระบวนการจัดอยู่หลายแบบ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนได้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล คือการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ทิตนา แคมฉี (2548 : 98) ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้กลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ประมาณ 3 - 6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

อดิสิทธิ์ คิรัมย์ (2548 : 20) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภายในกลุ่มย่อย ซึ่งจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อร่วมกันทำกิจกรรมร่วมกันจนประสบความสำเร็จ และช่วยให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วย

มนตรี คำจันศรี (2550 : 17) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 2-6 คน สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและเพศแตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมาย มีภารกิจร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ในการทำงาน สมาชิกในกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบงานของตนที่ได้รับมอบหมาย เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มที่ตั้งไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ และสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องระลึกเสมอว่าความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของตนเอง ความสำเร็จของตนเองคือความสำเร็จของกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 : 134) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือ และช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการอยู่ร่วมกันที่มีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือ

พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวมเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เสาวลักษณ์ พุ่มสำเภา (2550 : 26) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย จากสมาชิกที่รวมกลุ่มซึ่งมีความสามารถที่แตกต่างกัน ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนด

โยชิตา วินันท์ (2556 : 13) การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันในกลุ่มสมาชิกที่มีความแตกต่างกัน คนที่เก่งกว่าจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกทุกคนมีส่วนรับผิดชอบในการเรียนรู้ของแต่ละคนและของกลุ่มความร่วมมือ

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson & Johnson. 1994 : 5) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มละประมาณ 3 - 5 คน โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกันทางเพศ เชื้อชาติ ความสามารถทางการเรียน ฯลฯ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันรับผิดชอบงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเดียวกัน

สลาวิน (Slavin. 1995 : 3 - 4) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การเรียนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกในกลุ่มโดยทั่วไปมี 4 คน และมีความสามารถแตกต่างกัน เป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันในการเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ สมาชิกในกลุ่มจะได้รับรางวัลร่วมกันเมื่อกลุ่มทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันรับผิดชอบร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่แตกต่างกัน เช่น เพศ สติปัญญา ความสามารถ โดยสมาชิกในแต่ละกลุ่มต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จเป็นภาพรวมของกลุ่ม ทุกคนมีความสำคัญในการเรียนรู้และทุกคนต้องตระหนักในหน้าที่ของตนเอง จึงจะทำให้ทุกคนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการเรียนได้

หลักการและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีผู้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พอสรุปได้ ดังนี้

สลาวิน (Slavin. 1983 : 20 - 21 ; อ้างถึงใน สักดิ์ชัย นิรันทวิ และไพเราะ พุ่มมัน. 2543 : 39) เชื่อว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง (Self - esteem) หมายถึง ผู้เรียนจะเรียนด้วยความสุขและพัฒนาสติปัญญาของตนเองอย่างเต็มที่ พร้อมกับเกิดความรู้สึกที่ดีงามทางสังคมจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบ

ร่วมมือมีหลักการสำคัญ คือ การให้ผู้เรียนที่มีลักษณะที่ต่างกันในด้านต่าง ๆ ได้ร่วมกันเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มจนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายได้

จันทรา ดันติพงศานุรักษ์ (2543 : 37 - 38) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการพัฒนานักเรียนในด้านวิชาการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรวมทั้งเป็นการส่งเสริมทักษะทางสังคมให้กับนักเรียน ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีความสุข การเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อดีและมีประสิทธิภาพหลายประการ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียน
2. ช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน
3. ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
4. ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน
5. ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน
6. ช่วยให้นักเรียนมีการปรับตัวในสังคมดีขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจนมีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีผู้กล่าวถึงลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือ พอสรุปได้ ดังนี้

จันทรา ดันติพงศานุรักษ์ (2543 : 36 - 39) กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า ครูต้องมีความสามารถและความพร้อมความรู้ในเนื้อหา (Knowledge of Content) ทักษะการดำเนินการในชั้นเรียน (Classroom Management Skills) ทักษะการสอน (Instructional Skills) และวิธีสอนหรือยุทธศาสตร์การสอน (Instructional Strategies) นอกจากนี้ครูยังต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือ ความสุภาพ ความเอาใจใส่ กระตือรือร้น ความรอบคอบห่วงใยผู้เรียน บทบาทครูผู้สอนในการจัดการเรียนแบบร่วมมือมีดังนี้

1. **ขั้นเตรียมการสอน** ครูต้องมีการดำเนินการในเรื่อง
  - 1.1 แจกจุดประสงค์ทางวิชาการและด้านสังคมให้ผู้เรียนทราบ
  - 1.2 จัดขนาดของกลุ่มให้เหมาะสมกับเนื้อหาและระยะเวลา
  - 1.3 การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม
  - 1.4 การจัดชั้นเรียน

1.5 การจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2. ชั้นเริ่มบทเรียน บทบาทของครูในชั้นตอนนี้คือ

2.1 การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางบวก ฟังพาสัยซึ่งกันและกัน

2.2 อธิบายภาระงาน ให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

2.3 การประเมินความสำเร็จ ในการทำงานกลุ่ม

2.4 การเสริมสร้างความรับผิดชอบของสมาชิก

2.5 การระบุพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในการทำกิจกรรมร่วมกัน

3. ชั้นกำกับดูแลการสอน ครูควรมีการกำกับดูแลในสิ่งต่อไปนี้

3.1 พฤติกรรมของนักเรียน ควรมีแบบสังเกตการณ์เพื่อบันทึกการปฏิบัติงาน

และใช้เป็นข้อมูลในการติชมการทำงานของกลุ่ม

3.2 มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนในด้านการแนะนำการเรียนทั่วไป

4. ชั้นประเมินผลงานและกระบวนการทำงาน

4.1 ผู้สอนสามารถประเมินความสำเร็จในการทำกิจกรรมของนักเรียนด้าน

วิชาการ และทักษะทางสังคม

4.2 การประเมินผลงานด้านวิชาการ ได้แก่ การประเมินผลความก้าวหน้า และ

ความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน

4.3 การประเมินผลทางด้านสังคม เพื่อให้ทราบว่าสมาชิกของกลุ่มได้ใช้ ทักษะ

ทางสังคมด้านใดบ้าง การทำงานของกลุ่มมีประสิทธิภาพเพียงใด

ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มมัน (2543 : 36) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีหัวใจของการเรียนรู้ 3 ประการ คือ

1. รางวัลของทีม (Team Reward) หมายถึง ผลของทีมที่ผู้ร่วมทีมทุกคนจะต้อง

มีโอกาสเท่ากันในการประสบผลสำเร็จ

2. ความรับผิดชอบต่องานของนักเรียนแต่ละคน (Individual Accountability)

หมายถึง ผลการเรียน ผลการทำงานของแต่ละคน ที่ทำให้กลุ่มมีผลงาน โดยรวมถึงเกณฑ์ที่กำหนด

สมาชิกกลุ่มต้องช่วยกันพัฒนาผลการเรียนของตน และพร้อมตลอดเวลาสำหรับการทดสอบ

3. การมีโอกาสประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success)

หมายถึง นักเรียนทุกคนไม่ควรมีการเรียนในระดับใด สามารถสร้างผลงานให้กับทีม ด้วยการ

ยกระดับผลการเรียนของตน

จอห์นสัน (Johnson. 1984 : 9 - 10 ; อ้างถึงใน ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มมัน. 2543 : 37) ได้แยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มเดิมและการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจมีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์แบบพึ่งพา อาศัยกันทางบวก (Positive Interdependence) สมาชิกทั้งกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกันและพร้อมใจกัน ที่จะทำ ให้ทุกคนในกลุ่มแสดงความสามารถได้เท่าเทียมกัน
  2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกต้องมีความชัดเจนในความรับผิดชอบต่อ ผลงานแต่ละกลุ่ม (Individual Accountability) ผู้เรียนแต่ละคนต้องแสดงความก้าวหน้าให้กลุ่ม ทราบ และกลุ่มต้องช่วยเหลือให้แต่ละคนก้าวหน้าไปถึงระดับสูงสุด
  3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกของกลุ่มจะมีลักษณะหลากหลายแตกต่างกัน ในแง่ความรู้ ความสามารถและบุคลิก ขณะที่กลุ่มแบบเดิมจะมีลักษณะใกล้เคียงกันหรือสนใจเรื่องเดียวกันเป็นส่วนใหญ่
  4. การเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกแต่ละคนมีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำในกลุ่ม ในขณะที่กลุ่มแบบเดิมหัวหน้ามักถูกเลือกให้บุคคลหนึ่งทำหน้าที่ผู้นำ
  5. กลุ่มแบบร่วมมือ ทุกคนรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน ทุกคนต้อง มุ่งมั่นและกระตือรือร้นทำงานตามที่กำหนด กลุ่มแบบเดิมสมาชิกไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ ซึ่งกันและกัน
  6. กลุ่มแบบร่วมมือมีเป้าหมายที่จะพัฒนาการเรียนการสอนของแต่ละคนให้ถึงขั้น จุดสุดยอดของเขา พร้อมกับรักษาความสัมพันธ์ในการทำงานที่ดีไว้ ส่วนกลุ่มแบบเดิม มุ่งหวังเพียง ทำงานกลุ่มให้สำเร็จเท่านั้น
  7. กลุ่มแบบร่วมมือผู้เรียนจะ ได้รับการพัฒนาทักษะทางสังคมหลาย ๆ ด้าน ส่วนกลุ่มแบบเดิมมักจะถูกคาดหวังว่าจะเกิด แต่มักจะถูกทะเลาะเสียดายเป็นส่วนใหญ่
  8. กลุ่มแบบร่วมมือ ครูจะต้องคอยสังเกต วิเคราะห์การทำงานร่วมกัน และให้ ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้กลุ่มทำงานดีขึ้น แต่กลุ่มแบบเดิมครูมักจะเข้าไปแทรกในการทำงานมาก
  9. กลุ่มแบบร่วมมือ ครูจะแนะวิธีการสร้างกระบวนการทำงานมีประสิทธิภาพ แก่กลุ่ม โดยไม่มีการบังคับ แต่ในกลุ่มแบบเดิมจะไม่เน้นกระบวนการจะเน้นที่ผลงาน
- สรุปได้ว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สำคัญ คือ การเรียนเป็นกลุ่มย่อยที่สมาชิก กลุ่มต้องรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน โดยจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันภายในกลุ่ม สมาชิก กลุ่มมีความแตกต่างกัน เช่น ด้านสติปัญญา ความถนัด ด้านสังคมหรือทักษะอื่น ๆ เป็นต้น

องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ

มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ พอสรุปได้ดังนี้

จันทร่า ดันติพงศาบุรุษย์ (2543 : 38 - 39) กล่าวว่า การจัดการเรียนแบบร่วมมือจะมีประสิทธิภาพ ถ้าสมาชิกภายในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญ 5 ประการ คือ

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของนักเรียนทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน มีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน
2. การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotive Interaction) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนช่วยเหลือสมาชิกให้ประสบความสำเร็จ โดยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันและอธิบายความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มฟัง ทำให้ ผู้เรียน ได้คิดต่อกัน โดยตรง เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งจะทำให้เกิดลักษณะการทำงานกลุ่มที่สมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด
3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิก (Individual Accountability)
  - 3.1 การแก้ปัญหาคัดแย้ง
  - 3.2 การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์เจ้าของความคิด
  - 3.3 การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดีในการชี้แนะการทำงานกลุ่ม
  - 3.4 ความสามารถในการหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
4. ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) เป็นทักษะที่นักเรียนควรได้รับการฝึกก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานกลุ่มประสบความสำเร็จ
5. กระบวนการกลุ่ม ทุกคนที่เป็นสมาชิกกลุ่มต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกทุกคนต้องมุ่งมั่นและกระตุ้นให้แต่ละคนทำชิ้นงานที่กำหนด เช่น อธิบายการกระทำของสมาชิกที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ ให้ตัดสินการกระทำของสมาชิกว่าควรรักษาไว้หรือควรเลิกปฏิบัติ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ดีและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เพื่อนำมาวิเคราะห์ภายหลัง ให้เล่าเหตุการณ์ปัญหาในกลุ่ม หรือวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของ กลุ่มจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถ สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเรียนรู้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย คือ การจัดกิจกรรมกลุ่มที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ทางบวกของสมาชิกกลุ่ม ความรับผิดชอบต่องานกลุ่มของสมาชิก ทักษะทางสังคม และการประเมินกระบวนการทำงานกลุ่มโดยครูผู้สอน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545 : 134 - 135) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. การมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มมีการทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการแข่งขันมีการใช้วัสดุ อุปกรณ์และข้อมูลต่างๆ ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน รวมทั้งได้รับผลประโยชน์หรือรางวัลโดยเท่าเทียมกัน
2. การปฏิบัติสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotion Interaction) เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟังและมีการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน
3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นกิจกรรมที่ตรวจเช็คหรือทดสอบให้มั่นใจว่าสมาชิกมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่เพียงใดโดยสามารถที่จะทดสอบเป็นรายบุคคล เช่น การสังเกต การทำงาน การสุ่มถามปากเปล่า
4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้เพื่อให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ผู้เรียนควร จะได้รับการฝึกฝนทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ขอมรับและไว้วางใจกันและกัน
5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนซึ่งสมาชิกแต่ละคนจะต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน มีการวางแผน ดำเนินงาน ตามแผน ประเมินผลงานและปรับปรุงงานร่วมกัน

จากการศึกษาองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือสรุปได้ว่า ทั้ง 5 องค์ประกอบนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสมาชิกทุกคนจะต้องมีความมุ่งมั่น มีความสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันอย่างจริงจังในการดำเนินกิจกรรมจึงจะทำให้งานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

มีผู้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พอสรุปได้ดังนี้

ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มม้วน (2543 : 43) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ ไม่ว่าจะเทคนิคใดก็ตาม ควรทำตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูแนะนำทักษะการเรียนรู้ร่วมกัน จัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย 2 - 6 คน แนะนำบทบาทและหน้าที่ของผู้เรียน วัตถุประสงค์การเรียนรู้ และการแก้ทักษะพื้นฐาน สำหรับ

การทำกิจกรรมกลุ่มชั้นสอน ครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหาและแหล่งการเรียนรู้ อธิบาย ขั้นตอนการทำงาน

2. ชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนร่วมทำกิจกรรมตามบทบาทหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย

3. ตรวจสอบผลงานและทดสอบ เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล โดยตรวจว่าสมาชิกกลุ่มปฏิบัติตามขั้นตอนหรือกระบวนการหรือยัง

4. ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม โดยครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ครูอาจเพิ่มเติมในส่วนที่ยังไม่ชัดเจน รวมถึงการประเมินผลการทำงานกลุ่มพิจารณาจุดเด่นจุดด้อยเพื่อการปรับปรุง

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 34 - 35) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชั้นเตรียมกิจกรรม ในชั้นเตรียมประกอบด้วย ครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกันและจัดกลุ่มย่อย ๆ ประมาณ 2 - 6 คน ครูแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกันและการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. ชั้นสอน ครูนำเข้าสู่บทเรียนแนะนำเนื้อหาแนะนำแหล่งข้อมูลและมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

3. ชั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย สมาชิกในกลุ่มจะมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ในขั้นนี้ครูอาจกำหนดให้นักเรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น igsaw, TGT, STAD, TAI, GT, LT, NHT, CO - OP - CO - OP เป็นต้น ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งเทคนิคที่ใช้จะต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียนแต่ละเรื่อง ในการเรียนครั้งหนึ่ง ๆ อาจต้องใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือหลาย ๆ เทคนิคประกอบกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการเรียน

4. ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือยัง ผลเป็นอย่างไร เน้นตรวจสอบผลงานเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อจากนั้นเป็นการทดสอบความรู้

5. ชั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่คุณเรียนไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติมและผู้เรียนช่วยกันประเมินการทำงานกลุ่มและ

6. จัดสารเอกสาร วัสดุการเรียนรู้หรืองานที่จะให้ผู้เรียนทำ ให้ผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนในการช่วยกันและพึ่งพากันในการเรียนรู้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ สามารถ สรุป
ขั้นตอนการเรียนรู้ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียนและการเตรียมกลุ่มร่วมมือในการเรียน โดย
ลดความสามารถของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนการเรียนในชั้นเรียนและในกลุ่ม โดยครูและนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติงานตามขั้นตอนที่ร่วมกันวางแผนไว้ และการประเมิน
กระบวนการทำงานร่วมกันในกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 4 การร่วมกลั่นกรองงานในกลุ่ม ตรวจสอบความถูกต้องชัดเจน เพื่อการ
ยอมรับและความช่วยเหลือกันในกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 5 การนำเสนองานต่อชั้นเรียน ฝึกทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

บทบาทของครู

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตร นัก
การศึกษาได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอน ดังต่อไปนี้

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2545 : 51) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูไว้ ดังนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่ม (โดยปกติประมาณ 2 - 6 คนต่อกลุ่ม) และลักษณะของ
กลุ่มควรเป็นกลุ่มที่ลดความสามารถ (มีทั้งผู้ที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน)
2. ดูแลการจัดลักษณะการนั่งของสมาชิกกลุ่มให้ทำงานร่วมกันได้สะดวกและง่าย
ต่อการสังเกตและติดตามความก้าวหน้าของกลุ่ม
3. ชี้แจงกรอบกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนเข้าใจวิธีการและกฎเกณฑ์การทำงาน
4. สร้างบรรยากาศที่เสริมสร้างการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและกำหนดหน้าที่
รับผิดชอบของสมาชิกกลุ่ม
5. เป็นที่ปรึกษาของทุกกลุ่มและคอยติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของกลุ่ม
และสมาชิก
6. ยกย่องเมื่อนักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้รางวัล คำชมเชยในลักษณะกลุ่ม
7. กำหนดว่าผู้เรียนควรทำงานร่วมกันแบบกลุ่มนานเพียงใด

วิชรา เต่าเรียนดี (2553 : 157 - 158) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1. ครูต้องอธิบายวิธีการเรียนรู้และงานที่นักเรียนปฏิบัติอย่างชัดเจน
2. ครูต้องแจ้งวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของกลุ่ม

3. ครูต้องพยายามทำให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับว่าความพยายามของตนให้ผลดีต่อตนเองและต่อสมาชิกกลุ่มทุกคน การยอมรับและพึ่งพาอาศัยทางบวกจะช่วยสร้างความผูกพันในภาระหน้าที่ต่อความสำเร็จของกลุ่มเช่นเดียวกับความสำเร็จของตนเอง ซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน

ครูผู้สอนจึงต้องสอนทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมให้นักเรียนเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้องเช่นเดียวกับการให้ความรู้และทักษะทางวิชาการต่าง ๆ เพราะการร่วมมือกับความขัดแย้งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

เจริญ ผาลาศาสตร์ (2554 : 22 - 23) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล แล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน
2. กำหนดเป้าหมายที่ต้องการ ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ด้านความรู้และทักษะกระบวนการที่เป็นความคิดรวบยอด หลักการ และความสัมพันธ์ รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์
3. ออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย
4. จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้
5. จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน
6. ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาและระดับพัฒนาการของผู้เรียน
7. วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียนรวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

ประภาพรณ เทเวธา (2554 : 30 - 31) ได้กล่าวถึง บทบาทของครูในการวางแผนและเตรียมกลุ่มเพื่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

ด้านการวางแผนการจัดการเรียนการสอน

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนทั้งทางด้านความรู้และทักษะกระบวนการต่าง ๆ
2. กำหนดขนาดของกลุ่ม กลุ่มควรมีขนาดเล็ก ประมาณ 3 - 6 คน กลุ่มขนาด 4 คน จะเป็นขนาดที่เหมาะสมที่สุด

3. กำหนดองค์ประกอบของกลุ่ม หมายถึงการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม ซึ่งอาจทำโดยการสุ่ม หรือการเลือกให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ โดยทั่วไปกลุ่มจะต้องประกอบด้วย สมาชิกที่คละกัน ในด้านต่าง ๆ เช่น เพศ ความสามารถ ความถนัด เป็นต้น

4. กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและมีส่วนร่วมในการทำงานอย่างทั่วถึง ครูควรมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงานให้ทุกคนและบทบาทหน้าที่นั้น ๆ จะต้องเป็นส่วนหนึ่งของงาน อันเป็นจุดมุ่งหมายของกลุ่ม

5. จัดสถานที่ให้เหมาะสมในการทำงานและการปฏิสัมพันธ์กัน ครูจำเป็นต้องคิดออกแบบการจัดห้องเรียนหรือสถานที่ที่ใช้ในการเรียนรู้ให้เอื้อและสะดวกต่อการทำงานกลุ่ม

6. จัดสาระ วัสดุ หรืองานที่จะให้ผู้เรียนทำ วิเคราะห์สาระ / งาน / หรือวัสดุที่จะให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้และจัดแบ่งสาระหรืองานนั้น ในลักษณะที่ให้ผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนร่วมในการช่วยกลุ่มและพึ่งพากันในการเรียนรู้ด้านการสอน

ครูควรมีการเตรียมกลุ่มเพื่อการเรียนรู้ร่วมมือ ดังนี้

1. อธิบายชี้แจงเกี่ยวกับงานของกลุ่ม ครูควรอธิบายถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน เหตุผลในการดำเนินงานต่าง ๆ รายละเอียดของงานและขั้นตอนในการทำงาน
2. อธิบายเกณฑ์การประเมินผลงาน ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจตรงกันว่าความสำเร็จของงานอยู่ตรงไหน งานที่คาดหวังมีลักษณะอย่างไร เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดความสำเร็จของงานคืออะไร
3. อธิบายถึงความสำคัญและวิธีการของการพึ่งพาและเกื้อกูลกัน ครูควรอธิบายกฎเกณฑ์ ระเบียบ กติกา บทบาทหน้าที่และระบบการให้รางวัลหรือประโยชน์ที่กลุ่มจะได้รับในการร่วมมือกันเรียนรู้
4. อธิบายการช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่ม
5. อธิบายถึงความสำคัญและวิธีการในการตรวจสอบความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย
6. ชี้แจงพฤติกรรมที่คาดหวัง หากครูชี้แจงให้ผู้เรียน ได้รู้อย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง จะช่วยให้ผู้เรียนรู้ความคาดหวังที่มีต่อตนและพยายามจะแสดงพฤติกรรมนั้น

สรุปได้ว่า บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้น ครูผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดขนาดของกลุ่ม ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อำนวยความสะดวก ชี้แจง ให้คำปรึกษา ติดตามความก้าวหน้าของการทำงานกลุ่ม รวมทั้งยกย่อง ชมเชยการ

ทำงานกลุ่มและแจ้งผลการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่าน จนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รูปแบบการเรียนการสอนของแนวคิดแบบร่วมมือ พัฒนาขึ้น โดยอาศัยหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของจอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1994 : 213 - 240) ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนควรร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน เพราะการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์แพ้-ชนะ ต่างจากการร่วมมือกันซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ชนะ-ชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักพึ่งพากัน โดยถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และจะต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคมโดยเฉพาะ ทักษะในการทำงานร่วมกัน
4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มที่ใช้ในการทำงาน
5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ หากผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้แบบร่วมมือกัน นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้นแล้วยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้นด้วย รวมทั้งมีโอกาสได้ฝึกฝนพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอีกมาก ดังนั้นจึงควรมีการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวจึงได้มีทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือหลายทฤษฎี ได้แก่

1. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 193 - 197) กล่าวว่า ตัวเสริมแรงทางบวกที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 6 ชนิด คือ

1. อาหารและสิ่งทีบริโภคได้ (Food and other Consumables) เช่น อาหาร ลูกอม ลูกกี้ ขนม ไอศกรีม และอาหารอื่น ๆ เป็นต้น
2. ตัวเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforces) เช่น การชมเชย การยกย่อง ความสนใจ การสัมผัสทางกาย การยิ้ม การพยักหน้ายอมรับ เป็นต้น

3. การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Informative Feedback) เป็นการให้ข้อมูลกับการกระทำ ของบุคคลซึ่งจะทำให้บุคคลทราบว่าตนได้กระทำพฤติกรรมอย่างไร

4. เบี้ยบรรณาการ (Tokens) เช่น เบี้ย เหรียญ ตัว ดาว คะแนน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะนำไปใช้ในการแลกตัวเสริมแรงที่ต้องการได้ เช่น นำไปแลกอาหาร กิจกรรม หรือสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่คนสนใจ นอกจากนี้เบี้ยบรรณาการยังเป็นตัวเสริมแรงทางบวกที่มีประสิทธิภาพสูงสุดอีกด้วย

5. ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ (Material Reinforces) จะประกอบไปด้วยอาหารที่เสพได้ และของใช้ต่าง ๆ ได้แก่ ขนม หมากฝรั่ง น้ำหอม เสื้อผ้า ตุ๊กตา ปากกา เป็นต้น

6. ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม (Activity Reinforces) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าหลักของฟรีแม็ค ก็คือ การใช้กิจกรรมที่บุคคลชอบทำมากที่สุด กิจกรรมที่บุคคลทำบ่อยที่สุด กิจกรรมที่บุคคลชอบทำน้อยที่สุดมาเสริมแรง เช่น การที่เด็กชอบเล่นฟุตบอล แต่ไม่ชอบอ่านหนังสือก็ใช้การเล่นฟุตบอลเสริมแรงการอ่านหนังสือ โดยวางเงื่อนไขว่าจะต้องอ่านหนังสือเสียก่อนแล้วจึงจะได้เล่นฟุตบอล

สรุป ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำนั้นให้ความสำคัญกับการเสริมแรง และแรงจูงใจที่จะกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้เรียน นอกจากการเสริมแรงเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการแล้ว ยังมีการสร้างแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมอีกด้วย

ทิสนา เขมมณี (2547 : 98 - 106) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning Theory) ของ สกินเนอร์ (Skinner) เป็นการเสริมแรงการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการใช้เทคนิคการสอนเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักการให้รางวัลช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนครั้งต่อไป ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้มีพื้นฐานจากเทคนิคการปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ (Behavior Modification) โดยใช้การเสริมแรงเพื่อช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การเสริมแรงทางบวก หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมคงที่อย่างสม่ำเสมอ หรือเพิ่มมากขึ้นเนื่องมาจากการได้รับผลกระทบบางอย่างที่พึงพอใจภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น โดยสิ่งทีบุคคลได้รับภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น เกิดขึ้นคงที่อย่างสม่ำเสมอหรือเพิ่มมากขึ้นเราเรียกสิ่งนั้นว่า ตัวเสริมแรงทางบวก ตัวอย่างการเสริมแรงทางบวกที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียนคนหนึ่งทำการทดสอบแล้วได้เกรด A ผลที่เกิดขึ้นในอนาคตเพราะตัวเสริมแรงในที่นี้ คือ การได้รับเกรดยอดเยี่ยมภายหลังการแสดงพฤติกรรมการเรียนนั้น

2. การเสริมแรงทางลบ หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมคงที่อย่างสม่ำเสมอ หรือเพิ่มมากขึ้นอันเนื่องมาจากการถอดถอนสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจออกไป สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจที่เรานำออกไปแล้วทำให้พฤติกรรมที่พอใจเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ หรือเพิ่มมากขึ้นเราเรียกสิ่งนั้นว่าตัวเสริมแรงทางลบ หรือเกิดจากการเกิดพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงก็ได้

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีนี้ใช้การเสริมแรงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการให้รางวัลเป็นสิ่งเร้านำไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2. ทฤษฎีด้านปัญญา (Cognitive Theory)

ชัชวพันธ์ สุทธิรัตน์. (2552 : 25-26) กล่าวว่า ทฤษฎีด้านปัญญา กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ดี เป็นไปตามทฤษฎีด้านปัญญาที่สำคัญ

2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา และทฤษฎีการขยายความคิด ของ พือาเจท์ (Piaget)

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางปัญญาของมนุษย์ แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงอย่างเด่นชัดประการหนึ่งว่าในแต่ละขั้นตอนของพัฒนาการเด็กแต่ละวัยจะมีลักษณะเฉพาะของตนเอง คือ พัฒนาการด้าน โครงสร้างการรับรู้ ความคิด และความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งรอบ ๆ ตัว เป็นลักษณะ เฉพาะซึ่งแตกต่างกันในแต่ละวัย ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงต้องจัดให้สอดคล้องกับพัฒนาการเด็กแต่ละวัย ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาที่สำคัญและนำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย คือ ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาของพือาเจท์ (Piaget) และทฤษฎีพัฒนาการของ บรูเนอร์ (Bruner) โดยเงื่อนไขพื้นฐานของทฤษฎีพัฒนาการของ พือาเจท์ คือ การปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในวัยเดียวกัน เป็นสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มีมโนทัศน์ที่ต้องการได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวอยโกทสกี (Vygotsky) ที่เชื่อว่าการที่นักเรียนร่วมมือกันทำให้สามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้เพราะเด็กในวัยเดียวกันมีพฤติกรรมที่คล้ายกัน ระดับพัฒนาการที่ใกล้เคียงกัน สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้กว้างขวางกว่าการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม (Group Process Theory)

ทิตินา แคมมณี. (2547 : 143 - 144) กล่าวว่า ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มเป็นเรื่องของการทำงานของกลุ่มคน ทฤษฎีด้านนี้ มุ่งศึกษาเพื่อหาความรู้ที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมของคนอันเป็นประโยชน์ในด้านการสร้างเสริมความสัมพันธ์ และปรับปรุงการทำงานของกลุ่มชนให้มีประสิทธิภาพ เนื้อหาทฤษฎีนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาธรรมชาติพฤติกรรมของคน ธรรมชาติของกลุ่ม ลักษณะการรวมตัวของกลุ่ม องค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญของกลุ่ม กระบวนการทำงานของกลุ่ม เป็นต้น

ทิสนา แคมมณี และเขวพา เฉชะคุปต์ (2545 : 42) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่มไว้ ซึ่งกล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการกลุ่มไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีสนาม (Field Theory)

ทฤษฎีสนามเป็นทฤษฎีที่ เคิร์ต เลวิน (Kurt Levin. 1995) เป็นผู้เสนอแนวคิดของทฤษฎี สรุปได้ว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากพลังความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน แต่ละคนในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในรูปการกระทำ ความรู้สึก ความคิด ในการรวมตัวกันแต่ละครั้งมีโครงสร้างและการปฏิบัติต่อกันในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป สมาชิกในกลุ่มมีการปรับตัวเข้าหากัน พยายามช่วยกันทำงาน พร้อมทั้งมีการปรับบุคลิกภาพของแต่ละคนให้สอดคล้องกัน ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทำให้เกิดพลัง หรือแรงผลักดันของกลุ่ม ที่ทำให้การทำงานเป็น ไปได้ด้วยดี

2. ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (Interaction Theory)

เบลล์ โหมานส์ และไวท์ (Bales, Homans and Whyte. 1996 ; อ้างถึงใน ทิสนา แคมมณี และเขวพา เฉชะคุปต์. 2545 : 41 - 42) ได้เสนอแนวคิด พื้นฐานของทฤษฎีนี้ไว้ว่า การกระทำ กิจกรรมของกลุ่มก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ทางด้านร่างกาย วาจา และอารมณ์ การเกิดปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มนี้จะก่อให้เกิด อารมณ์ และความรู้สึกขึ้นในตัวของบุคคล

ซูทซ์ (Schutz. 1995 ; อ้างถึงใน ณรงค์ สัจจุมรินทร์. 2549 : 13)

ได้สร้างทฤษฎี เพื่อมุ่งศึกษาพฤติกรรมทางด้านความสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะของการแสดง ความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ว่าทุกคนจะต้องมีบุคลิกภาพเฉพาะใน การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นกล่าวคือ ต้องการอยู่ร่วม โดยเข้ากันได้ ต้องการเป็นที่ยอมรับนับถือของคนอื่น ต้องการเป็นที่รักของคนอื่น พฤติกรรมของกลุ่มจะเข้ากันได้หรือขัดกันก็ขึ้นอยู่กับปฏิบัติต่อกันว่าจะเป็นไปในรูปแบบใด จากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม สรุปความสำคัญที่ควรคำนึงถึง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมที่ เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาเร้าใจไม่เฉื่อยชา เปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องอาศัยการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ช่วยเหลือกัน แบ่งปันกัน และ ผู้เรียนมีบทบาทที่ควรแสดงตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สำหรับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือได้มีนักการศึกษาหลาย ๆ กลุ่ม ได้กล่าวไว้ ได้แก่

กรมสามัญศึกษา (2542 : 24) ได้นำเสนอการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ในรูปแบบต่าง ๆ สรุปดังนี้

1. เทคนิคจิ๊กซอว์ (JIGSAW)

เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เทคนิคนี้ใช้กันมากในรายวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียนเนื้อหาวิชาจากตำราเรียน เช่น สังคมศึกษา ภาษาไทย ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย

- 1.1 ครูแบ่งเนื้อหาที่เรียนออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกกลุ่ม
- 1.2 จัดกลุ่มผู้เรียนโดยให้มีความสามารถคล้ายกัน เรียกว่า “กลุ่มบ้าน” (Home Groups) แล้วมอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนศึกษาหัวข้อที่ต่างกัน
- 1.3 ผู้เรียนที่ได้รับหัวข้อเดียวกันจากแต่ละกลุ่มมานั่งด้วยกันเพื่อทำงานและศึกษา ร่วมกันในหัวข้อดังกล่าว เรียกว่า “กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ” (Expert Groups)
- 1.4 สมาชิกแต่ละคนออกจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปกลุ่มเดิมของตน ผลัดกันอธิบาย เพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ตนศึกษาให้เพื่อนฟังจนครบทุกหัวข้อ
- 1.5 ครูทดสอบเนื้อหาที่ศึกษาแล้วให้คะแนนรายบุคคล

2. เทคนิคจิ๊กซอว์ 2 (JIGSAW II)

เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นจากเทคนิคเดิม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนช่วยเหลือกันและพึ่งพากันในกลุ่มมากขึ้น กระบวนการของ Jigsaw II เหมือนเดิมทุกประการ เพียงแต่ในช่วงของการประเมินผล ครูจะนำคะแนนทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมค่าเฉลี่ยสูงสุด จะติดประกาศไว้ที่ป้ายประกาศของห้อง

3. Teams Games Tournament (TGT)

เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มผู้เรียน ได้ศึกษาประเด็นหรือปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบถูกต้องที่ชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์และทักษะการใช้แผนที่ และความคิดรวบยอดทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

- 3.1 ครูนำเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน โดยอาจจะนำเสนอ ด้วยสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจหรือ การใช้การอภิปราย ทั้งห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการ
- 3.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนโดยจัดให้ละความสามารถและเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วย สมาชิก 4 - 5 คน (เรียกกลุ่มนี้ว่า Study Group หรือ Home Group) กลุ่มเหล่านี้จะศึกษา ทบทวน เนื้อหาข้อความรู้ที่ครูนำเสนอ สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถด้อยกว่า เพื่อเตรียมกลุ่มสำหรับการแข่งขันในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน

3.3 จัดการแข่งขันโดยจัดโต๊ะแข่งขันและทีมแข่งขัน (Tournament Teams) ที่มีตัวแทน ของแต่ละกลุ่ม มีความสามารถใกล้เคียงมาร่วมแข่งขันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนด ข้อคำถาม ที่ใช้ในการแข่งขันจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และการฝึกฝนเตรียมพร้อม ในกลุ่ม มาแล้ว ควรให้ทุกโต๊ะเริ่มแข่งขันพร้อมกัน

3.4 ให้คะแนนการแข่งขัน

โดยให้จัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะแล้ว ผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิม (Study Group) ของตน

3.5 นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนทีม ทีมที่ได้คะแนนรวม หรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

4. Student Teams and Achievement Division (STAD)

เทคนิคนี้พัฒนาเพิ่มเติมจากเทคนิค TGT แต่จะทำการทดสอบรายบุคคลแทนการแข่งขัน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

4.1 ครูนำเสนอประเด็นหรือเนื้อหาใหม่ โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อที่น่าสนใจ ใช้การสอนโดยตรงหรือตั้งประเด็นให้ผู้เรียนอภิปราย

4.2 จัดผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ให้สมาชิกมีความสามารถต่างกัน มีทั้งความ สามารถสูง ปานกลาง และต่ำ

4.3 แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาทบทวนเนื้อหาที่ครูนำเสนอจนเข้าใจ

4.4 ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มทำแบบทดสอบ (Quiz) เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

4.5 ตรวจสอบคำตอบของผู้เรียน นำคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

4.6 กลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงสุด (ในกรณีที่แต่ละกลุ่มมีจำนวนสมาชิกไม่เท่ากัน ให้ใช้คะแนนเฉลี่ยแทนคะแนนรวม) จะได้รับคำชมเชย โดยอาจคิดประกาศไว้ที่บอร์ดหรือป้ายนิเทศของห้องเรียน

5. Team Assisted Individualization (TAI)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละบุคคลมากกว่าการเรียนรู้ ตามลักษณะกลุ่ม เหมาะสำหรับการสอนคณิตศาสตร์ การจัดกลุ่มผู้เรียนจะคล้ายกับเทคนิค STAD และ TGT แต่ในเทคนิคนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้และทำงานตามระดับความสามารถของตน เมื่อทำงาน ในส่วนของตนเสร็จแล้วจึงจะไปจับคู่หรือเข้ากลุ่มทำงาน ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

5.1 จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แบบคละความสามารถกลุ่มละ 2 - 4 คน

5.2 ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วหรือศึกษาประเด็น/เนื้อหาใหม่ โดยการอภิปรายสรุปข้อความรู้หรือถามตอบ

5.3 ผู้เรียนแต่ละคนทำใบงานที่ 1 แล้วจับคู่กันภายในกลุ่มของตนเพื่อ

5.3.1 แลกเปลี่ยนกันตรวจใบงานที่ 1 เพื่อตรวจความถูกต้อง

5.3.2 อธิบายข้อสงสัยและข้อผิดพลาดของกลุ่มตนเอง

หากผู้เรียนคู่ใดทำใบงานที่ 1 ได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไป ให้ทำใบงานชุดที่ 2 แต่หากคนใดคนหนึ่งหรือทั้งคู่ได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 75 ให้ผู้เรียนทั้งคู่ทำใบงานชุดที่ 4 หรือ 5 จนกว่าจะทำได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไปจึงจะผ่านได้

5.4 ผู้เรียนทุกคนทำการทดสอบ (Quiz)

5.5 นำคะแนนผลการทดสอบของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม หรือใช้คะแนนเฉลี่ย (กรณีจำนวนคนแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน)

ผลของ TAI ในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับความสำเร็จ ที่เท่าเทียมกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และทำให้ผู้เรียนมีเจตคติและเข้าใจความคิดรวบยอดในการแข่งขัน ด้านวิธีการนำ TAI ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องพิจารณาเงื่อนไขต่อไปนี้

1. ครูต้องพยายามชี้ให้ผู้เรียนรู้จักหน้าที่ในการจัดการและการตรวจสอบ
2. ครูควรใช้เวลาเล็กน้อยในการสอนกลุ่มเล็ก
3. การนำไปใช้สอนกับ โปรแกรมการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการจัดการได้แล้ว เช่น นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายหรือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
4. นักเรียนจะดำเนินการตามกระบวนการต่าง ๆ ได้รวดเร็วและรอบคอบตลอดเนื้อหา แต่ถ้าครูสอนโดยใช้วิธีลัดจะไม่ได้ผลสำหรับ TAI
5. นักเรียนจะสามารถตรวจงานของคนอื่น โดยตรวจสอบตามลำดับเหตุการณ์ และเป็นไปตามระเบียบ
6. กิจกรรมที่จะนำไปใช้ในแต่ละเนื้อหา ครูจะต้องดัดแปลงให้เหมาะสมกับเนื้อหา TAI ไม่มีการกำหนดกิจกรรมไว้ตายตัว

TAI ออกแบบขึ้นช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียนโดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ หรือวิชาอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น อย่างไรก็ตามก่อนที่ผู้เรียนจะแก้ไขข้อบกพร่อง ในการเรียน ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจความมุ่งหมายของการทำงานกลุ่มก่อน ซึ่งในจุดนี้ครู จะต้องเป็นผู้สร้างให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน

6. Group Investigation (GI)

เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สำคัญอีกเทคนิคหนึ่ง เป็นการจัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อเตรียมการทำโครงการกลุ่มหรือทำงานที่ครอบคลุมหมาย ก่อนใช้เทคนิคนี้ครูจะฝึกทักษะการสื่อสารและทักษะทางสังคมให้แก่ผู้เรียนก่อน เทคนิคนี้เหมาะสำหรับการสืบค้นความรู้หรือแก้ปัญหาเพื่อหาคำตอบในประเด็นหรือหัวข้อที่สนใจ เช่น การเรียนในวิชาชีววิทยาหรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

6.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย ทบทวนเนื้อหาหรือประเด็นที่กำหนด

6.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ความสะดวกสบาย กลุ่มละ 2 - 4 คน

6.3 แบ่งเรื่องที่จะศึกษาเป็นหัวข้อย่อย แต่ละหัวข้อจะเป็นใบงานที่ 1 ใบงานที่ 2 ใบงานที่ 3 เป็นต้น

6.4 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเลือกทำหนึ่งหัวข้อ (ใบงานเพียงใบเดียว)

โดยให้นักเรียนที่เรียน

อ่อนในกลุ่มเลือกข้อย่อยที่จะศึกษาก่อนหรืออาจให้ผู้เรียนในกลุ่มแบ่งกันหาคำตอบตามใบงาน แล้วนำคำตอบทั้งหมดมารวมกันเป็นคำตอบที่สมบูรณ์

6.5 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายเรื่องจากใบงานที่ศึกษา

จนเป็นที่เข้าใจทุกคน ในกลุ่ม

6.6 ให้แต่ละกลุ่มรายงานผลการศึกษา โดยเริ่มจากกลุ่มที่ทำใบงานที่ 1

จนถึงใบงาน สุดท้าย แล้วชมเชยกลุ่มที่ทำงานได้ถูกต้อง

7. Learning Together (LT)

วิธีนี้เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการสอนวิชาที่มีโจทย์ปัญหา การคำนวณหรือการฝึกปฏิบัติ ในห้องปฏิบัติการ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

7.1 ครูและนักเรียนอภิปราย สรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบที่แล้ว

7.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มความสามารถกัน กลุ่มละ 4 - 5 คน

7.3 ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น

7.4 แบ่งหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มดังนี้

คนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินงาน

คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล)

7.5 แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียวหรือส่งงาน 1 ชิ้น
ผลงานที่เสร็จและ ส่งเป็นผลงานที่ทุกคนในกลุ่มยอมรับ ซึ่งทุกคนในกลุ่มจะได้คะแนนเท่ากัน

7.6 ปิดประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

8. Numbered Heads Together (NHT)

เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการทบทวนหรือตรวจสอบ
ความเข้าใจ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

8.1 เตรียมประเด็นปัญหา/ข้อคำถามที่จะให้ผู้เรียนศึกษา

8.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยผู้เรียนเก่งหนึ่งคน
ผู้เรียน ปานกลางสองคน ผู้ที่เรียนอ่อนหนึ่งคน แต่ละคนมีหมายเลขประจำตัว

8.3 ถามคำถาม/มอบหมายงานให้ทำ

8.4 ให้ผู้เรียนอภิปรายในกลุ่มย่อยจนมั่นใจว่าสมาชิกในกลุ่มทุกคนเข้าใจ

คำตอบ

8.5 ครูถามคำถามในประเด็นที่กำหนด โดยเรียกหมายเลขประจำตัวผู้เรียนคน
ใดคน หนึ่งในกลุ่มตอบ

8.6 ให้คำชมเชยกลุ่มที่สมาชิกในกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องมากที่สุด
ผู้เรียน ทุกคนตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถามที่ตนและกลุ่มร่วมกันศึกษา ชักถามทำความเข้าใจ ข้อ คำตอบจนกระจ่างชัดเจน

9. CO - op, CO - op

เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการร่วมกันทำงาน โดยสมาชิกของกลุ่มที่มี
ความสามารถและความถนัดต่างกัน ได้แสดงบทบาทหน้าที่ที่ตนถนัดเต็มที่ ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือ
เพื่อนที่เรียนอ่อน เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการคิดระดับสูงทั้งการวิเคราะห์และสังเคราะห์ และเป็น
วิธีการที่สามารถนำไปใช้สอนในวิชาใดก็ได้ ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

9.1 กำหนดขอบข่ายประเด็นหรือเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้ศึกษา

9.2 ผู้เรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายพอกำหนดประเด็นหรือหัวข้อที่จะศึกษา

9.3 กำหนดกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกกลุ่มมีความสามารถละกัน

9.4 แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษา

9.5 สมาชิกในแต่ละกลุ่มช่วยกันกำหนดหัวข้อย่อย แล้วแบ่งหน้าที่

รับผิดชอบ โดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยคนละหนึ่งหัวข้อ

9.6 สมาชิกนำผลงานมารวมกันเป็นงานกลุ่ม อาจมีการอ่านทบทวน และ ปรับปรุง แต่งภาษาให้ผลงานกลุ่มที่ทำร่วมกันมีความสะอาดเรียบร้อย เตรียมผู้ที่จะ นำเสนอผลงานกลุ่ม

9.7 นำผลงานกลุ่มเสนอต่อชั้นเรียน

9.8 ทุกกลุ่มช่วยกันประเมินผล โดยประเมินทั้งกระบวนการทำงานกลุ่ม และ ผลงานกลุ่ม

จันทรา ดันดิพงศานุรักษ์ (2543 : 36 - 39) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. คิดและคุยกัน (Think - Pairs - Share) เพื่อนเรียน (Partners) และสลับกันพูด (Say and Switch) ทั้ง 3 รูปแบบ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน คือ ให้นักเรียนจับคู่กันในการตอบคำถาม อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับประเด็นหรือประสบการณ์ หรือทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรอบยอด เมื่อมีคำตอบแล้วนักเรียนจะนำไปถ่ายทอดให้เพื่อนต่อไป

2. กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Roundrobin) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จัดผู้เรียนจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่ม เขียนหรือเล่าความคิดเห็นของตน เล่าประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่กำลังศึกษา หรือสิ่งที่ กำหนดไว้ โดยเวียนไปทางด้านใดด้านหนึ่งจนครบทุกคน

3. คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) กลุ่มสนทนา (Comers) ร่วมกันคิด (Numbered Heads Together) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ เป็นกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนทำงานกลุ่มย่อยกลุ่มละ 2 - 6 คน โดยนักเรียนในกลุ่มต้องคละความสามารถให้ช่วยกันตอบคำถาม แก้ไขข้อปัญหาให้นักเรียนแลกเปลี่ยน ตรวจสอบคำตอบกับนักเรียนในกลุ่มอื่น ๆ หรือครู

4. การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three - step - Interview) เหมาะสำหรับสมาชิกที่มีจำนวน 3 - 4 คน มีหลักการดังนี้

4.1 นักเรียนจับกลุ่มกัน นักเรียนคนหนึ่งเป็นผู้สัมภาษณ์ คนหนึ่งเป็นคนตอบ และอีกคนเป็นคนบันทึก ในกรณีมีสมาชิกกลุ่ม 4 คน ให้จับกันเป็นคู่ ๆ และให้คนหนึ่ง เป็นคนถาม และจดประเด็นในการอภิปราย พร้อม ๆ กันทั้ง 2 คู่

4.2 หลังจากการสัมภาษณ์หรืออภิปรายตามหัวข้อจบลงเรื่องหนึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยจะสลับบทบาทในการสัมภาษณ์หรือสนทนาหัวข้ออื่น ๆ

4.3 เมื่อการอภิปราย หรือการสัมภาษณ์แก่นักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยผลัดกันเล่าสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ให้กลุ่มทราบ

การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอนนี้เทคนิคการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะ ทางสังคม ด้านการฟัง การสื่อสาร เรื่องที่นำมาสัมภาษณ์ควรเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนที่น่าสนใจ

5. การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament หรือ TGT) และการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD) เป็นรูปแบบการสอน ที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกันมีรายละเอียด ดังนี้

5.1 การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) โดยการนำเสนอความคิดรวบยอดใหม่ หรือบทเรียนใหม่

5.2 การจัดทีม (Team) จัดนักเรียนเป็นกลุ่มกลุ่มละประมาณ 4 - 5 คน โดยลดความสามารถหรือเพศ

5.3 การแข่งขันการทดสอบ ในขณะที่รูปแบบ TGT ใช้การแข่งขัน รูปแบบ STAD ใช้การทดสอบย่อยเพื่อวัด ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน

5.4 การยอมรับความสำเร็จของทีม (Team Recognition) ทั้งเป็นแบบ TGT และรูปแบบ STAD เมื่อเสร็จการแข่งขันจะนำคะแนนของสมาชิกในกลุ่มร่วมกันและหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่มกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดจะได้รับการยอมรับให้เป็นกลุ่มชนะเลิศ

6. ปริศนาความรู้ (Jigsaw) เป็นการสอนที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ที่ตนได้รับมอบหมายจากกลุ่ม สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในเรื่องเดียวกันจะ ร่วมกันศึกษาจากนั้นจะกลับกลุ่มของตนเพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง เพื่อให้เพื่อนในกลุ่มได้รู้เนื้อหาครบทุกหัวข้อ

7. การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) การจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้เป็นบรรยากาศการทำงานร่วมกัน เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และการเรียนรู้ที่จะดำรงชีวิต อยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้แบบสืบสอบเป็นกลุ่ม จะแบ่งนักเรียน เป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน หรือน้อยกว่านี้ แต่ละคนจะวางแผนกันเองว่าจะศึกษาหัวข้ออะไร และจะศึกษาอะไร

8. การเรียนการสอนกลุ่มเพื่อนช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นความคอบสนองระหว่างบุคคล โดยให้นักเรียนศึกษาทำกิจกรรมร่วมกลุ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ตลอดจนการมีปฏิสัมพันธ์ ทางสังคมค่าคะแนนของแต่ละคนจะนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

9. การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เหมาะสม

กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป เพราะมีความสามารถในการอ่านได้ พอสมควร โดยครูผู้สอนแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่งและอ่อนแล้วสอนทีละกลุ่ม ขณะที่ครูสอนกลุ่มหนึ่งอีกกลุ่มหนึ่งให้จับคู่กันฝึกอ่านออกเสียง จัดแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย โดยสมาชิก ทุกคนช่วยเหลือกันมีการฝึกฝนการทำงานกลุ่มกระบวนการกลุ่มและการประเมินผลเป็นรายบุคคล

สรุปได้ว่ารูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนแบบกลุ่มย่อยที่แบ่งสมาชิกออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2 -6 คน โดยภายในกลุ่มจะมีนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน อยู่ร่วมภายในกลุ่ม ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่มจะดำเนินกิจกรรมร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความสำเร็จ ของสมาชิกแต่ละคนถือเป็นความสำเร็จของกลุ่ม ฉะนั้นในการดำเนินกิจกรรมร่วมกัน ต้องคำนึงถึงความสำเร็จของกลุ่มเป็นหลัก

ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ พอสรุปได้ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 45 - 46) กล่าวถึง ประโยชน์ที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ สรุป ได้ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุกๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกคน มีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิก ด้วยกัน
4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันค้นหาข้อมูล ให้มาคิด วิเคราะห์และเกิดการคิดสนใจ
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันอย่างมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน
6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

จันทรา ดันติพงษานุรักษ์ (2543 : 36 - 39) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์ต่อนักเรียนดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม
ทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2. ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มแสดงความคิดเห็นลงมือทำอย่างเท่าเทียมกัน

3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กเก่งได้มีโอกาสช่วยเหลือ
และแสดงน้ำใจ ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน

4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูล
มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสม เป็นการส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการตัดสินใจ
ร่วมกัน

5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ผู้เรียนปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน มีความเข้าใจกันส่งเสริม
ทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นกลุ่ม ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

จากการศึกษาประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบ
ร่วมมือต่อผู้เรียน มีในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
ด้าน ทักษะในการทำงานร่วมกันให้เกิดผลสำเร็จที่ดี และการรักษาความสัมพันธ์ที่ดีทางสังคม
ด้านทักษะการร่วมมือกันแก้ปัญหาในการทำงานกลุ่ม ด้านการทำให้รู้จักและตระหนักในคุณค่าของ
ตนเอง สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก
แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด ส่งเสริมทักษะทางสังคม
ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม
สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในการช่วยพัฒนา
ประเทศต่อไปในอนาคต

เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายรูปแบบ หรือหลายเทคนิค ดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ผู้วิจัยจะ
เลือกกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ หรือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) ซึ่งผู้วิจัยใช้
เรียกในการวิจัยครั้งนี้ว่า เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

ความหมายของการจัดการเรียนรู้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

มีผู้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ไว้ดังต่อไปนี้

นุชลี อุปลักษณ์ (2551 : 184) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ว่า
หมายถึงการจัดกลุ่มให้ผู้เรียน 5 คน ที่มีความแตกต่างในด้านต่าง ๆ รวมตัวกัน เพื่อทำงานที่ได้รับ

มอบหมาย โดยจัดทำเป็นรายงานที่สมบูรณ์ส่งหนึ่งฉบับ วิธีการนี้เน้นกิจกรรมการสร้างทีมงาน ก่อนที่ผู้เรียนจะทำงานที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน

วัชร เล่าเรียนดี (2553 : 179) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ร่วมกันว่า หมายถึง เทคนิคการร่วมมือเรียนอีกเทคนิคหนึ่ง ซึ่งมีการจัดกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ แยกต่างหากที่การรวมคะแนนสอบของทุกคนในกลุ่มและเฉลี่ยเป็นผลงานกลุ่ม ซึ่งถ้าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์กำหนด คือ 90% กลุ่มนั้นเป็นกลุ่มยอดเยี่ยม ซึ่งจะได้รับรางวัล

สรุปว่า การจัดการเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 4 - 5 คน ที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน โดยสมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบการทำงานร่วมกัน เพื่อให้กลุ่มบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ถ้ากลุ่มใดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ถือว่ากลุ่มนั้นเป็นกลุ่มที่ประสบความสำเร็จ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

ไสว พิกขาว (2542 : 154) กล่าวว่า เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน มี 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1. ครูและนักเรียนทบทวนเนื้อหาเดิม หรือความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง
2. ครูแจกแบบฝึก หรือ งานให้กลุ่ม ๆ ละ 1 ชุด เหมือนกัน นักเรียนช่วยกันทำงาน

โดยแบ่งหน้าที่แต่ละคน เช่น

คนที่ 1 อ่านคำแนะนำ คำสั่งหรือ โจทย์ในการดำเนินงาน

คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและรวบรวมข้อมูล

คนที่ 3 อ่านสิ่งที่โจทย์ต้องการทราบแล้วหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ

3. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษหรือผลงานเพียงชุดเดียว ถือว่าเป็นผลงานที่สมาชิกทุกคนยอมรับ และเข้าใจแบบฝึกหรือการทำงานชิ้นนั้น

4. ตรวจสอบคำตอบหรือผลงานให้คะแนนด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้ กลุ่มที่ได้รับคะแนนสูงสุด จะได้รับรางวัลและติดป้ายประกาศไว้ในบอร์ด

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545 : 187) กล่าวไว้ว่า เทคนิคเรียนรู้ร่วมกันมี 6 ขั้นตอน

กิจกรรมประกอบด้วย

1. ครูและนักเรียน อภิปราย สรุปเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว
2. แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละความสามารถและเพศ กลุ่มละ 4 - 5 คน

3. ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น
4. แบ่งบทบาทหน้าที่ของสมาชิกทุกคน ดังนี้
  - คนที่ 1 ผู้อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนการทำกิจกรรม
  - คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและเป็นผู้จับบันทึก
  - คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ
  - คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล)
5. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียวหรือส่งงาน 1 ชิ้น ผลงานที่เสร็จเป็นผลงานของสมาชิกทุกคน ซึ่งจะได้คะแนนทำกันทุกคน
6. เปิดประชาคมเชชกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2550 : 149 - 150) กล่าวไว้ว่า เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

  1. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4 – 6 คน กระจายความสามารถและเพศ กำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกทุกคน เช่น
    - คนที่ 1 ผู้อ่าน
    - คนที่ 2 ผู้จับบันทึก
    - คนที่ 3 ผู้ปฏิบัติ
    - คนที่ 4 ผู้สังเกต
  2. มอบประเด็นศึกษา และใบงานให้แต่ละกลุ่มร่วมกันปฏิบัติ และกำหนดเวลาในการปฏิบัติงาน
  3. สมาชิกในกลุ่มร่วมกันอภิปราย สรุปลงในแบบบันทึกกิจกรรม นำเสนอผลงานของกลุ่ม

วัชรวิภา เล่าเรียนดี (2553 : 179) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ไว้ดังนี้

    1. ขั้นเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียน
      - 1.1 ทบทวนความรู้และทักษะที่เรียนมา
      - 1.2 บอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ความสำคัญของการเรียนรู้ วิธีร่วมมือกันเรียนรู้อภิปราย ประเมินผลงานกลุ่มและเกณฑ์การให้รางวัลกลุ่มที่ประสบผลสำเร็จสูงสุด
      - 1.3 แบ่งกลุ่มๆ ละ 4 - 5 คน โดยกระจายความสามารถในการเรียนรู้
      - 1.4 ทบทวนวิธีการเรียนรู้ร่วมกันและวิธีการการนำและให้ประสบผลสำเร็จสูงสุดด้วยความร่วมมือกัน

2. ขั้นสอน
  - 2.1 อธิบายสาระความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้อง
  - 2.2 ตรวจสอบความเข้าใจ
  - 2.3 มอบหมายกิจกรรมกลุ่มให้ฝึกปฏิบัติร่วมกันในเวลาที่กำหนด (15 - 20 นาที)
3. ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้
  - 3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมมือกันฝึกปฏิบัติกิจกรรม
  - 3.2 ร่วมกันอภิปราย ชักถาม อธิบายกันและกัน
  - 3.3 ทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคล
  - 3.4 ร่วมกันตรวจให้คะแนนการทดสอบ
  - 3.5 รวมคะแนนกลุ่มแต่ละกลุ่ม
4. ขั้นสรุปและให้รางวัลกลุ่มที่ประสบผลสำเร็จสูงสุด (คะแนนเฉลี่ยกลุ่ม > 90%)
  - 4.1 ครู นักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้
  - 4.2 ประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของตนเอง ระบุพฤติกรรมที่ปรับปรุง

แก้ไขต่อไป

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1994 : 101 – 102) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ประกอบด้วยครูเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำถึงบทบาทของนักเรียน การแบ่งกลุ่มนักเรียน 4 - 6 คน แจกวัสดุประสงค์ของการเรียนในแต่ละบท แต่ละคาบและฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. ขั้นสอน ครูจะทำการสอนในรูปแบบกิจกรรมการสอนที่ประกอบด้วยการนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม
3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนแต่ละคนจะมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย และจะช่วยเหลือกัน ฝึกปฏิบัติ ทำให้เกิดการเสริมแรง และการสนับสนุนกัน
4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือไม่ ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่ม และรายบุคคลต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ
5. ขั้นสรุปบทเรียน และประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ไม่เข้าใจ ครูควรอธิบายเพิ่มเติม และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม หาจุดเด่นและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไข

สรุปขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน มีดังนี้ คือ ชั้นเตรียม
ชั้นสอน ชั้นทำงานกลุ่ม ชั้นตรวจสอบผลงาน และชั้นสรุปบทเรียน

กระบวนการจัดการเรียนรู้เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน นั้นจะต้องเตรียมความพร้อมของผู้เรียนทั้ง
ในบทบาทหน้าที่ บทบาทของสมาชิกแต่ละคน และการปฏิบัติงานกลุ่มให้บรรลุเป้าหมาย มีนักการ
ศึกษาได้กล่าวถึงเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

วิลรัตน์ สุนทร โรจน์ (2545 : 52 - 54) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนจะต้องศึกษาคะแนนสอบวิชา
ใดวิชาหนึ่งของนักเรียนแล้วเรียงอันดับที่จากคนที่คะแนนสูงสุด ไปหาคนที่มีความต่ำสุดแล้วจัด
ให้แต่ละกลุ่มมีคนเก่ง คนปานกลางและคนอ่อนคนละกันทุกกลุ่ม ในแต่ละกลุ่มควรมีทั้งเพศชาย
และหญิงคนละกันด้วย และกลุ่มที่มีขนาดพอเหมาะคือกลุ่มที่มีสมาชิก 4 คน ดังตัวอย่างในห้องเรียน
ที่มีนักเรียน 25 คน ให้เรียงอันดับคะแนนจากคนที่ได้คะแนนสูงสุด ไปหาต่ำสุดตามลำดับ แล้วจัด
กลุ่มตามอันดับที่ ดังตาราง 2.3

ตาราง 2.3 การจัดกลุ่มเรียงอันดับคะแนนสูงสุด ไปหาต่ำสุด

ระดับความสามารถ	กลุ่มที่					
	1	2	3	4	5	6
เก่ง	1	2	3	4	5	6
ปานกลาง	7	8	9	10	11	12
ปานกลาง	13	14	15	16	17	18
อ่อน	19	20	21	22	23	24
อ่อน	25					

การแบ่งกลุ่มนี้จะเห็นได้ว่าทุกกลุ่มจะมีนักเรียนที่ละความสามารถ คือ เก่ง ปานกลาง
อ่อน การเรียนรู้แบบร่วมมือนี้จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข โดยนักเรียนทุกคนในกลุ่ม
จะมีความสุขใจในการพูดคุย ซักถามกัน การให้ความรู้แก่กัน คนเก่งจะเกิดความภาคภูมิใจในการ
ให้ความรู้แก่คนปานกลางและคนอ่อน คนปานกลางจะเรียนรู้วิธีการเรียนจากคนเก่ง ทั้งคนเก่งและ
คนปานกลางจะช่วยคนอ่อน ซึ่งการเรียนรู้แบบนี้ จะช่วยให้คนปานกลางและคนอ่อนมีคะแนน
สูงขึ้นและมีความสุขในการเรียน ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือสำหรับผู้สอน
การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมมือเหมาะสำหรับใช้ฝึกฝนทักษะการเรียนรู้ต่าง ๆ ดังนี้

ผู้สอนควรตั้งกติกาในการสอน เช่น ให้แต่ละกลุ่มศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยให้ทุกคนในกลุ่มเข้าใจเรื่องให้มากที่สุดเท่า ๆ กัน เพราะหลังจากการศึกษาเรื่องที่ผู้สอนกำหนดให้แล้ว ผู้สอนอาจทำกิจกรรมต่อเนื่องได้อีกหลายวิธี เช่น อาจให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มทดสอบแล้วนำคะแนนที่ได้มารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในกลุ่มผลลัพธ์ก็คือคะแนนของแต่ละคน ถ้าฝึกฝนคนอ่อนได้ดีก็จะทำทุกคนได้คะแนนดีไปด้วย ในการเก็บคะแนนหรือทดสอบเพื่อเก็บคะแนนจริงไม่ควรเก็บจากคะแนนกลุ่ม เพราะกระบวนการกลุ่มแบบนี้จัดไว้สำหรับฝึกฝนความรู้ เมื่อฝึกฝนจนมั่นใจว่านักเรียนทุกคนมีความรู้ดีแล้ว จึงทดสอบเป็นรายบุคคลเพื่อเก็บคะแนนเป็นรายบุคคล

ทิสนา แชมมณี (2551 : 269) ได้กล่าวถึง กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบแอล.ที. (L.T.) หรือ เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ไว้ดังนี้

“L.T.” มาจากคำว่า “Learning Together” ซึ่งมีกระบวนการที่ง่าย ไม่ซับซ้อน ดังนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง - กลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คน
2. กลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน ศึกษาเนื้อหาพร้อมกันโดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาท

หน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น

สมาชิกคนที่ 1 : อ่านคำสั่ง

สมาชิกคนที่ 2 : หาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 3 : หาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 : ตรวจสอบคำตอบ

3. กลุ่มสรุปคำตอบพร้อมกัน และส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานกลุ่ม
4. ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนนั้นเท่ากัน

ทุกคน

สรุปว่า การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกระบวนการที่ง่าย ไม่ซับซ้อน โดยครูจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และ อ่อน 2 คน ศึกษาเนื้อหาและปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง สรุปคำตอบพร้อมกัน และ ผลงานกลุ่มเป็นผลงานของทุกคน ครูต้องสรุปผลงานทุกครั้ง หรือทุกกิจกรรม ต้องมีการเสริมแรงนักเรียนกลุ่มที่ตั้งใจ และแข่งขันชนะ โดยให้รางวัลและคำชมเชยปลอบใจกลุ่มที่มีคะแนนลดลงมา และให้กำลังใจกลุ่มที่ได้คะแนนน้อย เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนในครั้งต่อไป ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อนำมาแก้ปัญหาการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในครั้งนี้

แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันนี้ ครูผู้สอนจะต้องจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระ ซึ่งมีนักการศึกษาได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ความหมาย

แผนการจัดการเรียนรู้ มีผู้เรียกแตกต่างกันไป เช่น แผนการสอน, แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้, แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นต้น ซึ่งในการวิจัยนี้ใช้คำว่า แผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 1) ให้ความหมายของแผนการสอนไว้ว่า แผนการสอน หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครู ได้พัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

บุรชัย ศิริมหาสาคร (2545 : 14) ให้ความหมายของแผนการสอนไว้ว่า แผนการสอน หมายถึง เอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อแจกแจงรายละเอียดของหลักสูตร ทำให้ครูผู้สอนสามารถนำไปจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมง

รุจิร ภู่อาระ (2545 : 159) ให้ความหมาย แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องสามารถตอบคำถามได้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
2. จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
3. ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม
4. จะใช้สื่อ / อุปกรณ์อะไรจึงจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์
5. ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

วิมลรัตน์ สุนทร โรจน์ (2545 : 297) ให้ความหมาย แผนการสอน หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการสอนเป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการ ทำให้ผู้สอนทราบว่า จะสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 213) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการสอนและการวัดผลประเมินผล ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือ โครงสร้างที่จัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อการปฏิบัติการสอนในวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ไปสู่จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ พอสรุปได้ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 2) กล่าวว่า ในการจัดทำแผนการสอนครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักในการจัดทำแผนการสอน ซึ่งมีความสำคัญดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า เป็นการนำเทคนิควิธีการสอน การเรียนรู้ สื่อเทคโนโลยี และจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ

2. ส่งเสริมให้ผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดและการประเมินผลตลอดจนประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจำเป็น

3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวผู้สอนและผู้สอนที่สอนแทน นำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน และการวัดประเมินผลที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป

5. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ ได้

บุรชัย ศิริมหาสาคร (2545 : 16) กล่าวว่า ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเป็นครูแบบมืออาชีพมีการเตรียมการล่วงหน้า สะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ สื่อนวัตกรรมและจิตวิทยาการเรียนรู้อย่างดี มาผสมผสานกัน หรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน

2. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อนวัตกรรมและวิธีการวัดและประเมินผล เพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเอง

3. แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ครูผู้สอนและครูที่ทำการสอนแทนสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

4. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งต่อไป

5. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ เพื่อประกอบการพิจารณาความดีความชอบประจำปี เพื่อขอเลื่อนตำแหน่งหรือระดับให้สูงขึ้นและเพื่อใช้ประกอบการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพครู

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 206) กล่าวถึงผลดีของแผนการสอน ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนวิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง

2. ช่วยให้ครูมีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตรและสอนได้ทันเวลา

3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้

4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้มาสอนแทนในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2549 : 249) กล่าวว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แผนการสอนเป็น แผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการ ทำให้ผู้สอนทราบว่าจะสอนเนื้อหาใดเพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผล โดยวิธีใด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างยิ่ง เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ และยังอำนวยความสะดวกในการให้ผู้สอนใช้สอนแทนกันได้

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

มีผู้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนรู้ที่ดี พอสรุปได้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2544 : 59 - 62) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไรหรือด้านใด

2. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ชัดเจน และนำไปสู่ผลการเรียนรู้ตาม

จุดประสงค์ได้จริง (ระบุบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)

3. กำหนดสื่ออุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่อ อุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)

4. กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้ชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น)

5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีที่มีปัญหาเมื่อมีการนำไปใช้ หรือไม่สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้)

6. มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่

7. แปลความ ได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทนหรือเผยแพร่ ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้

8. มีการบูรณาการ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระความรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน

9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริงกับการเรียนในเรื่องต่อไป

อากรม์ ใจเที่ยง (2546 : 216 - 217) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ ส่งเสริมหรือ กระตุ้นให้กิจกรรมที่เรียนดำเนินการเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยผู้สอนต้องลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหา ให้ผู้เรียนคิดแก้ไขหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง

3. เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้ และเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ และสามารถนำกระบวนการ ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนได้ใช้ขั้นตอนวิธีการเรียนรู้ต่างๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และผู้เรียน

5. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ในชุมชน และภูมิปัญญาท้องถิ่น องค์ประกอบของแผนการสอน เกิดขึ้นจากความพยายามตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

5.1 สอนอะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอดหรือสาระสำคัญ)

5.2 เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)

5.3 ด้วยสารอะไร (โครงร่างเนื้อหา)

5.4 ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการเรียนการสอน)

5.5 ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการสอน)

5.6 ทราบได้อย่างไรว่าประสบผลสำเร็จหรือไม่ (วัดผลประเมินผล)

เพื่อตอบคำถามดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการสอนมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. วิชา หน่วยที่สอนและสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอดของเรื่อง)
2. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. เนื้อหา
4. กิจกรรมการเรียนการสอน
5. สื่อการเรียนการสอน
6. วัดผลประเมินผล

แต่ละหัวข้อดังกล่าวสามารถแสดงรายละเอียดได้ในรูปแบบของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังตัวอย่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

รายวิชา.....รหัสวิชา.....ชั้น.....

ชื่อแผนหรือหน่วยการเรียนรู้.....จำนวนเวลาที่สอน.....ชั่วโมง

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ (หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง)

ระบุจุดประสงค์ให้ครบทั้ง 3 คือ ด้านความรู้ ทักษะ / กระบวนการ คุณธรรม
จริยธรรมและค่านิยม

.....
.....

2. สาระการเรียนรู้

ระบุเนื้อหาสาระหรือแนวคิดของเนื้อหา/สาระที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ เรียงตามลำดับเป็น
ข้อ ๆ

.....
.....

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

3.1 ใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

.....
.....

**3.2 ใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และ
เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้**

.....
.....

**3.3 มีลำดับขั้นตอนเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นปฏิบัติกิจกรรมและขั้นสรุปหลักการ
ความคิดรวบยอด**

.....
.....

4. การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้

4.1 ประเมินความรู้

.....

.....

4.2 ประเมินผลการปฏิบัติงาน

.....

.....

4.3 เครื่องมือในการประเมิน

.....

.....

5. แหล่งการเรียนรู้

5.1 ระบุวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ตามลำดับของกิจกรรม

.....

.....

5.2 ระบุแหล่งเรียนรู้ สถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้เรียน ไปศึกษาเรียนรู้

.....

.....

5.3 ระบุบุคคล ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือปราชญ์ชาวบ้านที่เป็นวิทยากร

.....

.....

6. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

6.1 เขียนแสดงผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

6.2 เขียนปัญหาต่าง ๆ ที่พบจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

6.3 เขียนข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครั้งต่อไป

สรุป ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้น จะต้องเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ ที่มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ชัดเจน มีสื่ออุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ที่สามารถใช้เป็นแหล่งค้นคว้าได้อย่างสมบูรณ์ ตลอดจนกำหนดวิธีประเมินผล ที่ชัดเจนสามารถตรวจสอบได้ รวมทั้งจะต้องเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนได้กรณีที่มีปัญหาเมื่อนำไปใช้ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถ นำความรู้ และ ประสบการณ์มาเชื่อมโยงเข้ากับความรู้ใหม่ ๆ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนมีอิสระในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งมีได้หลากหลายรูปแบบแต่อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรปฏิบัติตาม นโยบายของโรงเรียนที่กำหนดไว้ว่าให้ใช้รูปแบบใด ถ้าโรงเรียนมิได้กำหนดรูปแบบไว้ จึงเลือกแบบที่ตนเองเห็นว่า สะดวกต่อการนำไปใช้ สรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

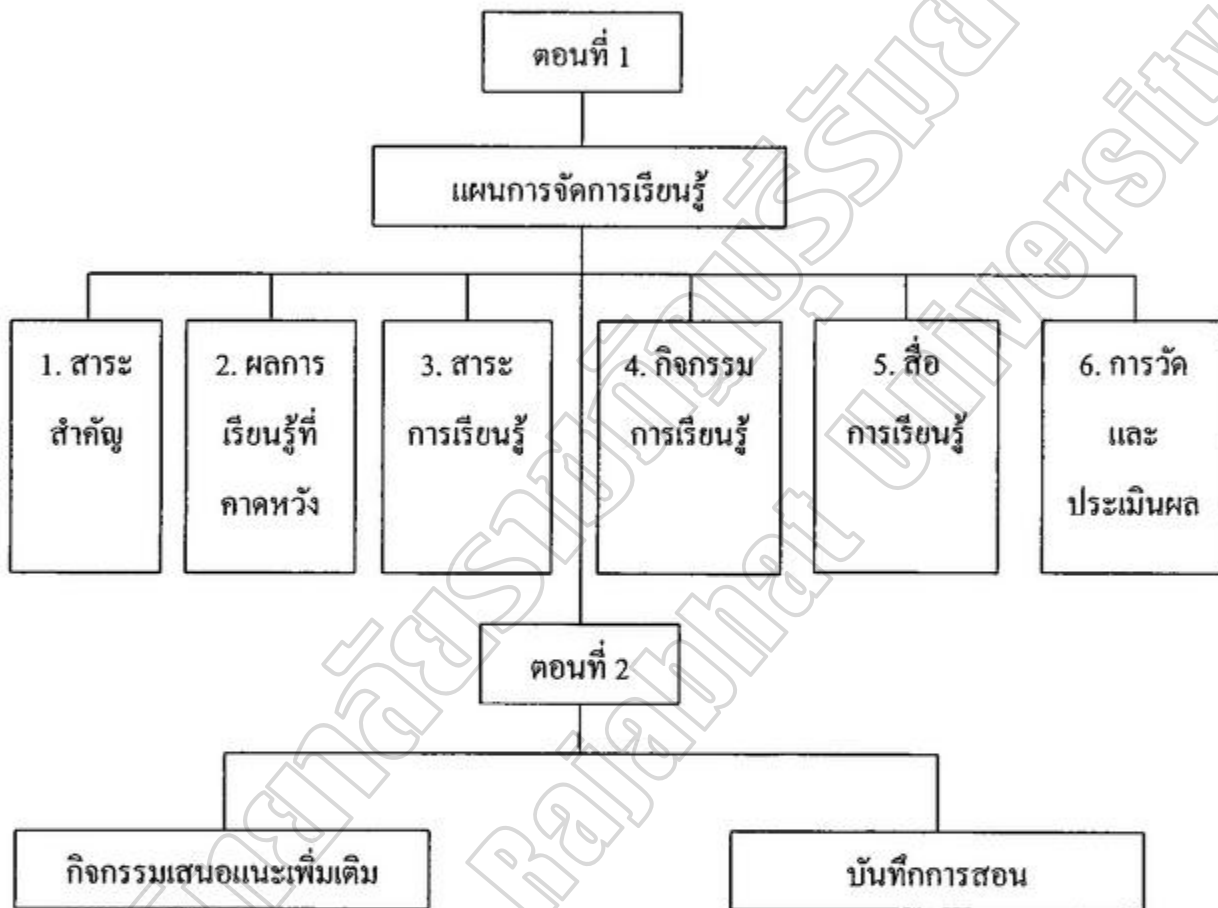
วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542 : 5) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปีและหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อ ประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับ ผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่ สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกวิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการสอน และแหล่งการเรียนรู้ทั้งใน และนอกห้องเรียน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

จากการศึกษารูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีหลายรูปแบบ ผู้วิจัยจึงได้นำความรู้มา ประยุกต์จัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

เพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โดยมีองค์ประกอบ ดังภาพประกอบ 2.1

ภาพประกอบ 2.1 รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีรายละเอียด

ดังตัวอย่าง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

กลุ่มสาระการเรียนรู้.....ชั้น.....ภาคเรียนที่.....

เรื่อง.....ระยะเวลา.....ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ.....

.....

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.1.....

2.2.....

2.3.....

3. สาระการเรียนรู้

3.1.....

3.2.....

3.3.....

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ชั้นเตรียม

.....

.....

4.2 ชั้นสอน

.....

.....

4.3 ชั้นกิจกรรมกลุ่ม

.....

.....

4.4 ชั้นตรวจผลงานและทดสอบ

.....

.....

4.5 สรุปและประเมินผลกิจกรรมกลุ่ม

.....

.....

5. สื่อการเรียนการสอน

.....

6. การวัดและประเมินผล

.....

7. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

8. บันทึกผลหลังสอน

.....

ลงชื่อ.....

ผู้สอน

ประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ความหมายของประสิทธิภาพ

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 667) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพว่า หมายถึง ความสามารถอันทำให้เกิดผลในงาน

วโร เฟิงส์วีสต์ (2546 : 42) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง เกณฑ์ระดับที่ผู้ผลิตแบบฝึกพอใจ ถ้าหากแบบฝึกมีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้วก็มีคุณค่าพอที่จำไปใช้และคุ้มค่าแก่การลงทุน โดยกำหนดว่าประสิทธิภาพเป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

กษกร ธิปไตย และ มานิตย์ ยอดเมือง (2547 : 240) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่พึงพอใจ หากมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่องและพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 154) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับหรือเกณฑ์ ประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในระดับที่พึงพอใจ หากมีประสิทธิภาพในระดับนั้น แล้วการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่า ประสิทธิภาพเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 78) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง กระบวนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้จากสื่อหรือนวัตกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งประสิทธิภาพจะมาจาก ผลลัพธ์ของการคำนวณ E_1 เป็นตัวเลขแรก และ E_2 เป็นตัวเลขหลัง ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ร้อยมากก็ ถือว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้จากสื่อหรือนวัตกรรมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลของการใช้กระบวนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้จากสื่อและนวัตกรรม ด้านกระบวนการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่คาดหวังไว้

การหาประสิทธิภาพของสื่อ

การหาประสิทธิภาพของสื่อ เป็นการนำสื่อไปใช้ทดลองใช้ (Try out) คือ นำไป ทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองจริง (Trial Run) เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด มีนักวิชาการได้กล่าวถึงวิธีการหาประสิทธิภาพ ของสื่อ ดังนี้

เผชิญ กิจระการ (2544 : 44 - 45) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของสื่อ มี 2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการ หาประสิทธิภาพ โดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Expert) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหา (Content Validity) และความสามารถในด้านการนำไปใช้ (Usability) ผลการ ประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาค่าประสิทธิภาพต่อไป

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไป ทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอน (Computer - Assisted Instruction) บทเรียนสำเร็จรูป ชุดการสอน แผนการสอน ฯลฯ ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์ การทำแบบฝึกหัด หรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 75/75$, $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 90/90$, $E_1/E_2 = 95/95$ เป็นต้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 75/75$ ดังนี้

2.1 เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75

2.2 เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 75 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนร้อยละ 75 ทุกคน ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด คือ 30 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 75 (E_1) ส่วน 75 ตัวหลัง (E_2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75

2.3 เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 75 ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน เทียบกับคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน (Pretest) ตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ สามารถอธิบายให้ชัดเจนดังนี้ สมมติว่านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่าความแตกต่างจากคะแนนเม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่า มีความแตกต่างของการสอบ 2 ครั้งนี้ เท่ากับ $85-10 = 75$ ดังนั้นค่า $E_2 = (75/90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 75$)

2.4 เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 แบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 75 (ถ้านักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 75 แสดงว่า ข้อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีควมบกพร่อง)

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544 : 82) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพ เป็นดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการนำแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้น ไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อหาข้อบกพร่อง การทดลองนี้ควรกระทำกับผู้เรียนที่มีระดับการเรียนรู้ปานกลาง และอ่อน เพื่อหาข้อบกพร่องของการใช้คำ การใช้ภาษา ความชัดเจนของเนื้อหา เพื่อหาข้อมูลเบื้องต้นในการปรับปรุง แก้ไขเบื้องต้นก่อนจะนำไปทดลองในขั้นที่ 2

2. แบบกลุ่มเล็ก เป็นการนำแบบฝึกทักษะที่ได้จากการปรับปรุงจากการทดลองครั้งแรกมาใช้ทดลองกับนักเรียน 6 - 10 คน ที่มีความสามารถเพื่อหาข้อมูลปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. แบบภาคสนาม เป็นการนำแบบฝึกทักษะที่ได้จากการปรับปรุงครั้งที่สองไปใช้ในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนตั้งแต่ 30 - 100 คน และหาประสิทธิภาพ ถ้าไม่ตามเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องดำเนินการปรับปรุงและทดลองหาประสิทธิภาพซ้ำอีกครั้ง การหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะที่ประดิษฐ์ขึ้นไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ เช่น ความพร้อมเพียงของนักเรียน สภาพห้องเรียน ฯลฯ อาจอนุโลมให้มีระดับความผิดพลาดได้ไม่ต่ำกว่ากำหนดไว้ประมาณ 2.5 - 5% เช่น ตั้งประสิทธิภาพไว้ 75 / 75 เมื่อทดลองภาคสนามแล้ว แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ 86.7 - 84.25 สามารถยอมรับได้ว่า แบบฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพ

กชกร ธิปไตย และ มานิตย์ ยอดเมือง (2547 : 240) ได้กล่าวว่า ถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึก นิยมกำหนดไว้ที่ 90 / 90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความจำ ไม่ต่ำกว่า 80 / 80 สำหรับวิชาทักษะ เช่น ภาษาเพราะการเปลี่ยนพฤติกรรมคิดตามระยะเวลาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงและวัดได้ทันทีที่เรียนเสร็จไปแล้ว การทดลองหาประสิทธิภาพต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) นำแบบฝึกไปทดลองใช้กับผู้เรียน 1 - 3 คน โดยทดลองกับเด็กเก่ง ปานกลาง และเด็กอ่อน การทดลองแต่ละครั้งต้องมีการปรับปรุงสื่อให้ดีขึ้น
2. แบบกลุ่ม (1 : 10) นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คนที่มีความสามารถคละกัน แล้วทำการปรับปรุงให้ดีขึ้น
3. ภาคสนาม (1 : 100) นำแบบฝึกไปทดลองในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนตั้งแต่ 30 - 100 คน หากมีการทดสอบภาคสนามได้ค่า (E_1) และ (E_2) ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จะต้องปรับปรุงแบบฝึกและทำการทดลองหาประสิทธิภาพอีก

จากการศึกษาสรุปได้ว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80 / 80, 85 / 85 และ 95 / 95 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) โดยวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) และตั้งประสิทธิภาพ E_1 / E_2 ไว้ที่เกณฑ์ 75 / 75 โดยใช้สูตรและวิธีคำนวณตามอ้างอิงของเผชิญ กิจระการ ในความหมายที่ 1

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นคุณลักษณะที่บ่งชี้ความรู้และทักษะความสามารถของผู้เรียนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ อันเป็นผลจากการเรียนการสอน สามารถทราบได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

นาฏยา ชมวิชา (2547 : 9) สรุปไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการเรียนรู้ในเรื่องใดๆ ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือวัดทางด้านจิตวิทยา หรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ศิริชัย กาญจนวาสี (2548 : 161) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปริมาณหรือคุณภาพของความรู้ ความสามารถ พฤติกรรม หรือลักษณะทางจิตใจ โดยการเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร อันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนการสอนที่ครูผู้สอนจัดให้

ทิพนา แคมมณี (2550 : 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) การพัฒนาทักษะในการเรียน อาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

นิตยา อัจฉริยานุกูล (2550 : 55) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น หมายถึง คะแนนที่ได้จากการสอบที่วัดได้จากแบบทดสอบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้น

เขวส์ลักษณ์ สาระโน (2550 : 55) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น คือ ผลของการเรียนการสอนที่เกิดจากความรู้ ทักษะ ความสามารถในด้านต่างๆ ของนักเรียนจนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้

ถ้ายง เกรือคำ (2555 : 49) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ทางด้านวิชาการและด้านทักษะ ซึ่งเกิดจากการทำงานประสานกันทั้งองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาที่แสดงออกมาในรูปของความสำเร็จ โดยประเมินจากการปฏิบัติหรือการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินการเรียนรู้ทั้งทางด้านวิชาการ ด้านทักษะและความสามารถในด้านต่างๆ ของผู้เรียนเพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครูจัดให้ก่อนและหลังเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้ สมนึก ภัททิยธนี (2546 : 63) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้วว่ามีอยู่เท่าใด

เขาวดี วิบูลย์ศรี (2548 : 16) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระ และตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบ

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 56) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอนนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนทางด้านวิชาการและด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตรงตามจุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาที่เรียนรู้ผ่านมาแล้วว่ามีอยู่เท่าใด

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายประเภทเพื่อให้การวัดและประเมินผลตรงกับจุดประสงค์ของผู้ใช้มากที่สุด มีนักการศึกษาได้อธิบายประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2546 : 28) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. แบบทดสอบแบบเลือกตอบ ใช้วัดผลได้ทั้งความรู้ ความคิด ทฤษฎี หลักการ การตัดสินใจ ตลอดจนความสามารถด้านทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์
2. แบบทดสอบแบบถูกผิด โดยมีการนำเสนอข้อความเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในหลักการ ทฤษฎี การแปลความหมาย หรือการกำหนดตัวแปร
3. แบบทดสอบแบบจับคู่ เป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะข้อความเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ให้เลือกเพื่อจับคู่กัน ซึ่งโดยทั่วไปจำนวนข้อของคำตอบจะมีมากกว่าคำถาม
4. แบบทดสอบจับคู่ เป็นแบบทดสอบที่ประกอบด้วยข้อความที่ต้องการให้ผู้เรียนพิจารณาในรูปของมากกว่า เท่ากัน น้อยกว่า หรือสรุปไม่ได้

5. แบบทดสอบแบบเติมคำ โดยผู้ตอบต้องแสดงความรู้ความสามารถด้านการเขียนตอบที่เป็นผลลัพธ์ของปัญหา ซึ่งแบบทดสอบแบบเติมคำยังใช้ในการคิดเลขในใจได้

7. แบบทดสอบแบบต่อเนื่อง เป็นการผสมผสานแบบทดสอบหลายรูปแบบไว้ด้วยกัน เช่น แบบทดสอบแบบเลือกตอบกับแบบถูกผิด แบบทดสอบแบบเลือกตอบกับแบบเขียนตอบ

8. แบบทดสอบแบบแสดงวิธีทำ เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนแสดงวิธีการแก้ปัญหา ใช้ประเมินได้ครอบคลุมทั้งมโนทัศน์และวิธีการคิด การวางแผน รวมทั้งความสามารถของทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ในด้านต่าง ๆ

สมนึก กัททิษฐี (2546 : 73 - 79) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประเภทที่ครูสร้างขึ้นมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นของแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True - False Test) ลักษณะทั่วไปถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก-ผิด คือข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 คำเลือก แต่ละคำเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก - ผิด จริง - ไม่จริง เหมือนกัน - ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ แล้วให้ผู้สอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ เพื่อให้มีใจความที่สมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) ลักษณะทั่วไปข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบคำถามที่ต้องการ จะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) ลักษณะทั่วไปข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) กำหนดให้นักเรียนพิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียว และคำถามแบบ

เลือกตอบที่ดี นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน คุณเห็น ๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

เยาวคี วิบูลย์ศรี (2548 : 20 - 23) ได้กล่าวถึงประเภทของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยจำแนกตามมีดังนี้ คือ

มิติที่ 1 จำแนกตามขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่วัด เช่น แบบวัดผลสัมฤทธิ์บางประเภทจะวัดเนื้อหาวิชาทางคณิตศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ หรือการสะกดคำ ฯลฯ

มิติที่ 2 จำแนกตามลักษณะหน้าที่ทั่วไปของแบบทดสอบ โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ แบบทดสอบเพื่อการสำรวจผลสัมฤทธิ์ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยผลสัมฤทธิ์ และแบบทดสอบเพื่อวัดความพร้อม

มิติที่ 3 จำแนกตามคำตอบที่ใช้ โดยจะเป็นแบบทดสอบประเภทข้อเขียนและที่ใช้กันค่อนข้างมาก ได้แก่ แบบทดสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ต้องการให้นักเรียนหรือผู้เข้าสอบได้สาธิตทักษะของตนเอง

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 56) กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่าจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินใจว่าผู้สอบมีความรู้ความเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่ง อ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบ อาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถแบ่งได้เป็นหลายประเภท เพื่อให้เลือกใช้ได้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีทั้งแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น ซึ่งมีวิธีสร้างคำถามเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้านการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาและนักวิชาการ ได้อธิบายขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2544 : 111 - 113) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. วิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร การสร้างแบบทดสอบควรเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา สารและพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด ตารางวิเคราะห์หลักสูตรจะเป็นกรอบในการออกข้อสอบ ซึ่งระบุจำนวนข้อสอบในแต่ละเรื่อง และพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดไว้
  2. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเป็นพฤติกรรมที่เป็นผลการเรียนรู้ที่ผู้สอนมุ่งหวังจะให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้และสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์
  3. กำหนดชนิดของข้อสอบและวิธีการสร้าง โดยศึกษาตารางวิเคราะห์หลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้ออกข้อสอบต้องพิจารณาตัดสินใจเลือกชนิดของข้อสอบที่จะใช้วัดว่าเป็นแบบใด โดยเลือกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน แล้วศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดนั้น ให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและวิธีการเขียนข้อสอบ
  4. เขียนข้อสอบ ผู้ออกข้อสอบลงมือเขียนข้อสอบตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตาราง วิเคราะห์หลักสูตร และให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
  5. ตรวจสอบข้อสอบ เพื่อให้ข้อสอบที่เขียนไว้แล้วมีความถูกต้องตามหลักวิชา มีความสมบูรณ์ครบถ้วนตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ตารางวิเคราะห์หลักสูตร ผู้ออกข้อสอบต้องพิจารณาทบทวนตรวจสอบอีกครั้งก่อนที่จะจัดพิมพ์และนำไปใช้ต่อ
  6. จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง โดยมีคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีตอบแบบทดสอบ (Direction) และจัดวางรูปแบบการพิมพ์ให้เหมาะสม
  7. ทดลองและวิเคราะห์ข้อสอบเป็นวิธีการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริง โดยนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มที่ต้องการสอนจริง แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์และปรับปรุงข้อสอบให้มีคุณภาพ
  8. จัดทำแบบทดสอบตามฉบับจริง จากผลการวิเคราะห์ข้อสอบ หากพบว่าข้อสอบข้อใดไม่มีคุณภาพหรือมีคุณภาพไม่ดีพอ อาจจะต้องตัดทิ้งหรือปรับปรุงแก้ไขข้อสอบให้มีคุณภาพดีขึ้น แล้วจึงจัดทำแบบทดสอบฉบับจริงที่จะนำไปทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป
- เกียรติสุดา ศรีสุข (2545 : 36) ได้กล่าวถึงขั้นตอนวัดผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

1. ขั้นตอนกำหนดความสำคัญการวัดผลในแต่ละเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนการสอน

1.1 กำหนดวัตถุประสงค์ของการวัดผลในกิจกรรม กำหนดว่าจะทดสอบหรือวัดผลเพื่ออะไร วัดเพื่อตัดสินผลการเรียน ดูความก้าวหน้าของผู้เรียนหรือวินิจฉัยผลการเรียนรู้ เป็นต้น

1.2 สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของกิจกรรม กำหนดว่าจะวัดผลอะไรบ้าง ทั้งเนื้อหาและจุดประสงค์ของกิจกรรม และจะวัดผลในแต่ละเนื้อหาอย่างละเท่าไร มีขั้นตอน 3 ประการ คือ

1.2.1 การแจกวัตถุประสงค์กิจกรรม

1.2.2 การแจกเนื้อหาวิชาในกิจกรรมการเรียนการสอน

1.2.3 การจัดทำตาราง 2 ทาง

2. ขั้นตอนการกำหนดแนวทางการวัดผลและสร้างเครื่องมือในการวัดผล

2.1 ขั้นตอนกำหนดแนวทางการวัดผล โดยนำผลจากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนการสอนมาสรุปลงในตาราง แล้วร่วมกันพิจารณาว่าจุดประสงค์และเนื้อหาแต่ละรายการจะใช้เทคนิคและวิธีการแบบไหน เครื่องมือวัดผลที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร มีกี่ข้อหรือกี่คะแนน เป็นต้น

2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ จะนำผลจากการกำหนดแนวทางการวัดมาเป็นเกณฑ์ในการสร้าง

ขั้นที่ 1 กำหนดจำนวนเครื่องมือว่ามีกี่ฉบับ แบบไหนบ้าง โดยอาจมีการรวมเนื้อหาบางเรื่องมาทดสอบพร้อมกันเป็นฉบับเดียวกัน เป็นต้น

ขั้นที่ 2 สร้างข้อสอบเครื่องมือวัดผล แต่งข้อสอบหรือเครื่องมือวัดผลตามที่ได้กำหนดเป็นแนวทางให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ

เขาวดี วิบูลย์ศรี (2548: 178 - 179) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า การสร้างแบบทดสอบจะต้องมีวิธีการเตรียมตัว การวางแผนเพื่อให้แบบทดสอบดังกล่าวมีกลุ่มตัวอย่างของพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะต้องอาศัยกลวิธีการสร้างแบบทดสอบ โดยดำเนินการตามขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปของการสอบให้อยู่ในรูปวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยระบุเป็นข้อ ๆ และให้วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเหล่านั้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระทั้งหมดที่จะทำการทดสอบด้วย

ขั้นที่ 2 กำหนดโครงเรื่องของเนื้อหาสาระที่จะทำการทดสอบให้ครบถ้วน

ขั้นที่ 3 เตรียมตารางเฉพาะหรือผังของแบบทดสอบเพื่อแสดงถึงน้ำหนักของเนื้อหาวิชาแต่ละส่วน และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องการทดสอบให้เด่นชัด สั้น กระชับ และมีความชัดเจน

ขั้นที่ 4 สร้างข้อกระทงทั้งหมดที่ต้องการจะทดสอบให้เป็นไปตามสัดส่วนของน้ำหนักที่ระบุไว้ในตารางเฉพาะ

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 65 - 73) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหาวิชา และทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบ ขั้นตอนแรกจะต้องทำการวิเคราะห์ว่าเนื้อหาหรือหัวข้อที่จะสร้างข้อสอบนั้น มีจุดประสงค์ของการสอนหรือจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรบ้าง ทำการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาว่ามีโครงสร้างอย่างไร และทำการเขียนหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยทุกหัวข้อ พิจารณาความเกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเหล่านั้น จากนั้นก็จัดทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบหรือที่เรียกว่า ตารางวิเคราะห์หลักสูตร ตารางนี้มี 2 มิติ คือ ด้านเนื้อหากับด้านสมรรถภาพที่ต้องการวัด และพิจารณาว่าจะออกข้อสอบทั้งหมดกี่ข้อ เขียนจำนวนข้อลงในช่องรวมสุดท้าย จากนั้นพิจารณาว่าหัวข้อเรื่องใดสำคัญมากน้อยจึงเขียนลำดับความสำคัญลงไป แล้วกำหนดจำนวนข้อที่จะวัดลงในแต่ละช่องขึ้นอยู่กับเรื่องนั้นว่าต้องการให้เกิดสมรรถภาพด้านใดมากน้อยกว่ากัน
2. กำหนดรูปแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ ทำการพิจารณาคัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใด โดยศึกษาวิธีเขียนข้อสอบ หลักการเขียนข้อคำถาม ศึกษาวิธีเขียนข้อสอบสมรรถภาพต่าง ๆ ศึกษาเทคโนโลยีในการเขียนข้อสอบเพื่อนำมาใช้เป็นหลักในการเขียนข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบ ลงมือเขียนข้อสอบ ใช้ตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบที่จัดทำไว้ในขั้นตอนที่ 1 เป็นกรอบซึ่งทำให้สามารถออกข้อสอบวัดได้ครอบคลุมทุกหัวข้อ เนื้อหา และ ทุกสมรรถภาพ ส่วนรูปแบบและเทคนิคในการเขียนข้อสอบยึดตามที่ได้ศึกษาไว้ในขั้นตอนที่ 2
4. ตรวจสอบข้อสอบ นำข้อสอบที่ได้เขียนไว้แล้วในขั้นตอนที่ 3 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้ง โดยพิจารณาความถูกต้องตามหลักวิชา พิจารณาว่าแต่ละข้อวัดในเนื้อหาและสมรรถภาพตามตารางกำหนดลักษณะข้อสอบหรือไม่ ภาษาที่เขียนมีความเข้าใจง่าย เหมาะสมดีแล้วหรือไม่ ตัวถูกและตัวลวงเหมาะสมเข้าหลักเกณฑ์หรือไม่

5. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง นำข้อสอบทั้งหมดมาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ โดยจัดพิมพ์คำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบ ไว้ที่ปกของแบบทดสอบอย่างละเอียดและชัดเจน การจัดพิมพ์วางรูปแบบให้เหมาะสม

6. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพ และปรับปรุง นำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่จะสอบจริงซึ่งได้เรียนในวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอบมาแล้ว นำผลการสอบมาตรวจให้คะแนน ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความยากของข้อสอบรายข้อ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ คัดเลือกเอาข้อที่มีคุณภาพเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการ ถ้าข้อที่เข้าเกณฑ์มีจำนวนมากกว่าที่ต้องการก็ตัดข้อที่มีเนื้อหามากกว่าที่ต้องการ ซึ่งเป็นข้อที่มีอำนาจจำแนกต่ำสุดออกตามลำดับ หลังจากนั้นนำเอาผลการสอบที่คิดเฉพาะข้อสอบที่เข้าเกณฑ์เหล่านั้นมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องมีการวางแผนการสร้างอย่างมีระบบ และเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ บุญชม ศรีสะอาด มี 6 ขั้นตอน คือ

1. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชา และทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบ
2. กำหนดรูปแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีเขียนข้อสอบ
3. เขียนข้อสอบ
4. ตรวจสอบ
5. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง
6. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพและปรับปรุง

ดัชนีประสิทธิผล

มีผู้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผล ดังนี้

ความหมายของดัชนีประสิทธิผล

เผชิญ กิจระการ (2544 : 1) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินผลทางสื่อ่นั้น ตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และคะแนนทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในทางปฏิบัติ ส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลของ

ความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะ ก็อาจยังไม่เพียงพอ เช่น การทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนครั้งหนึ่ง ปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 18 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 67 และ กลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 27 การทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 74 เมื่อทำการวิเคราะห์ผลทางสถิติ ปรากฏคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบหลังเรียนระหว่าง 2 กลุ่ม ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดขึ้นเพราะสิ่งที่ทดลอง (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทำสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นสูงสุดแต่ละกรณี

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2546 : 279) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หรือ E.I. หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเดิมหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน

เมธา พงศ์ศาสตร์ (2549 : 4) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้ในการประเมินสื่อประกอบการเรียนการสอน ซึ่งถือว่าเป็นค่าที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน

ฉวีภา มุกสิกวงศ์ (2551 : 8) ได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลว่าหมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอน เปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 157 - 159) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง วิธีการตรวจสอบคุณภาพของสื่อ เพื่อให้ทราบว่าสื่อการเรียนการสอนหรือวิธีสอนหรือนวัตกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนมากน้อยเพียงใด โดยการนำสื่อที่พัฒนานั้นไปทดลองกับผู้เรียนที่อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับสื่อที่สร้างขึ้น แล้วนำผลจากการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าประสิทธิผล เพื่อให้ทราบถึงความสามารถในการให้ผลอย่างชัดเจนและแม่นยำจากการใช้สื่อ

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (2554 : 82) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนหลังจากที่ได้ศึกษานวัตกรรมหรือสื่อต่าง ๆ โดยเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้

จากการทดสอบหลังเรียน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่าน เพื่อจับใจความโดยใช้แผนที่ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การหาค่าดัชนีประสิทธิผล

มีนักวิชาการและนักการศึกษาได้เสนอวิธีการหาค่าดัชนีประสิทธิผล ดังนี้

เผชิญ กิจระการ (2544 : 3) กล่าวว่า การหาค่าดัชนีประสิทธิผลว่าเป็นการประเมิน ความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียน และคะแนนการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่า ผลของความแตกต่างทางสถิติ แต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจจะยังไม่เป็นที่ เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนครั้งที่หนึ่งปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การ ทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 67% และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 27% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74% และเมื่อนำผลมา วิเคราะห์ทางสถิติ ปรากฏว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนระหว่างทั้งสอง ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดขึ้นเพราะสิ่งทดลอง (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกันซึ่งจะ ส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นได้สูงสุด ค่าดัชนีประสิทธิผลมีหลายรูปแบบในการ หาค่า ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{หรือ} = \frac{P_1 - P_2}{\text{Total} - P_1}$$

จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) และ การทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้งสองชนิด (ประเภท) นี้จะแสดงค่าร้อยละของคะแนน

รวมสูงสุดที่ทำได้ (100%) ตัวหารดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนสามารถทำได้

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบนักเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดความเชื่อ เจตคติและความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละหาคะแนนสูงสุดเป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียน นำคะแนนที่ได้มาหาดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ การคำนวณหาดัชนีประสิทธิผล พบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียน ปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ได้คะแนน 0 เท่าเดิม ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_1 - P_2}{\text{Total} - P_1} = \frac{0\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{0\%}{100\%} = 0.00$$

แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียนน้อยกว่าคะแนนหลังเรียน ($P_1 = 0$ และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำได้สูงสุด คือ เต็ม ($P_2 = 100$) ค่า E.I. จะได้เท่ากับ 1.00 ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_1 - P_2}{\text{Total} - P_1} = \frac{100\% - 0\%}{100\% - 0\%} = \frac{100\%}{100\%} = 1.00$$

และในทางตรงกันข้าม ถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าก่อนเรียน ค่าที่ได้ออกมาจะมีค่าเป็นลบ เช่น $P_1 = 73\%$, $P_2 = 45\%$, $E.I. = -0.38$

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2546 : 279) ได้เสนอวิธีการหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) ของสื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์คะแนน โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

สมนึก กัททิษณี (2546 : 31 - 35) ได้นำเสนอวิธีการหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) ของสื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้โดยการวิเคราะห์คะแนน โดยใช้สูตร ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_1 - P_2}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ P_1 แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
 P_2 แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
 Total แทน ผลรวมของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

สำหรับเกณฑ์ที่ยอมรับได้ว่า สื่อหรือนวัตกรรมมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิด ประสบการณ์เรียนรู้ได้จริง คือ มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การหาดัชนีประสิทธิผลเป็นการหาประสิทธิภาพผลของสื่อ หรือนวัตกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เพื่อเป็นเครื่องวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยการใช้สื่อหรือนวัตกรรมนั้น

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียน การสอนหรือการทำงาน ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ การที่เราเกิดความพึงพอใจที่จะเกิด ความกระตือรือร้น มุ่งมั่นและทุ่มเทความสามารถของตนเพื่อความสำเร็จอย่างเต็มที่

ความหมายของความพึงพอใจ

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2544 : 179) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียน นอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถแล้วยัง ขึ้นกับความพึงพอใจอีกด้วย

ประสาธ อิศรปริดา (2547 : 300) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พลังที่เกิดพลังทาง จิตซึ่งเป็นภาวะภายในที่กระตุ้นพฤติกรรมให้แสดงออกมา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย ที่ต้องการ

สุลักษณ์ สุขแก้ว (2549 : 40) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ซึ่งจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากเมื่อได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้หรือได้รับน้อยกว่าที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้สึกพอใจที่มีต่อการได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้จนบรรลุผลหรือเป้าหมายในการเรียนรู้

จิตติญา วัชรินทรานุกร (2553 : 42) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบส่วนตัวบุคคลต่อการปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความเต็มใจ ซึ่งกิจกรรมนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้ และสามารถกระตุ้นให้บุคคลมีความต้องการพบความสำเร็จมากขึ้นเรื่อยๆ

เบนจามิน (Benjamin. 1976 : 40) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ทำที่ต่างๆ ไป ที่เป็นผลมาจากทำที่ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรม ปัจจัยที่เกี่ยวกับบุคคลและลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในเชิงบวกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตามการที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษาในสาขาต่าง ๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานไว้ ดังนี้

สมยศ นาวิการ (2544 : 115 - 116) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความพึงพอใจว่ามีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ในการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารหรือครูจะต้องคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ดังนั้น ครูผู้สอนที่ควรให้การกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ สถานการณ์ สื่อการ

สอน ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามจุดประสงค์

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงาน จะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องความยุติธรรมของผลการตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

เฮิร์ซเบิร์ก และคนอื่นๆ (Herzberg and Other. 1959 : 113 - 115) ได้ทำการค้นคว้า ทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น การได้รับการยอมรับนับถือ ความสำเร็จของงาน ความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสความก้าวหน้า เป็นต้น

มาสโลว์ (Maslow. 1962 ; อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี. 2550 : 69) กล่าวว่า ทฤษฎีความพึงพอใจของมาสโลว์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ โดยนักจิตวิทยาชื่อ มาสโลว์ มองว่า ความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากระดับต่ำไปยังระดับสูงสุด เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วมนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในระดับสูงขึ้นไป ดังนั้นมนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติเป็นลำดับขั้น คือ

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ ฯลฯ

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Security or Safety Needs) เมื่อมนุษย์สามารถตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้แล้ว มนุษย์จะเพิ่มความต้องการในระดับที่สูงขึ้น เช่น ต้องการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ต้องการความมั่นคงในชีวิตและหน้าที่การงาน

3. ความต้องการผูกพันหรือการยอมรับความต้องการทางสังคม (Affiliation or Acceptance Needs) เป็นความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ เช่น ความต้องการให้และได้รับความรัก ความชื่นชมจากผู้อื่น

4. ความต้องการยกย่อง (Esteem Needs) หรือความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการได้รับการยกย่อง นับถือและสถานะทางสังคม เช่น ความต้องการได้รับความเคารพ นับถือ ความต้องการมีความรู้ความสามารถ เป็นต้น

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการสูงสุด

6. มนุษย์มีความต้องการที่จะรู้จักตนเองและพัฒนาตนเอง ประสบการณ์ที่เรียกว่า "Peak Experience" เป็นประสบการณ์ของบุคคลที่รู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริงเป็นช่วงเวลา ที่บุคคลเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยแท้ เป็นสภาพที่สมบูรณ์ลักษณะผสมผสานเป็นช่วงเวลาแห่ง การรู้จักตนเองจะสามารถพัฒนาคน ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจที่ไม่เหมือนกัน ความรู้สึกชอบหรือพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน บรรยากาศ สถานการณ์ อุปกรณ์ สื่อ นวัตกรรม แลกกิจกรรมการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ ส่งผลต่อการเพิ่ม ศักยภาพและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ในการทำวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ เข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มี งานวิจัยในประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

ชายิกา ปรีพูล (2547 : 87) ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างชุดการเรียนรู้การสอนกลุ่มสาระ การภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2" ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้การสอน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Tense มีค่าประสิทธิภาพ 82.45 / 80.52 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.62 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อนำชุดการสอน ไปทดลองซ้ำเพื่อยืนยันประสิทธิภาพ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 32.17 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งเท่ากับ 32

คะแนน แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Tense สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

ภาวนา เรียมริมมะดัน (2549 : 63 - 64) ได้ทำการพัฒนาชุดการสอนสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง ของเล่นของใช้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ 5 E (Inquiry Cycle) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดคอนทอง (สุวรรณศรีดัดจิกุล ราษฎร์ศึกษาลัย) อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของชุดการสอนสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่องของเล่นของใช้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ 5E (Inquiry Cycle) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 89.93 / 81.39 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้ชุดการสอนสูงกว่าก่อนใช้ชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรทิพย์ กฤษ์สมโภชน์ (2550 : 75) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่มีต่อเจตคติและการสัมพันธ์ของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเกมแข่งขัน (TGT) กับการเรียนแบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเกมแข่งขัน (TGT) แตกต่างจากกับการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จารุณี ใจชื่อ (2551 : 64) ทำการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องอาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ 82.36 / 82.22 และมีค่าประสิทธิผล .71 และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.44 และคิดเป็นร้อยละ 82.22 ของคะแนนเต็มสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

จินดา ลาโพธิ์ (2553 : 135) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ผลการศึกษาปรากฏว่าชุดการเรียนการสอน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.86 / 84.14 สูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยของ นักศึกษาหลังเรียนด้วย ชุดการเรียนการสอน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิก ฯ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เจริญ ภาลาศาสตร์ (2554 : 118) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมประกอบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค LT กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เรื่อง การปลูกพืชผักสวนครัว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาปรากฏว่า มีประสิทธิภาพ 86.81 / 85.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

ในการทำวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องพอสรุปได้ดังนี้

ลอว์รี่ (Lowrey. 1978 : 817 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1 - 3 จำนวน 87 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกทักษะมากกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการทำแบบฝึกทักษะ

บาร์บาโต (Barbato. 2000 : 2113 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบของการใช้วิธีการเรียนแบบปกติกับวิธีการแบบร่วมมือ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทัศนคติ และการวางแผนการเรียนในหลักสูตรของชั้นเรียนเกรด 10 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 208 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาแถบชานเมือง โดยกำหนดให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์แบบปกติ คือ ใช้วิธีการถาม - ตอบ และมอบหมายงานเดี่ยวให้ทำ จากนั้นให้ครูท่านเดิมทำการสอนนักเรียนกลุ่มที่เหลืออีกครึ่งหนึ่ง โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ชั้นเรียนที่จัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญและพบว่านักเรียนมีทัศนคติด้านบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์มากกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบปกติ ส่วนการวางแผนการเรียนในหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ นักเรียนชายมีการวางแผนที่จะลงทะเบียนเรียนหลักสูตรระดับสูงสุดทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมากกว่านักเรียนหญิง

ฟาร์คาส (Farkas. 2002 : 1243 - A) ได้ทำการวิจัยผลของวิธีการสอนแบบปกติและการสอนโดยใช้ชุดการสอน ที่มีต่อการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ การเอาใจใส่ในการเรียนและความสามารถในการแปลความหมายของนักเรียนชั้นปีที่ เจ็ด ผลการวิจัยพบว่า ในด้าน

ผลสัมฤทธิ์ของการสอนที่มีสื่อหลากหลาย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
ความสามารถในการแปลความหมายดีขึ้น

ชาบาน (Shaaban. 2006 : 377 - 403) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจการ
พัฒนาทักษะด้านคำศัพท์และแรงกระตุ้นเพื่อการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเรียน
วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ 2 จำนวน 45 คน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ การศึกษาในครั้งนี้
และการออกแบบการทดลองในกลุ่มควบคุม เพื่อทำการทดสอบหลังเรียนในการเก็บข้อมูล ผล
การศึกษาไม่พบว่า มีความแตกต่างกันที่เห็นชัดเจนระหว่างตัวแปรที่ควบคุมและกลุ่มทดลองใน
การอ่านเพื่อความเข้าใจและการพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์ แต่ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามีความ
แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดในเชิงสถิติในกลุ่มทดลองด้านแรงกระตุ้นด้านการอ่าน และมีผลต่อค่านิยม
รักการอ่านและพัฒนาแนวคิดของการอ่านที่เป็นตัวของตนเอง นัยสำคัญด้านวิธีการสอนของ
การศึกษาในครั้งนี้เป็นการแสดงความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การวิจัยเพิ่มเติมต่อไป

ฮานเซ่ และ เบอร์กอร์ (Hanze and Berger. 2007 : 29 - 41) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการ
สอนวิชาฟิสิกส์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 137 คน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกับ
รูปแบบการสอนแบบดั้งเดิม ผลการทดลองแม้จะไม่แตกต่างในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั้ง
สองรูปแบบ แต่ผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นความแตกต่างของประสบการณ์การเรียนรู้ที่จำเป็น
3 ประการ คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ความสามารถที่เกิดจากการเรียนรู้ และความสัมพันธ์ทางสังคม
ที่เกิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง พร้อมทั้งปริมาณการกระตุ้นตามธรรมชาติ ของเนื้อหาการ
เรียนรู้ ความรู้สึกที่นักเรียนมีเมื่อตระหนักถึงความสามารถ ที่ได้จากการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เพิ่ม
มากขึ้น มีความสัมพันธ์กับการเรียน ในวิชานี้ได้ดีขึ้น วิธีการสอนแบบร่วมมือ พบว่า เป็นการสร้าง
ปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน นอกจากนั้นนักเรียนที่มีแนวคิดด้านวิชาการต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ได้ประโยชน์จากวิธีการสอนแบบร่วมมือ มากกว่าการสอนแบบ คือครูสอน โดยตรง จะเห็นได้จาก
การเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้พวกเขามีความสามารถเกี่ยวกับฟิสิกส์มากยิ่งขึ้น

ดอยมัส (Doymus. 2008 : 47 - 57) ได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือเกี่ยวกับสารเคมี ภาควิชาการศึกษาวิทยาศาสตร์เบื้องต้นของมหาวิทยาลัย Atatürk ระหว่างปี
การศึกษา 2005-2006 ในหนึ่งชั้นเรียนจากสองชั้นเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยโดยการแบ่งออกเป็น
2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ กับกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่ใช้
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยนักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือได้แบ่งนักเรียน
ออกเป็น 4 กลุ่มย่อย มีการจัดกลุ่มนักเรียนออกเป็น “กลุ่มบ้าน” “กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ” ซึ่งใน
แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบหลังการเรียน
เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสารเคมี ซึ่งนำไปใช้กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุม และ

กลุ่มทดลอง จากข้อมูลที่ได้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือ ประสบผลสำเร็จในการทำข้อสอบได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เรียนรู้แบบร่วมมือ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือและชุดการเรียนรู้การสอน ชี้ให้เห็นว่าการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ช่วยส่งเสริมทักษะทางอารมณ์และสังคมให้กับผู้เรียน เพราะผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีกลุ่มในการทำงาน ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวและเมื่อทำงานไม่ได้ก็มีเพื่อนให้คำแนะนำ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรักสามัคคีกัน มั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออกมากขึ้น คนเก่งจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็น อภิปราย โดยมีเพื่อนฟังและได้ปฏิบัติงานมากขึ้น คนอ่อนต้องทำให้เพื่อนยอมรับและไม่ทำตัวเป็นตัวถ่วงของเพื่อน จึงช่วยกันทำงานกลุ่มให้สำเร็จ ช่วยให้ผู้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศึกษา เขต 32 และประกอบกับชุดการเรียนรู้มีหลากหลายรูปแบบและสามารถจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน โดยผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมที่เริ่มจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องที่ยากขึ้น จัดการเรียนการสอนที่เน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและประสานกิจกรรมให้เกิดการเรียนจากการทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำอันจะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงและถาวรยิ่งขึ้นได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การทำวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ การวิจัยดำเนินไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องเรียนแบบคละ รวม 412 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 / 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 32 จำนวน 45 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (SimpleRandomSampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มี 4 ชนิด ดังนี้

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยชุดการเรียนรู้จำนวน 6 ชุด
2. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน หลังจากที่นักเรียนเรียนจบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เกี่ยวกับธรรมชาติวิชา ภาษาอังกฤษ สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง แนวทางดำเนินการ การวัดผลประเมินผลและคำอธิบายรายวิชา

1.2 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.3 ศึกษารายละเอียดเนื้อหา ใบความรู้ นำมาจัดทำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

1.3.1 คู่มือครูประกอบด้วยคำนำ

1.3.1.1 คำชี้แจงสำหรับครู

1.3.1.2 บทบาทและหน้าที่ของครูผู้สอน

1.3.1.3 แผนการจัดการเรียนรู้

1.3.1.4 แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล

1.3.1.5 แบบประเมินผลงานรายกลุ่ม

1.3.1.7 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3.1.8 เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3.2 คู่มือสำหรับนักเรียน

1.3.2.1 คำชี้แจงการใช้ชุดการเรียนรู้

1.3.2.2 บทบาทของนักเรียน

1.3.2.3 ใบความรู้

1.3.2.4 ใบกิจกรรม

1.3.2.5 แบบรายงานการสร้างองค์ความรู้

1.4 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ด้านโครงสร้างของชุดการเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะด้านความเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.5 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วพร้อมแบบประเมินชุดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย

1.5.1 นางสาวอติปริยา แก้วกล้า วุฒิกการศึกษา กศ.ม. (วัดผล / ประเมินผล การศึกษา) ตำแหน่งครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตึก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผล ประเมินผลการศึกษา

1.5.2 ดร.ปิยวัฒน์ เพชรศรี วุฒิกการศึกษา ก.ศ.ด. (การบริหารและพัฒนา การศึกษา) ตำแหน่งศึกษานิเทศก์วิทยฐานะ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.5.3 นายนิคม วุฒิเกรียงไกร วุฒิกการศึกษา ค.ม. (หลักสูตรและการสอน) ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตึก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 วุฒิกศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม โดยพิจารณาจากแบบประเมินความเหมาะสมของชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นำชุดการเรียนรู้ที่ได้จากการตรวจสอบความเหมาะสม โดย ผู้เชี่ยวชาญแล้วมาหาค่าเฉลี่ยซึ่งผู้เชี่ยวชาญประเมิน โดยใช้หลักเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบประเมินของลิเคอร์ท (Likert) เป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์การตัดสินผลการประเมินดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด.2545 : 103)

คะแนน 5	หมายถึง	ความถูกต้องเหมาะสมในระดับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ความถูกต้องเหมาะสมในระดับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ความถูกต้องเหมาะสมในระดับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ความถูกต้องเหมาะสมในระดับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ความถูกต้องเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

1.6 นำคะแนนจากการประเมินชุดการเรียนรู้ ทั้ง 6 ชุด ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ย แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 70 - 71)

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มีความเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	มีความเหมาะสมมาก
2.51-3.50	มีความเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	มีความเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าใช้ได้ ผลการประเมินพบว่าได้ค่าเฉลี่ย 4.14

1.7 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งแล้วนำมาปรับปรุงเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.8 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 6 ชุด ไปทดลอง (Try Out) หากคุณภาพโดยทดลองควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนการหาคุณภาพ ดังนี้

1.8.1 การทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อหาคุณภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ประเภทละ 1 คน ขณะทำการทดลอง ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ของนักเรียนอย่างใกล้ชิด แล้วบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนในขณะที่เรียนรู้และสอบถามนักเรียนแต่ละคนถึงข้อบกพร่องของชุดการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้วิจัยพบปัญหาและข้อบกพร่องของชุดการเรียนรู้ ดังนี้ ขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป ขาดสีสันสวยงามและการออกแบบ

รูปเล่มไม่น่าสนใจเท่าที่ควร

1.8.2 การทดลองกลุ่มเล็ก ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อหาคุณภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (นักเรียนกลุ่มเดียวกันกับแบบหนึ่งต่อหนึ่ง) โดยนำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ที่ได้รับการปรับปรุงจากการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง มาทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง โดยเป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ประเภทละ 3 คน เพื่อจับเวลาในการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อผู้เรียนพบข้อบกพร่องของชุดการเรียนรู้ ได้ทำเครื่องหมายไว้สำหรับอภิปรายกับผู้วิจัยในภายหลัง ซึ่งผู้วิจัยได้พบปัญหาของชุดการเรียนรู้ ดังนี้ชุดการเรียนรู้ยังขาดรูปภาพประกอบ ทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจและยากต่อการจดจำความหมายของคำศัพท์ในเนื้อหาบทอ่าน ส่งผลทำให้ ไม่เข้าใจเนื้อเรื่องในชุดการเรียนรู้ อีกทั้งขนาดตัวหนังสือก็เล็กเกินไป จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ออกไปปรับปรุงแก้ไขชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีคุณภาพ แล้วจึงนำไปใช้ ในการทดลองภาคสนามต่อไป

1.8.3 การทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อหาคุณภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ซึ่งเป็นนักเรียนทั้งห้องเสมือนกับการใช้ทดลองจริงแต่ไม่ใช่ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยนำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้ปรับปรุงจากการทดลองกลุ่มเล็ก แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่าเท่ากับ 76.22 / 78.28 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75 / 75

1.9 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งแล้วนำมาปรับปรุงเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.10 นำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสตึก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สาระและมาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.2 ศึกษารายละเอียด หลักการ แนวคิดและเทคนิคในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาของบทอ่านและเนื้อหา

2.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน โดยกำหนดหัวข้อในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

2.4.1 มาตรฐานการเรียนรู้

2.4.2 สาระสำคัญ

2.4.3 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.4.4 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.4.5 สาระการเรียนรู้

2.4.6 กระบวนการจัดการเรียนรู้

2.4.7 สื่อและแหล่งเรียนรู้

2.4.8 การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

2.4.9 บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

2.4.10 บันทึกความคิดเห็นของผู้บริหาร

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม (ข้อ 1.5.1 – 1.5.3) ตรวจสอบความถูกต้องในด้านผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหาการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล โดยใช้แบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคอร์ท (Likert) 5 ระดับ ได้ค่าเท่ากับ 4.14

2.7 นำคะแนนจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผน ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน เช่นเดียวกับข้อ 1.6

2.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง แล้วนำมาปรับปรุงเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลอง (Try out) เพื่อหาคุณภาพ โดยใช้ร่วมกับชุดการเรียนเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ทดลองและนำมาแก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปจัดพิมพ์เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎีและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจ และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาเนื้อหา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 6 แผน

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ต้องการใช้จริง 40 ข้อ

3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจ ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องให้ข้อเสนอแนะ

3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม (ข้อ 1.5.1 – 1.5.3) ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

3.6 หลังจากผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมและสอดคล้องแล้ว นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์ โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 70 – 71) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าเท่ากับ 0.92 แสดงว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง

ในการวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัด

3.7 ปรับปรุงและพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นฉบับทดลองไว้ 60 ข้อ

3.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามข้อ 3.7 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 32 ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ได้ทดลอง (Try Out) แผนการจัดการเรียนรู้และชุดการเรียนรู้ในการทดลองภาคสนามมาแล้ว

3.9 นำกระดาษคำตอบที่นักเรียนสอบเสร็จแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน

3.10 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบ โดยการกำหนดคุณลักษณะเพื่อประเมินตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

3.11 ความยากและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากรายข้อระหว่าง 0.31 ถึง 0.76 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.76 ไว้ (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542 : 238 – 239) หลังจากนั้นเลือกแบบทดสอบที่เป็นไปตามเกณฑ์ให้เหลือ 40 ข้อ

3.12 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ มีค่า 0.92 โดยวิธีของ โลเวทท์ (Lovett) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 112)

3.13 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับ ดังนี้

4.1 กำหนดกรอบเนื้อหา แนวคิดและขอบข่ายโครงสร้างของคำถามในด้านเนื้อหา รูปแบบ โดยศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ครอบคลุมเนื้อหาทุกด้าน

4.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา มาสร้างแบบสอบถาม มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 70 – 71)

คะแนน 5	หมายถึง	ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ความพึงพอใจในระดับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ความพึงพอใจในระดับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ความพึงพอใจในระดับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 70 – 71)

คะแนนเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index : IOC) ตามวิธีของ โรวินลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 70 – 71) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าเท่ากับ 4.09 แสดงว่าแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

4.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม (ข้อ 1.5.1 – 1.5.3) ตรวจสอบด้านเนื้อหา ความถูกต้อง และตรวจสอบความเหมาะสม โดยใช้แบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

4.5 นำคะแนนจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ย แล้วนำไปเทียบเกณฑ์การประเมินเช่นเดียวกับข้อ 1.6

4.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดลองก่อนและหลังเรียน (one Group Pre-test Post - test Design) (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. 2542 : 182 - 183) มีแบบแผนการทดลองดังแสดงในตาราง 3.1

ตาราง 3.1 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน

Group	Pre-test	Treatment	Pro-test
กลุ่มตัวอย่าง	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	T ₁	แทน	การทดสอบก่อนเรียน
	X	แทน	การทดลองใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
	T ₂	แทน	การทดสอบหลังเรียน

การดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนในการทดลอง ดังนี้

1. ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้ชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre - test) เพื่อทดสอบความรู้เดิม จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ พร้อมทั้งเก็บข้อมูลไว้
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากชุดการเรียนรู้ เล่มที่ 1 - 6 จำนวน 6 แผน ทำการสอนแผนละ 2 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยดำเนินกิจกรรมในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ระหว่างวันที่ 7 - 29 เมษายน พ.ศ. 2558 ในระหว่างการศึกษาทดลองใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ตรวจผลการทำชุดการเรียนรู้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. ผู้วิจัยได้ทดสอบหลังเรียน (Post - test) หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกับที่ทดสอบก่อนเรียน

5. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน หลังจากเสร็จกิจกรรมการเรียนการสอน

6. นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน คำนวณประสิทธิภาพและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตรวจสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ระยะเวลาดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลาทดลองเดือนเมษายน พ.ศ. 2558 รวมเวลาทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ตาราง 3.2 กำหนดการดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้

วัน เดือน ปี	แผนการจัดการเรียนรู้	ชุดการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
7 เมษายน 2558	ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test)		1
8,9 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	เล่มที่ 1 Bangkok	2
10,16 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	เล่มที่ 2 The Frog	2
17,20 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	เล่มที่ 3 Swimming	2
21,22 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	เล่มที่ 4 Tea	2
23,24 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	เล่มที่ 5 The Carpenter	2
27,28 เมษายน 2558	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	เล่มที่ 6 The Greedy Dog	2
29 เมษายน 2558	ทดสอบหลังเรียน (Post - test)		1
29 เมษายน 2558	สอบถามความพึงพอใจ		1

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ประยุกต์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75 / 75 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/E_2)
2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สถิติ t - test (Dependent Samples) กำหนดค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05
3. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สูตรการหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)
4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC ตามวิธีของโรวินลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton) (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 :70 - 71)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 ความยากง่าย (Difficulty Index) ของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2553 : 212)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของข้อสอบ
 R แทน จำนวนคนตอบถูก
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

1.3 อำนาจจำแนก (Discrimination) โดยการใช้สูตรของเบรนแนน (Brennan)

(สมนึก ภัททิยชนี. 2553 : 212)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์
	n ₁	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	n ₂	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

1.4 ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการใช้สูตรของโลเวทท์ (Lovett) คังนี่ (บุญชม

ศรีสะอาด. 2553 : 112)

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum X_i - \sum X_i^2}{(K-1) \sum (X_i - C)^2}$$

เมื่อ	r _{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	K	แทน	จำนวนข้อสอบ
	X _i	แทน	คะแนนของนักเรียนแต่ละคน
	$\sum X_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนของนักเรียนแต่ละคน
	$\sum X_i^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดของคะแนนแต่ละคน
			ยกกำลังสอง
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 122)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนรวมทั้งหมดในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด.

2553 : 126)

$$S.D. = \frac{\sqrt{\sum X^2 - (\sum X)^2}}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum$	แทน	ผลรวม

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพของชุดการเรียน โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (เผชญ์ กิจระการ. 2544 : 49)

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของชุดการเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของชุดการเรียนรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum y}{N} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum y$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

4. สถิติที่ใช้ในการหาดัชนีประสิทธิผล

ใช้วิธีของกูดแมน เฟลทเชอร์และชไนเดอร์ (Goodman, Fletcher and Schneider) ใช้สูตร
ดังนี้ (เผชิญ กิจระการ. 2544 : 31 - 36)

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{Total - P_1}$$

เมื่อ	P_1	แทน	ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P_2	แทน	ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน	ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

5. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติสำหรับเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าสถิติ t - test (Dependent Samples) ตามสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 133)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความ มีนัยสำคัญ
	D	แทน	ผลต่างคะแนนก่อนและหลังเรียน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและ หลังเรียน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคะแนนแต่ละคู่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการใช้ชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
X	แทน	ค่าคะแนนแต่ละตัว
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละตัว ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าวิกฤตใน t - distribution
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการหรือการทำแบบฝึกหัดปฏิบัติระหว่างเรียน
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์หรือการทำทดสอบหลังเรียน
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม (คะแนนรวมของทดสอบย่อย)
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
X_i	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนแต่ละคน
k	แทน	จำนวนข้อสอบทั้งฉบับ
C	แทน	คะแนนจุดตัดของแบบทดสอบ

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ดังตาราง 4.1 - 4.3

ตาราง 4.1 คะแนนระหว่างเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนประเมินระหว่างเรียนชุดการเรียนรู้ที่						คะแนนรวม (60)
	1(10)	2(10)	3(10)	4(10)	5(10)	6(10)	
1	7	7	8	7	8	9	46
2	7	7	8	7	7	8	44
3	8	7	8	7	6	8	44
4	9	8	9	8	9	8	51
5	8	9	9	9	9	7	51
6	9	9	9	8	9	9	53
7	8	8	9	9	7	7	48
8	8	9	9	9	8	8	51
9	9	8	9	8	8	9	51
10	8	9	7	8	7	7	46
11	8	9	9	9	8	9	52
12	8	8	9	8	9	8	50
13	8	9	9	8	9	8	51
14	7	7	8	7	6	9	44
15	8	7	8	7	7	8	45
16	8	9	9	9	9	8	52
17	8	8	8	8	8	7	47
18	8	8	9	9	7	9	50
19	9	8	7	8	8	8	48
20	8	9	7	8	7	8	47
21	7	8	7	8	7	8	45
22	8	8	7	8	8	7	46
23	9	9	8	9	8	8	51

ตาราง 4.1 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนประเมินระหว่างเรียนชุดการเรียนรู้ที่						คะแนนรวม (60)
	1(10)	2(10)	3(10)	4(10)	5(10)	6(10)	
24	9	8	8	8	8	8	49
25	7	9	7	8	9	7	47
26	8	8	8	9	9	9	51
27	7	8	8	9	9	8	49
28	9	8	9	9	8	8	51
29	8	9	8	8	9	9	51
30	8	9	8	7	7	8	47
31	9	8	8	9	9	8	51
32	9	8	8	7	7	8	47
33	8	7	7	7	7	8	44
34	7	8	8	9	9	8	49
35	9	8	9	9	8	8	51
36	8	9	8	8	9	9	51
37	8	9	8	7	7	8	47
38	8	9	7	8	7	7	46
39	8	9	9	9	8	9	52
40	9	9	9	9	9	7	52
41	9	8	8	9	8	8	50
42	7	8	7	7	7	9	45
43	8	9	8	7	7	8	47
44	8	7	8	7	7	7	44
45	8	7	8	8	9	9	49
รวม	364	370	366	364	356	363	2183
$\bar{X}$	9.33	9.49	9.38	9.33	9.13	9.31	48.51
S.D.	0.67	0.74	0.73	0.79	0.92	0.69	2.74
ร้อยละ	80.89	82.22	81.33	80.89	79.11	80.67	80.85

จากตาราง 4.1 คะแนนระหว่างเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 48.51 คะแนน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) คิดเป็นร้อยละ 80.85

ตาราง 4.2 คะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนสอบที่ได้	
	คะแนน (40 คะแนน)	ร้อยละ
1	31	77.50
2	32	80.00
3	30	75.00
4	30	75.00
5	35	87.50
6	34	85.00
7	36	90.00
8	34	85.00
9	32	80.00
10	30	75.00
11	36	90.00
12	37	92.50
13	36	90.00
14	30	75.00
15	31	77.50
16	36	90.00
17	33	82.50
18	36	90.00
19	30	75.00

ตาราง 4.2 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนสอบที่ได้	
	คะแนน (40 คะแนน)	ร้อยละ
20	31	77.50
21	30	75.00
22	31	77.50
23	33	82.50
24	36	90.00
25	32	80.00
26	32	80.00
27	31	77.50
28	32	80.00
29	31	77.50
30	31	77.50
31	33	82.50
32	32	80.00
33	31	77.50
34	31	77.50
35	32	80.00
36	31	77.50
37	31	77.50
38	30	75.00
39	36	90.00
40	34	85.00
41	32	80.00
42	32	80.00
43	32	80.00

ตาราง 4.2 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนสอบที่ได้	
	คะแนน (40 คะแนน)	ร้อยละ
44	30	75.00
45	32	80.00
คะแนนรวม		1458
คะแนนเฉลี่ย		32.40
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		2.11
คะแนนเฉลี่ยร้อยละ		81.00

จากตาราง 4.2 คะแนนของนักเรียน จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 37.38 คะแนน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) คิดเป็นร้อยละ 81.00

ตาราง 4.3 ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	60	48.51	2.74	80.85
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	32.40	2.11	81.00
ประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูป (E_1 / E_2)	เท่ากับ	80.85 / 81.00		

จากตาราง 4.3 แสดงให้เห็นว่า คะแนนระหว่างเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 45 คน คะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 48.51 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) คิดเป็นร้อยละ 80.85

และคะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 32.40 คะแนน จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) คิดเป็นร้อยละ 81.00

ดังนั้น ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $80.85 / 81.00$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ $75 / 75$

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 4.4 - 4.5

ตาราง 4.4 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)	$\sum D$	$\sum D^2$
1	16	31	15	225
2	17	32	15	225
3	15	30	15	225
4	17	30	13	169
5	15	35	20	400
6	18	34	16	256
7	17	36	19	361
8	16	34	18	324
9	18	32	14	196
10	17	30	13	169
11	17	36	19	361
12	18	37	19	361

ตาราง 4.4 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)	$\sum D$	$\sum D^2$
13	16	36	20	400
14	18	30	12	144
15	16	31	15	225
16	17	36	19	361
17	18	33	15	225
18	16	36	20	400
19	17	30	13	169
20	18	31	13	169
21	18	30	12	144
22	17	31	14	196
23	19	33	14	196
24	18	36	18	324
25	17	32	15	225
26	18	32	14	196
27	17	31	14	196
28	16	32	16	256
29	18	31	13	169
30	19	31	12	144
31	16	33	17	289
32	18	32	14	196
33	15	31	16	256
34	17	31	14	196
35	16	32	16	256
36	18	31	13	169
37	19	31	12	144

ตาราง 4.4 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)	$\sum D$	$\sum D^2$
38	17	30	13	169
39	17	36	19	361
40	16	34	18	324
41	17	32	15	225
42	19	32	13	169
43	17	32	15	225
44	15	30	15	225
45	18	32	14	196
คะแนนรวม	769	1458	689	10811
คะแนนเฉลี่ย	17.09	32.40		
S.D.	1.10	2.11		
เฉลี่ยร้อยละ	42.72	81.00		

จากตาราง 4.4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.09 คิดเป็นร้อยละ 42.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.10 และค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.40 คิดเป็นร้อยละ 81.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.11

ตาราง 4.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	45	17.09	1.10	42.12**
หลังเรียน	45	32.40	2.11	

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{0.05,44} = 1.684$)

จากตาราง 4.5 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 4.6

ตาราง 4.6 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน	ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน	ดัชนีประสิทธิผล E.I.
45	40	769	1,458	0.6683

จากตาราง 4.6 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้สูตรดังนี้ (เมฆิณ กิจระการ. 2544 : 31 - 36)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{1458 - 769}{(40 \times 45) - 769}$$

$$\text{E.I.} = 0.6683$$

ผลปรากฏว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6683 แสดงว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6683 หรือคิดเป็นร้อยละ 66.83

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ลักษณะรูปเล่ม			
1.1 ขนาดรูปเล่มเหมาะสม สวยงาม	3.89	0.96	มาก
1.2 ตัวหนังสือมีขนาดเหมาะสม พิมพ์ถูกต้อง	4.13	0.76	มาก
1.3 รูปภาพประกอบน่าสนใจ	4.16	0.67	มาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้			
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.20	0.79	มาก

ตาราง 4.7 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.11	0.88	มาก
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ชัดเจน	4.02	0.97	มาก
3. เนื้อหา			
3.1 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน	4.04	1.09	มาก
3.2 มีความยากง่ายพอเหมาะ	4.31	0.79	มาก
3.3 น่าสนใจเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน	4.24	0.98	มาก
4. กิจกรรมการเรียนการสอน			
4.1 ได้รับความสนใจ คึงคุณให้อยากเรียน	4.04	0.88	มาก
4.2 นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และสนุกสนานกับบทเรียน	4.02	1.10	มาก
4.3 เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก	4.02	1.10	มาก
4.4 ช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น	4.24	0.71	มาก
5. การวัด			
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.93	0.96	มาก
5.2 การวัดและประเมิน ได้ครอบคลุมเนื้อหา	4.09	0.82	มาก
5.3 การวัดและประเมินจากสภาพที่แท้จริง	3.96	0.95	มาก
รวม	4.09	0.90	มาก

จากตาราง 4.7 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า อยู่ในระดับพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครั้งนี้ มีขั้นตอนในการวิจัยและผลการวิจัยตามหัวข้อ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. ความสำคัญของการวิจัย
3. สมมติฐานของการวิจัย
4. ขอบเขตของการวิจัย
5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. วิธีดำเนินการวิจัย
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สรุปผลการวิจัย
9. อภิปรายผล
10. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่เรียนด้วย ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เพื่อศึกษาค้นคว้าประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 / 75

2. นักเรียนได้รับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเนื้อหาอื่น ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

4. ได้แนวทางในการทำวิจัยของนักวิจัยท่านอื่น ๆ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 / 75

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน

3. ค้นคว้าประสิทธิผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่ามากกว่า 0.50

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวน 10 ห้องเรียน ซึ่งจัดห้องเรียนแบบคละ รวม 412 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 จำนวนนักเรียน 45 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.3 คำนี้อธิบายผลของการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหาในหนังสือแบบเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษ My World 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ประกอบด้วยเนื้อเรื่องจำนวน 6 เรื่อง

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ซึ่งไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยชุดการเรียนรู้จำนวน 6 ชุด
2. แผนการจัดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันหลังจากที่นักเรียนเรียนจบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นมาตราส่วนแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนในการทดลอง ดังนี้

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลอง

1. ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre - test) เพื่อทดสอบความรู้เดิม จำนวน 40 ข้อ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้พร้อมทั้งเก็บข้อมูลไว้
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากชุดการเรียนรู้ เล่มที่ 1 - 6 จำนวน 6 แผน ทำการสอนแผนละ 2 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยดำเนินกิจกรรมในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ระหว่างวันที่ 7 - 29 เมษายน พ.ศ. 2558 ในระหว่างการทดลองใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ตรวจผลการทำชุดการเรียนรู้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
4. ผู้วิจัยได้ทดสอบหลังเรียน (Post - test) หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกันกับที่ทดสอบก่อนเรียน
5. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังจากเสร็จกิจกรรมการเรียนการสอน

6. นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน ดัชนีประสิทธิผลและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตรวจสอบความมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75 / 75 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1 / E_2)
2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สถิติ t - test (Dependent Samples) กำหนดค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05
3. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สูตรการหาดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.85 / 81.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75 / 75
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค

เรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.6683 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีความรู้หลังเรียนเพิ่มขึ้น 0.6683 คิดเป็นร้อยละ 66.83

4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครั้งนี้ มีประเด็นที่พบและนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.85 / 81.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 75 / 75 แสดงว่า การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 เล่ม มีประสิทธิภาพการที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างชุดการเรียนรู้จากเอกสารงานวิจัยและขอคำแนะนำจากผู้ที่มีประสบการณ์ นำมาสร้างและปรับปรุงให้ชุดการเรียนรู้ทั้ง 6 เล่มนี้ให้ดียิ่งขึ้น ชุดการเรียนรู้ทั้ง 6 เล่ม ประกอบด้วย เล่มที่ 1 Bangkok เล่มที่ 2 The Frog เล่มที่ 3 Swimming เล่มที่ 4 Tea เล่มที่ 5 The Carpenter และเล่มที่ 6 The Greedy Dog ซึ่งก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้นำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายทำให้นักเรียนมีความสนใจอยากเรียน และมีความตั้งใจในการเรียนรู้เป็นอย่างดี เพราะครูผู้สอนได้เตรียมการสอนพร้อมทั้งนำสื่อทั้งของจริง รูปภาพ มาให้ศึกษา และเมื่อจัดกิจกรรมให้ความรู้ได้มีการแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยการติดตามความสามารถเด็กเก่ง ปานกลาง อ่อน และนักเรียนให้ความช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนสามารถทำงานที่มอบหมายให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจฝึกปฏิบัติ และเมื่อได้ศึกษาบทเรียนเล่มที่ 1 - 6 จบแล้ว ช่วยทำให้นักเรียนที่ได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษได้ถูกต้องก็จะช่วยอธิบายให้เพื่อนๆ ฟัง ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี มีการให้นักเรียนออกมาสาธิตการการอ่านภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน และให้นักเรียนนำชุดการเรียนรู้กลับไปฝึกใน

ช่วงเวลาว่างและที่บ้านเพื่อให้เกิดทักษะที่ดีขึ้น และชุดการเรียนเล่มที่ 5 The Carpenter นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ทั้งจากการอ่าน การฟัง และการปฏิบัติจริง ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความสนใจ ปรากฏว่า นักเรียนให้ความสนใจและสนุกสนานในการเรียนและเมื่อครูได้สาธิตการอ่านภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่างๆ แบบฝึกปฏิบัติกรอ่านภาษาอังกฤษบนกระดานดำและให้นักเรียนอ่านตามสถานการณ์ที่คิดไว้ ผลปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่อ่านภาษาอังกฤษได้ดี แต่มีนักเรียนส่วนน้อยที่ยังอ่านไม่ได้ แต่เมื่อครูให้นักเรียนได้ศึกษาและอ่านชุดการเรียนที่ 6 The Greedy Dog เพื่อเป็นการทบทวนตลอดจนทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้จบแล้ว นักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นตามลำดับ จนเกิดความชำนาญสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และสามารถนำความรู้ ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้จนสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้ในที่สุด แสดงว่าสื่อวัตกรรมการที่ครูผู้สอนนำมาใช้ในรูปแบบของชุดการเรียนที่สร้างขึ้นนี้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและหลักการในการนำเอาชุดการเรียนมาใช้ในระบบการศึกษาของ ชม ภูมิภาค (2541 : 100 - 101) ได้ให้หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างชุดการเรียนได้ว่า ควรพิจารณาในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล การใช้สื่อประสม หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ การนำวิธีวิเคราะห์ระบบมาใช้ซึ่ง ชม ภูมิภาค มีความเห็นว่าแนวโน้มในปัจจุบันและอนาคต กระบวนการเรียนรู้จะต้องนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันและยังสอดคล้องกับ บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542 : 92 - 94) ได้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดในการนำชุดการเรียนการสอนใช้ในระบบการศึกษา สรุปได้ 5 ประการคือ

- 1) การนำทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคลมาใช้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามระดับสติปัญญา ความสามารถและความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม
- 2) การเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนจากที่ยึดครูเป็นหลัก เป็นการนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้โดยจัดให้ตรงกับเนื้อหา และประสบการณ์ตามหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ การเรียนในลักษณะนี้ผู้เรียนจะเรียนจากครูประมาณ 1 ใน 4 ส่วนที่เหลือผู้เรียนจะเรียนจากสื่อด้วยตนเอง 3) มีการจัดระบบการใช้สื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาผสมผสานกันให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับผู้เรียนแนวโน้มใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดการสอนอันจะมีผลต่อการใช้ของครู คือเปลี่ยนจากการใช้สื่อเพื่อครูสอน เป็นการนำสื่อมาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยตนเอง 4) เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และผู้เรียนกับสภาพแวดล้อม แนวโน้มในปัจจุบันและอนาคตของกระบวนการเรียนรู้จึงต้องนำเอากระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มาใช้ในการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มจึงเป็นแนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งนำมาสู่การ

จัดระบบการผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดการสอน 5) ระบบการเรียนการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้เรื่องของคนว่าถูกหรือผิดอย่างไร มีการเสริมแรงบวกที่ทำให้ผู้เรียนภาคภูมิใจอันจะทำให้กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต และให้ค่อยเรียนรู้ไปที่ละขั้นตอนตามความสามารถและความสนใจจากการจัดสภาพการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ จะช่วยให้บรรลุจุดหมายปลายทางโดยการจัดการเรียนการสอนแบบ โปรแกรมและใช้ชุดการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญ และยังสอดคล้องกับ จันทรา ตันติพงศานุรักษ์ (2543 : 37 - 38) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการพัฒนานักเรียนในด้านวิชาการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรวมทั้งเป็นการส่งเสริมทักษะทางสังคมให้กับนักเรียน ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีความสุข การเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อดีและมีประสิทธิภาพหลายประการ ดังนี้ 1) ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียน 2) ช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน 3) ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 4) ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน 5) ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน และ 6) ช่วยให้นักเรียนมีการปรับตัวในสังคมดีขึ้น กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่ง เป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจนมีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และยังสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ชายิกา ปรีพูล (2547 : 87) ทำการวิจัยเรื่อง “การสร้างชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการศึกษาคำต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการศึกษาคำต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Tense มีค่าประสิทธิภาพ 82.45 / 80.52 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.62 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อนำชุดการสอนไปทดลองซ้ำเพื่อยืนยันประสิทธิภาพ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 32.17 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม 40 คะแนน ซึ่งเท่ากับ 32 คะแนน แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Tense สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จารุณี ใจซื่อ (2551 : 64) ทำการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดการเรียนรู้อาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้อาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพ 82.36 / 82.22 และมีค่าประสิทธิผล .71 และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.44 และคิดเป็นร้อยละ 82.22 ของคะแนนเต็มสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จินดา ลาโพธิ์

(2553 : 135) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ผลการศึกษา ปรากฏว่า ชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิก เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.86 / 84.14 สูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยของ นักศึกษาหลังเรียนด้วยชุดการเรียนรู้การสอน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกฯ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนน ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เพราะว่า ผู้วิจัยใช้ชุดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จันทรา ดันติพงสานุรักษ์ (2543 : 36 - 39) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์ต่อนักเรียนดังนี้ 1) สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน 2) ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มแสดงความคิดเห็นลงมือทำอย่างเท่าเทียมกัน 3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กเก่งได้มีโอกาสช่วยเหลือและแสดงน้ำใจ ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน 4) ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลมาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสม เป็นการส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการตัดสินใจร่วมกัน 5) ส่งเสริมทักษะทางสังคม ผู้เรียนปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน มีความเข้าใจกันส่งเสริม ทักษะการสื่อสารการทำงานเป็นกลุ่ม ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภาวนา เรียมริมมะดัน (2549 : 63 - 64) ได้ทำการพัฒนาชุดการสอนสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง ของเล่นของใช้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ 5 E (Inquiry Cycle) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวัดคอนทอง (สุวรรณศรี ดันฉิกุล ราษฎร์ศึกษาลัย) อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของชุดการสอนสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่องของเล่นของใช้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ 5E (Inquiry Cycle) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 89.93 / 81.39 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการ

ใช้ชุดการสอนสูงกว่าก่อนใช้ชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ถิตย์สมโภชน์ (2550 : 75) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่มีต่อเจตคติและการสัมพันธ์ของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเกมแข่งขัน (TGT) กับการเรียนแบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเกมแข่งขัน (TGT) แตกต่างจากกับการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จินดา ลาโพธิ์ (2553 : 135) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ผลการศึกษาปรากฏว่า ชุดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.86 / 84.14 สูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยของนักศึกษาหลังเรียนด้วยชุดการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกฯ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เจริญ ภาลาศาสตร์ (2554 : 118) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมประกอบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค LT กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การปลูกพืชผักสวนครัว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาปรากฏว่า มีประสิทธิภาพ 86.81 / 85.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของแฮนเซ่ และ เบอริเกอร์ (Hanze and Berger. 2007 : 29 - 41) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนวิชาฟิสิกส์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 137 คน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกับรูปแบบการสอนแบบดั้งเดิม ผลการทดลอง แม้จะไม่แตกต่างในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั้งสองรูปแบบ แต่ผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นความแตกต่างของประสบการณ์การเรียนรู้ที่จำเป็น 3 ประการ คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ความสามารถที่เกิดจากการเรียนรู้และความสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง พร้อมทั้งปริมาณการกระตุ้นตามธรรมชาติ ของเนื้อหาการเรียนรู้ ความรู้สึกที่นักเรียนมีเมื่อตระหนักถึงความสามารถ ที่ได้จากการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เพิ่มมากขึ้น มีความสัมพันธ์กับการเรียนในวิชานี้ได้ดีขึ้น วิธีการสอนแบบร่วมมือ พบว่า เป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน นอกจากนั้นนักเรียนที่มีแนวคิดด้านวิชาการต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้ประโยชน์จากวิธีการสอนแบบร่วมมือ

มากกว่าการสอนแบบ ทือครูสอน โดยตรง จะเห็น ได้จากการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้พวกเขามีความสามารถเกี่ยวกับฟิสิกส์มากยิ่งขึ้น

3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.6683 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีความรู้หลังเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 66.83 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้หลังเรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพิ่มขึ้นร้อยละ 66.83 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่า ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีกระบวนการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินได้เรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง และในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้งด้วยชุดการเรียนรู้เทคนิคผสมผสานจะช่วยให้ให้นักเรียนได้ทราบคำตอบและความก้าวหน้าของตนเองได้ทันที ทำให้นักเรียนสามารถทำคะแนนได้สูงสุด เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น จึงส่งผลต่อความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้เป็นอย่างดีจึงส่งผลต่อความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เมธิญู กิจระการ (2544 : 1) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนเมื่อมีการประเมินผลทางสื่อ นั้น ตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และคะแนนทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในทางปฏิบัติและยังสอดคล้องกับ จันทรา ดันติพงศานุรักษ์ (2543 : 36 - 39) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์ต่อนักเรียนดังนี้ 1) สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน 2) ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มแสดงความคิดเห็น ลงมือทำอย่างเท่าเทียมกัน 3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กเก่งได้มีโอกาสช่วยเหลือและแสดงน้ำใจ ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน 4) ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลมาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสม เป็นการส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการตัดสินใจร่วมกัน 5) ส่งเสริมทักษะ

ทางสังคม ผู้เรียนปรับตัวในการอยู่ร่วมกัน มีความเข้าใจกันส่งเสริม ทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นกลุ่มทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซายิกา ปรีพูล (2547 : 87) ทำการวิจัยเรื่อง “การสร้างชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง Tense มีค่าประสิทธิภาพ 82.45 / 80.52 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.62 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จารุณี ใจซื่อ (2551 : 64) ทำการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดการเรียนรู้อาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้อาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ 82.36 / 82.22 และมีค่าประสิทธิผล .71 และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.44 และคิดเป็นร้อยละ 82.22 ของคะแนนเต็มสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า อยู่ในระดับพึงพอใจมาก การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่าชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ มีกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นขั้นตอนที่มีระบบและสื่อชุดการเรียนที่ใช้เป็นสื่อการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ รูปแบบ รูปภาพและสีสวยงาม ได้รับความสนใจทำให้อยากเรียนมากยิ่งขึ้น เนื้อหามีความชัดเจน เรียนรู้เข้าใจง่าย ได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง และสามารถสรุปความรู้ด้วยตนเอง ได้รับการเสริมแรงโดยการรู้คำตอบว่าถูกต้องหรือไม่ทันที ทำให้เกิดความสนุกสนานและท้าทาย นักเรียนจึงชอบที่จะเรียนโดยใช้ชุดการเรียนยิ่งขึ้น จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทัศนคติ ความคิด ความสนใจไปในทางที่พึงประสงค์ และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้ในที่สุดซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมยศ นาวิกาน (2544 : 115 - 116) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความพึงพอใจว่ามีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ในการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารหรือครูจะต้องคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจ คือ 1)ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ดังนั้น ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ สถานการณ์ สื่อการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความ พึงพอใจของ

ผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามจุดประสงค์ 2) ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงาน จะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องความยุติธรรมของผลการตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้นและยังสอดคล้องกับแนวคิดของ เฮิร์ซเบิร์ก และคนอื่น ๆ (Herzberg and Other. 1959 : 113 - 115) ได้ทำการค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น การได้รับการยอมรับนับถือ ความสำเร็จของงาน ความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน 2) ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสความก้าวหน้า และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิลสัน คัมไพบลีย์ (2551 : 34) ที่พบว่าคุณค่าและประโยชน์ของชุดการเรียนมีดังนี้ 1) ทำให้ผู้เรียนสนใจในบทเรียนนั้นยิ่งขึ้น เพราะชุดการเรียนรู้อาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด 2) ผู้เรียนทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง และเรียนไปตามความสามารถความต้องการของตนเองได้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองและมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม 3) ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้ในแนวเดียวกัน 4) ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน 5) ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระต่อบุคลิกภาพของครูได้ 6) ครูสามารถวัดผลการเรียนได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย 7) ช่วยลดภาระและสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้กับครูผู้สอนได้อย่างดี 8) ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครูผู้สอนได้ 9) ช่วยส่งเสริมการเรียนอย่างต่อเนื่องหรือการศึกษานอกระบบ เพราะชุดการเรียนด้วยตนเองสามารถนำไปศึกษาได้ตลอดเวลา 10) ช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนได้ เพราะชุดการเรียนสามารถทำให้ผู้เรียนเรียนได้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ตามเวลาและโอกาสเอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกัน 11) เป็นประโยชน์ต่อการจัดการสอนแบบทำกิจกรรมกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 45 - 46) กล่าวถึง ประโยชน์ที่สำคัญของ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุป ได้ดังนี้ 1) สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกคน มีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน 2) ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำ อย่างเท่าเทียมกัน 3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักใช้เวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน 4) ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูล ที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาคิด วิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ 5) ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันอย่างมี มนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน 6) ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจริญ ภาลาศาสตร์ (2554 : 118) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT กลุ่มสาระการเรียนรู้อาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การปลูกพืชผักสวนครัว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาปรากฏว่า มีประสิทธิภาพ 86.81/85.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ บาร์บาโต (Barbato. 2000 : 2113 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบของการใช้วิธีการเรียนแบบปกติกับวิธีการแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทัศนคติและการวางแผนการเรียนในหลักสูตรของชั้นเรียนเกรด 10 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 208 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาแถบชานเมือง โดยกำหนดให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์แบบปกติ คือ ใช้วิธีการถาม - ตอบ และมอบหมายงานเดี่ยวให้ทำ จากนั้นให้ครูท่านเดิมทำการสอนนักเรียนกลุ่มที่เหลืออีกครั้งหนึ่ง โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ชั้นเรียนที่จัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญและพบว่านักเรียนมีทัศนคติด้านบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์มากกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้วิธีการเรียนแบบปกติ ส่วนการวางแผนการเรียนในหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญคือ นักเรียนชายมีการวางแผนที่จะลงทะเบียนเรียนหลักสูตรระดับสูงสุดทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมากกว่านักเรียนหญิง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษา หรือผู้สนใจในการนำรูปแบบงานวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนและการจัดทำงานวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.1 ในการจัดการเรียนการสอนที่ต้องร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มมีนักเรียนบางคนที่ยังไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่และไม่ให้ความช่วยเหลือร่วมมือกันทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ภายในเวลาที่กำหนด ดังนั้น ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูควรชี้แจงและทำความเข้าใจกับนักเรียนอย่างเกี่ยวกับการใช้ชุดการเรียนรู้อย่างเคร่งครัด โดยกำหนดให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะตามลำดับจากง่ายไปหายาก จัดแบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้ชัดเจนและกำชับเรื่องเวลาที่ใช้ในการทำแบบฝึกทักษะให้เข้าใจ

1.2 การทำแบบฝึกทักษะที่มีกิจกรรมหลากหลายต้องใช้เวลาทำความเข้าใจแล้วจึงลงมือปฏิบัติ นั้น นักเรียนไม่มีเวลาเพียงพอทำให้ส่งงานล่าช้าไม่ทันกำหนดเวลา ดังนั้น ควรเพิ่มเวลาในการจัดการเรียนการสอนให้ต่อเนื่องกันตั้งแต่เริ่มเรียนด้วยชุดการเรียนรู้จนสิ้นสุดชั่วโมงเพื่อความต่อเนื่องในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 ในบางเนื้อหาที่เป็นบทอ่าน นิทาน และมีคำศัพท์ใหม่ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีนักเรียนบางคนที่ยังจำคำศัพท์ไม่ได้ ครูควรออกแบบชุดการเรียนรู้และนำรูปภาพมาใช้ในการจัดกิจกรรมให้มากขึ้นแทนตัวอักษร ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการ สนุกสนานและช่วยให้เกิดความจำที่คงทนในการเรียนมากขึ้น

1.4 มีนักเรียนบางกลุ่มที่ข้ามขั้นตอน โดยเปิดดูเฉลยแบบฝึกทักษะก่อนลงมือปฏิบัติ ไม่อยากอ่านจึงไม่อ่านทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา ส่งผลทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เป็นตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้อง ดังนั้น ครูควรเน้นคุณธรรมเรื่องความซื่อสัตย์และเสริมแรงหรือกระตุ้นความสนใจคอยช่วยเหลือผู้เรียนอย่างใกล้ชิดขณะจัดกิจกรรมการอ่านและควรเสริมแรงอย่างต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการใช้ชุดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อพัฒนาทักษะอื่น ๆ

2.2 ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคงทนในการเรียนจากการใช้ชุดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้ชุดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันกับเทคนิคอื่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

- กชกร ธิปไตย และมานิตย์ ยอดเมือง. (2547). การออกแบบและผลิตวัสดุหลักสูตร. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กนกกาญจน์ ศรีตะวัน. (2554). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). คู่มือครูแนวการจัดทำแผนการสอนพัฒนาศักยภาพโครงการทดลองพัฒนาศักยภาพของเด็กไทย. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- _____. (2543). รายงานการวิจัยเรื่องประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539. กรุงเทพฯ : กองการวิจัย.
- _____. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมสามัญศึกษา. (2542). รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.
- การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์. (2548). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด วิ.เจ.พรินตติ้ง.
- กิ่งเพชร ป็องแก้ว. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฝึกกระบวนการเรียนรู้แบบอภิปัญญาโดยการใช้ผังโยงความสัมพันธ์ความหมายกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานันท์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- กุลยา คัมภีรานนท์และดวงฤดี กาญจนพันธ์. (ม.ป.ป.). Advanced Reading Comprehension ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแนวใหม่. กรุงเทพฯ : ภูมิบัณฑิต.
- เกียรติสุดา ศรีสุข. (2545). เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506704. เชียงใหม่ : สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- คำหมาน คนไค. (2544). กระบวนท่าของครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : สายธาร.
- เจริญ ภาลาศาสตร์. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและเทคโนโลยี เรื่อง การปลูกพืชผักสวนครัว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จารุณี ใจชื่อ. (2551). ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เรื่องอาหารและสารอาหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จิตติญา วัชรินทรางกูร. (2553). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูป เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- จินดา ลาโพธิ์. (2553). การพัฒนาชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ไทยสำหรับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). สกลนคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- จันทร์ดา ดันติพงสานุรักษ์. (2541, พฤศจิกายน). “การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา,” วารสารวิชาการ. 1(11) : 45.
- _____. (2543). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning). กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- จุฬารัตน์ ละอองทอง. (2550). ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ชม ภูมิภาค. (2541). เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชาธิกา ปรีพุด. (2547). การสร้างชุดการเรียนรู้การสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : บริษัทแคเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตคอร์ปอเรชั่น.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2546). เทคโนโลยีการศึกษา : ทฤษฎีและการวิจัย. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2547). ภาษาไทย ม.2. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ณรงค์ สัจจ์นรินทร์. (2549). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและ
การสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- ณัฐญา มุกสิกวงศ์. (2551). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความโดยใช้
แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลบ้านคูหาสวรรค์
จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลานครินทร์.
- เต็มดวง เสวตจินดา. (2548). การใช้เทคโนโลยีการศึกษาของโรงเรียนในโครงการขยายโอกาส
ทางการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานการประถมศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณี
จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ทิสนา แจมมณี. (2547). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้
ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2548). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้
ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2551). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิสนา แจมมณี และเขาวพา เตชะคุปต์. (2545). กลุ่มสัมพันธ์ ทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติ เล่ม 1.
กรุงเทพฯ : บูรพาศิลป์.

- นฤมล เลียบสวัสดิ์. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิม
โดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดกับวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- นาฎยา ชมวิชา. (2547). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านศิลปะ
ของนักศึกษาหลักสูตรศิลปกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยช่างศิลป์
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตยา คำเอี่ยม. (2552). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตยา อัจฉริยานุกุล. (2550). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้แผนที่ความคิดในกลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ก.ม.
(หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- นุชลี อุปภัย. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แม็ทพอยท์.
- นพคุณ บุญมาพิลา. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะทางภาษาและความคิด
สร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยกับการฝึกตามคู่มือครู
กระทรวงศึกษาธิการ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญเกื้อ ควรวาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : SR Printing.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุรุษย์ ศิริมหาสาคร. (2545). "จากหลักสูตรสู่แผนการสอน," สารพัฒนาหลักสูตร. 15 (124) : 32
: มกราคม - มีนาคม.
- ประคองแก้ว ภูวนัย. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ด้านการอ่าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนผัง
ความคิดกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิ๊กซอ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(หลักสูตรและการ
สอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ประภาพรพรณ เทเวลา. (2554). การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเรียนด้วยช่วยกัน (Learning Together) โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้พจนานุกรม ภาษาอังกฤษ - ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2547). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : คลังนานาวิทยา.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2542). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. บุรีรัมย์ : โปรแกรมวิชาทดสอบและวิจัยทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปรีชญา วันแฉ่น. (2551). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญแบบวิเคราะห์จากบทความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). อุตรดิตถ์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- เพชฌัญญู กิจระการ. (2544). การวิจัยและทฤษฎีเทคโนโลยีทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : ภาควิชา เทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรทิพย์ กฤษ์สมโภชน์. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเกมแข่งขัน (TGT) กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- เพชรวิทย์ สິงวี. (2551). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดดอนไก่อ่เตี้ย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- พิมพ์พันธ์ เชชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2544). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). ประเภทการอ่าน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

- ภาวนา เรียนริมมะคัน. (2549). การพัฒนาชุดการสอน สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง ของเล่น
ของใช้ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ 5 E (Inquiry Cycle) สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภาวินี ทอนสูงเนิน. (2543). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบ
ฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้าน
หนองนาก จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มนตรี คำจิ้นศรี. (2550). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือวิชาฟิสิกส์ เรื่อง
การเคลื่อนที่แบบต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ก.ม.
(หลักสูตรและการสอน). ลพบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- มนตรี นิวัฒน์วงศ์. (2549). ผลของการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ความหมายเพื่อเพิ่มพูนความ
เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เมธา พงศ์ศาสตร์. (2549). การสอนคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษา. มหาสารคาม :
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ยุวดี โปธายะ. (2546). การใช้การสอนแบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
และความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตร.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โยษิตา วินันท์. (2556). การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอว์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับ
ใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(การประถมศึกษา). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2548). การวัดผลและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์. พิมพ์ครั้งที่ 4.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวลักษณ์ สาระโน. (2550). การใช้ชุดการสอนนิทานเพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความกลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านห้วยไค้
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน).
เชียงราย : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราตรี นางาม. (2551). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความ กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(หลักสูตรและการสอน). อุบลราชธานี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี.
- รุจิรี ภู่อาระ. (2545). การเขียนแผนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : บุ๊คพอยท์.
- โรงเรียนสตึก. ฝ่ายวิชาการ. (2556). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน
(O - NET) ปีการศึกษา 2556. บุรีรัมย์ : ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสตึก.
- ลาวัณย์ สังขพันธานนท์ และคณะ. (2549). การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต. มหาสารคาม :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ถ้อยง เครือคำ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้แผนที่ความคิด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วรรณิ โสมประจักษ์. (2544). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนา.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2553). รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด
(พิมพ์ครั้งที่ 5). นครปฐม : ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.
- วารีย์ มูลมาก. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์และเรียน
แบบร่วมมือโดยการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา).
มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2546). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- วิชชุดา บุญณมี. (2548). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความด้วยแผนภาพโครงเรื่อง
ที่เน้นการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(หลักสูตรและการสอน). ภูเก็ต : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2545). พัฒนาหลักสูตรและการสอน - มติใหม่. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิมล จิโรจน์พันธุ์ และคณะ. (2546). กรอบมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้หมวด
วิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรคคิง.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). เอกสารประกอบการสอนวิชาการพัฒนาการเรียนการสอน.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- _____. (2549). นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิไลรัตน์ บั้มไพบุลย์. (2551). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ เรื่อง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ลพบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเทพสตรี.
- ศรัณย์ จันทร์ทะเล. (2548). การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการ
เขียนสรุปความและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนระดับปริญญาตรีโดยการเรียน
แบบซีไออาร์ซี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มม่น. (2543). วัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT) การจัดกระบวนการ
เรียนรู้เพื่อส่งเสริม เก่ง ดี มีสุข. นนทบุรี : SR Printing.
- ศิริชัย กาญจนวาตี. (2548). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). ภาษาและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม. : โรงพิมพ์
ประสานการพิมพ์.

- _____. (2553). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนา การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบูรณ์ ทายพัชร. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามแนวการเรียนรู้เรื่องสมการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมยศ นาวิการ. (2544). การบริหาร : คู่มือและแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- สมโภช เอี่ยมสุภานิต. (2541). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระ การเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมุทร เข็มเชาวนิช. (2551). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สร้อยสน สกลรักษ์. (2542). วรรณกรรมกับการพัฒนาการอ่านของวัยรุ่นประมวลบทความ การเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สิทธิพงศ์ สิริวราพงศ์. (2550). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านไผ่โทน (นวลราษฎร์วิทยา) อำเภอร่องกวาง จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ก.ม. (หลักสูตรและการสอน). อุดรดิตต์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). การเขียนแผนการสอนแนวปฏิรูปการศึกษาตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ. นครสวรรค์ : ริมปิงการพิมพ์.
- สุภากิต อภัยจิตต์. (2550). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการชักจูงวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อเพิ่มพูน ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ก.ม. (หลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธการพิมพ์.

- สุลักษณ์ สุขแก้ว. (2549). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่องบทประยุกต์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน).บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุวรรณา โปธา. (2545). การเรียนภาษาด้วยตนเองโดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจ ในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุวรรณณี พากักดี. (2543). ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แนวการสอนอ่านที่เน้นเทคนิคของดัลล์แมน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวดี เมืองสุข. (2546). การพัฒนาชุดการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2544). เรียนรู้คู่คู่มืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีการจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- _____. (2550). 19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ : ดวงกมลสมัย.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2548). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน พัฒนาทักษะภาษามัธยมศึกษา ปีที่ 3 เล่ม 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สำลี รักสุทธี. (2544). ทางก้าวหน้าคู่มืออาชีพ. กรุงเทพฯ : พัฒนาการศึกษา.
- _____. (2553). คู่มือแก้ปัญหาการสอนอ่านและการเขียนให้ได้ผลดี สอนอย่างไรให้เด็กอ่านออก อ่านได้ อ่านคล่อง อ่านเป็น เขียนได้ เขียนคล่องและเขียนเป็น. กรุงเทพฯ : ธนรัชการพิมพ์.
- ไสว พิกขาว. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : สถาบัน ราชภัฏจันทรเกษม.
- เสาวลักษณ์ พุ่มสำเภา. (2550). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องทศนิยม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือระหว่างกิจกรรม STAD กับกิจกรรม TAI. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

- (หลักสูตรและการสอน). ลพบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
 ททัษรัตน์ อ้นดี. (2544). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ เพื่อถ่ายถอดภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียน
 ประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2546). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อคุสิทธิ์ คิครัมย์. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชา
 สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนแบบร่วมมือแบบ STAD กับการ
 เรียนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อนุชา บุญสมบัติ. (2542). กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ :
 ม.ป.พ.
- อภิญา วงศ์กลิ่นกรุด. (2553). ผลการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความภาษาไทย
 โดยใช้หลักการบูรณาการของเมอร์ดีอค (MIA) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : บัณฑิตมหาวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- อรุณี พงษ์ไพบุลย์. (2550). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน).
 อุบลราชธานี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- อัญชญา โพธิ์พลากร. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ที่เน้นทักษะการแก้ปัญหาทาง
 คณิตศาสตร์ด้วยการเรียนแบบร่วมมือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์.
 มหามบัณฑิต (การมัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เอกภูมิ คำยัง. (2552). การพัฒนาชุดการเรียนรู้แบบสื่อประสมเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของนักเรียนนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต : กรณีศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). เลข : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

Barbato, R. A. (2000). "Policy Implication of Cooperative Learning on the Achievement and Attitude of Secondary School Mathematics Student," **Dissertation Abstracts International**. 2113 - A.

Benjamin, S. (1976). **Human Characteristics and School Learning**. New York : McGraw - Hill Book Co.

Burmeister, L. (1974). **Reading Strategy for Second Teacher**. Massachusett: Addison Wesley.

Doymus, K. (2008, April). "Teaching Chemical Bonding through Jigsaw Cooperative Learning," **Research in Science & Technological Education**. 26 (1) : 47 - 57.

Farkas, R. D. (2002). "Effect(s) of Traditional Versus Learning Styles Instructional Methods on Seventh-Grade Students Achievement, Attitude, Empathy, and Transfer of Skills through a Study of the Holocaust." **Dissertation Abstracts International**. 63 (4) : 1243 - A.

Gray, W.S. (1984). **On Their Own in Realistic Approach**. Chicago: Forestman and Company.

Hanze, M. and Berger R. (2007, February). "Cooperative Learning, Motivational Effects, and Student Characteristics : An Experimental Instruction in 12th Grade Physics Classes," **Learn and Instruction**. 17 (1) : 29 - 41.

Herzberg, A.J. and Other. (1959). **The Motivation to Work**. New York : Wiley.

Johnson, D.W. and R.T. Johnson. (1994). **An Overview of Cooperative**. Maryland : Paul H. Brookes.

- Lapp, D and Flood, J. (1986). **Teaching Students to Read**. New York : Macmillan.
- Lowrey, E.B.L. (1978, August). "The Effect of Four Drill and Practice Times Unit on the Recording Performances of Student with Specific Learning Disabilities (Abstract)," **Dissertation Abstracts International**. 18 (2) : 817 - A.
- Maslow, A.H. (1962). **Toward a Psychology of Being**. New York : D. Van Nostrand.
- Miller, W.H. (1990). **Reading Comprehension Activities Kit**. New York : The Center Applied Research in Education.
- Pearson, P. D. and Johnson, P. (1986). **Prior Knowledge, Connectivity, and the Assessment of Reading Comprehension**. Illinois : Center for the Study of Reading.
- Shaaban, K. (2006, November-December). "An Initial Study of the Effects of the Cooperative Learning on Reading Comprehension, Vocabulary Acquisition, and Motivation to Rea, ". **Reading Psychology**. 27 (5) : 377 - 403.
- Slavin, Robert E. (1995). **Cooperative Learning : Theory Research and Practice**. New Jersey : Prentice - Hall.
- Williams, E. (1994). **Reading in the Language Classroom**. London : Macmillan.
- Yopp, R.H. and Yopp, K.H. (1992). **Literature Based Reading Activities**. California State University, U.S.A.: Allyn and Bacon.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือในการวิจัย

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยใช้ชุดการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. นางสาวอติปริยา แก้วกล้า

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ(คณิตศาสตร์)

วุฒิการศึกษา กศ.ม. (วัดผลการศึกษา)

กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32

ผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องมือวัดผล/ประเมินผลการศึกษา

2. นายปิยะวัฒน์ เพชรศรี

ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ

วุฒิการศึกษา กศ.ค. (การบริหารและพัฒนการศึกษา)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32

ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

3. นายนิคม วุฒิเกรียงไกร

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ (คนตรีไทย)

วุฒิการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต (ค.ม.) หลักสูตรและการสอน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32

ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๓/ ๖๑๔๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวอัสปรียา แก้วกล้า

ด้วย นางณัญชดา ปัญญาธิวุฒิ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยมี ผศ.ดร.สุเทียบ ละอองทอง เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อที่ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการใน ขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๓๖๓๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ ๖๑๔๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๓๐๐๐

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน ดร.ปิยวัฒน์ เพชรศรี

ด้วย นางณัฐชดา ปัญญาธิวุฒิ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยมี ผศ.ดร.สุเทียบ ละอองทอง เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๓, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕.๔๕.๑๑/ ๖๑๔๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นายนิคม วุฒิเกรียงไกร

ด้วย นางณัฐชดา ปัญญาธิวุฒิ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้อารมณ์ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยมี ผศ.ดร.สุเทียบ ตะอองทอง เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงมล สมकुณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๓๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๓๓/๖๓๕๖

โรงเรียนหลัก	☐ กิ่งวิทยาลัย
๕๕๓๗	☐ กิ่งโรงเรียน
๕๕๓๗	☐ กิ่งสำนักการ
บัณฑิตวิทยาลัย	☐ กิ่งสาขาวิชา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง	
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๓๐๐๐	

๔ เมษายน ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้ทดลองเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสตึก

ด้วย นางณัญชดา ปัญญาอิฐฉิม นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยมี ผศดร.สุเทียบ สะอองทอง เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ นักศึกษามีความประสงค์ในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

ดังนั้นจึงขออนุญาตให้ นางณัญชดา ปัญญาอิฐฉิม ใช้เครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกำหนดการทำงานผู้ทำการวิจัยจะประสานในรายละเอียดอีกครั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงมล สมคณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ผู้อำนวยการโรงเรียนสตึก

-๖๖ ศธ ๐๕๔๕.๓๓/๖๓๕๖
เรื่อง ขออนุญาตใช้เครื่องมือการวิจัย (๑-วิจัย/๓๓) เพื่อให้ไปตรวจ เพื่อให้ไปตรวจ เพื่อให้ไปลงนาม

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๕๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๕๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๕๖๑ ๒๘๕๘

-๓๗๗

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1

คู่มือครูประกอบการใช้ชุดการเรียนรู้
 เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชุดที่ 4

เรื่อง Tea

นางฉวีเชษฐา ปญญาธวัช

ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32

คำนำ

ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู ในการใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี เน้นกระบวนการกลุ่มโดยมีการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งผู้สอนได้เปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนมาเป็น ผู้คอยให้คำชี้แนะ และให้ความช่วยเหลือในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ ให้แก่ผู้เรียนให้ได้มีทักษะในการแสวงหาความรู้ ฝึกความรับผิดชอบ รวมทั้ง ให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ดี ซึ่งน่าจะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้าน ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น ได้ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วม ในการจัดทำ ให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์ตลอดจนให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการปรับปรุงให้ผลงานมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชุดการเรียนรู้นี้ คงเป็นประโยชน์ต่อผู้สอน และ นักเรียนในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ฉัญชดา ปัญญาธิวุฒิ

คำชี้แจงสำหรับครู

1. ก่อนจะนำชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชุดนี้ไปใช้ ครูควรศึกษาชุดการเรียนรู้ด้วยความละเอียดรอบคอบ ให้เข้าใจก่อนทำการสอน
2. ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างละเอียดให้เข้าใจขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
3. ศึกษาเนื้อหาที่จะสอนให้เข้าใจรวมทั้งสื่ออุปกรณ์ที่ใช้
4. ให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอน
5. การปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ครูควรแนะนำให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ
6. เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัย สามารถซักถามครูผู้สอนได้ตลอดเวลา
7. คะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบย่อยหลังชุดการเรียนรู้ จะเป็นคะแนนเก็บระหว่างเรียนของนักเรียนแต่ละคน

รูปแบบที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรเนื้อหา เรื่อง Tea
2. บัตรคำศัพท์ จำนวน 10 แผ่น
3. หม้อน้ำชา แก้วน้ำชา แก้วกาแฟ ใบชาอบแห้ง กาแฟสำเร็จรูป
ครีมเทียมและน้ำตาล
4. บัตรกิจกรรม Activity 1-4
5. บัตรเฉลยกิจกรรม
6. แบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน

คำชี้แจงสำหรับครู (ต่อ)

ขั้นตอนการใช้ชุดการเรียนรู้

1. ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ ชุดที่ 4 เรื่อง Tea ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตามขั้นตอนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

2. ครูอธิบายขั้นตอนการเรียนการสอนให้นักเรียนเข้าใจ เพื่อให้ปฏิบัติตามกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง ดังนี้

2.1 ครูแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้นักเรียนทราบ

2.2 ครูแนะนำการจัดกิจกรรมการเรียนสอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

2.3 จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ประกอบด้วย คนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน เน้นเรื่องความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่และทุกคนต้องร่วมมือกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คนเก่งต้องช่วยแนะนำเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจ

2.4 นักเรียนแต่ละคนศึกษาเนื้อหาด้วยตนเอง โดยใช้ชุดการเรียนรู้และปฏิบัติตามขั้นตอนของกิจกรรมในเวลาที่กำหนดอย่างเคร่งครัด ซื่อสัตย์ แล้วส่งผลงานจากการทำแบบฝึกทักษะของกลุ่มและรายบุคคลเพื่อประเมินความรู้ความเข้าใจของนักเรียน

2.5 ผลงานจากการทำแบบฝึกทักษะของกลุ่มและรายบุคคล แบบทดสอบย่อยหลังชุดการเรียนรู้ ใช้เป็นคะแนนเก็บระหว่างเรียนและเก็บผลงานไว้ในแฟ้มสะสมผลงานนักเรียน

บทบาทของครูและนักเรียน

บทบาทของครู

1. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ดูแลให้คำปรึกษานักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน
  2. จัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้
  3. ให้กำลังใจ ส่งเสริมให้นักเรียนฝึกคิด ทำกิจกรรมด้วยตนเอง
  4. สังเกต บันทึกและประเมินผลการเรียนของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ
  5. ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน โดยสอนซ่อมเสริม
- ข้อเสนอแนะ

1. เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่
2. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะในประเด็นต่าง ๆ ที่นักเรียน ไม่เข้าใจหรือมีปัญหา
3. ให้การเสริมแรงทางบวกแก่นักเรียน
4. จัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความเป็นกันเอง
5. มีเจตคติที่ดีกับนักเรียนทุกคน
6. จัดกิจกรรม โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

บทบาทของนักเรียน

1. ฝึกปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง
2. แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนและซักถามครู
3. ฝึกความมีวินัยในตนเอง ตั้งใจ มีความรับผิดชอบให้ความสำคัญต่อกลุ่ม
4. ประเมินความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองจากคะแนนแบบฝึกทักษะ และคะแนนทดสอบหลังเรียนแต่ละหน่วย

Directions : Choose the best answer for each item.

1. We make tea by pouring boiling water on ..... .
  - a. dried leaves
  - b. dried tea leaves
  - c. tea-plant
  - d. a teapot
2. The tea-plant came first from ..... .
  - a. China
  - b. India
  - c. Japan
  - d. Sri Lanka
3. The green tea leaves are first dried ..... .
  - a. on the tea-plant
  - b. in the sun
  - c. in iron pots
  - d. over charcoal fires
4. The tea leaves are rolled and roasted in ..... .
  - a. teapots
  - b. iron pots
  - c. teacups
  - d. boiling water
5. Tea is made in ..... .
  - a. a teapot
  - b. an iron pot
  - c. teacups
  - d. the sun

6. To make tea we use .....

- a. cold water
- b. hot water
- c. warm water
- d. boiling water

7. Tea is usually serves in .....

- a. a teapot
- b. a teacup
- c. a glass
- d. a pot

8. English people take their tea with .....

- a. lemon juice
- b. milk
- c. milk and sugar
- d. sugar

9. The drink of the French people is .....

- a. tea
- b. lemon juice
- c. milk
- d. coffee

10. When you make tea, do not add .....

- a. milk
- b. cream
- c. milk or cream
- d. sugar

บัตรคำสั่ง

คำชี้แจง

1. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน เรื่อง Tea จำนวน 10 ข้อ
2. สมาชิกในกลุ่มรับของชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 4 เรื่อง Tea
ประธานกลุ่มนำบัตรคำสั่งมาอ่านให้สมาชิกในกลุ่มฟัง และปฏิบัติตามลำดับ
3. กลุ่มกำหนดบทบาทของสมาชิกและปฏิบัติตามกิจกรรมตามลำดับ ดังนี้
  - 3.1 นักเรียนอ่านออกเสียงและช่วยกันบอกความหมายของคำศัพท์จากบัตรคำศัพท์ที่
ครูนำเสนอหน้าชั้นเรียน จำนวน 10 บัตร
  - 3.2 ประธานแจกบัตรเนื้อหา เรื่อง Tea ให้เพื่อนในกลุ่ม ทุกคนฝึกทักษะการอ่าน
เพื่อความเข้าใจจากบัตรเนื้อหา
  - 3.3 ประธานแจกบัตรกิจกรรม สมาชิกฝึกทักษะใน Activity 1 เติมคำศัพท์ลงใน
ช่องว่างให้สอดคล้องกับบริบทของประโยคและตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย
  - 3.4 ประธานแจกบัตรกิจกรรม สมาชิกฝึกทักษะใน Activity 2 เลือกคำศัพท์ที่มี
ความหมายสอดคล้องกับคำที่กำหนดให้และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย
  - 3.5 ประธานแจกบัตรกิจกรรม สมาชิกฝึกทักษะใน Activity 3 เลือกคำศัพท์ที่มี
ความหมายเหมือนกับที่ขีดเส้นใต้ในประโยคที่กำหนดให้และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย
  - 3.6 ประธานแจกบัตรกิจกรรม Activity 4 เรียงคำในประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษา
และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย
  - 3.7 นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง Tea จำนวน 10 ข้อ
เป็นรายบุคคลและตรวจคำตอบจากเฉลยในภาคผนวก
  - 3.8 นำผลคะแนนที่ได้รายบุคคลมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม สรุปผลเปรียบเทียบ
คะแนนก่อนและหลังเรียนเพื่อทราบผลการพัฒนา
  - 3.9 เมื่อปฏิบัติกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว รวบรวมเอกสารชุดการเรียนรู้ใส่ซองให้เรียบร้อย

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1

ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์จาก
เรื่องที่กำหนดให้ได้

2

ผู้เรียนสามารถบอกความหมายของ
คำศัพท์ได้ถูกต้อง

3

ผู้เรียนสามารถสรุปใจความสำคัญและ
เข้าใจข้อแตกต่างของวัฒนธรรมแต่ละ
ประเทศจากเรื่องที่ได้

4

ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและ
ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการ
เรียนการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มได้

Tea

The dried leaves of the tea-plant are called tea. The drink made by pouring boiling water on these leaves is also called tea. The tea-plant is a small tree. It is grown in China, Japan, India and Sri Lanka. It came first from China.

The tea leaves are gathered from the tea-plants four times a year. These green leaves are dried in the sun. Then they are rolled, and roasted in iron pots. Finally, they are dried again over charcoal fires.

The drink is made in a teapot. Dried leaves are put into the teapot, and boiling water is poured in. After minutes, the tea is ready to drink. Tea is usually served in a teacup.

English people and Indians take their tea with milk and sugar. The Russians mix lemon juice with it. The Chinese drink it neat. But the French people never take much tea. Their drink is coffee.

Tea refreshes us when we are tired. In general, people who drink a lot of tea are very healthy. Green tea is lower in caffeine than coffee or black tea. It can prevent cancer. A study in Shanghai, China, showed that regular tea drinkers had a 50 percent lower risk of cancer. Green tea is much better than black tea, but any tea is better than none

When you make your tea, use pure boiling water and sweeten it, if you wish. Most important, do not add milk or cream to your tea. The proteins in the milk or cream will bind with the phenols in tea and keep you from absorbing them.

Activity 1

Choose the correct word for each blank.

1. Tea is made by pouring ..... water on tea leaves.

2. We make tea in a .....

3. We serve tea in a .....

4. Indians take their tea with milk and .....

5. The French people drink .....

6. People who drink a lot of tea are .....

7. Green tea is lower in caffeine than .....

8. Green tea can prevent .....

9. Green tea is better than ..... tea.

10. Do not add ..... to your tea.

Activity 2

Choose the correct meaning for each word.

1. gather

a.	to get
b.	to take
c.	to receive
d.	to pick

2. finally

a.	at last
b.	lastly
c.	soon
d.	slowly

3. again

a.	one time
b.	each time
c.	one more time
d.	two times

4. roast

a.	To heat
b.	To burn
c.	To boil
d.	To put into

5. charcoal

a.	Black wood
b.	Burning wood
c.	Hot wood
d.	Fuel made from wood

6. usually

a.	normally
b.	sometimes
c.	always
d.	often

7. serve

a.	to give
b.	to use
c.	to bring
d.	to put

8. mix

a.	To add
b.	To put together
c.	To fill
d.	To put

9. refresh

a.	To help
b.	To make strong
c.	To enjoy
d.	To make fresh

10. healthy

a.	happy
b.	strong
c.	in good health
d.	useful

Activity 3

Choose the correct meaning of the underlined words.

1. The tea leaves are first dried in the sun.
  - a. the day time
  - b. the light of the sun
  - c. the heat from the sun
  - d. the open air
2. The drink is made in a teapot.
  - a. a pot of tea
  - b. a pot made of tea
  - c. a pot containing tea
  - d. a pot for making tea
3. Tea is usually served in a teacup.
  - a. a cup of tea
  - b. a cup for making tea
  - c. a cup with tea
  - d. a cup for serving tea
4. The Russians mix lemon juice with it. "it" refers to...
  - a. milk
  - b. tea
  - c. sugar
  - d. teacup
5. The Chinese drink it neat.
  - a. clean
  - b. hot
  - c. quickly
  - d. without milk or sugar

6. The French people never take much tea.

- a. drink
- b. make
- c. have
- d. get

7. Their drink is coffee. "Their" refers to...

- a. The Russians'
- b. The French people'
- c. The Chinese people's
- d. The English people's

8. Tea refreshes us when we are tired.

- a. helps us
- b. gives us strength
- c. changes us
- d. makes us happy

9. Any tea is better than none.

- a. no tea
- b. no one
- c. no sugar
- d. no milk

10. The proteins in the milk or cream will bind with the phenols in the tea and keep you from absorbing them. "them" refers to...

- a. the proteins
- b. the milk and cream
- c. the phenols
- d. the milk and tea

Activity 4

Put these words in the correct order.

1. boiling water a cup of want

Answer = ...

2. teapot made in a teapot

Answer = ...

3. Chinese drink neat the tea

Answer = ...

4. You too not much eat must

Answer = ...

5. tea refresh us can very well

Answer = ...

6.   teacup   in   is   a   served   tea

Answer = ...

7.   cancer   prevent   can   tea   Green

Answer = ...

8.   add   milk   Do   not   to   te   your

Answer = ...

9.   black   tea   better   is   than   Green   tea

Answer = ...

10.   to   drink   This   tea   ready   is

Answer = ...

Directions : Choose the best answer for each item.

1. We make tea by pouring boiling water on .....

- a. dried leaves
- b. dried tea leaves
- c. tea-plant
- d. a teapot

2. The drink of the French people is .....

- a. tea
- b. lemon juice
- c. milk
- d. coffee

3. When you make tea, do not add .....

- a. milk
- b. cream
- c. milk or cream
- d. sugar

4. The tea leaves are rolled and roasted in .....

- a. teapots
- b. iron pots
- c. teacups
- d. boiling water

<p>5. The tea-plant came first from ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. China
b. India
c. Japan
d. Sri Lanka
<p>6. The green tea leaves are first dried ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. on the tea-plant
b. in the sun
c. in iron pots
d. over charcoal fires
<p>7. Tea is usually serves in ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. a teapot
b. a teacup
c. a glass
d. a pot
<p>8. English people take their tea with ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. lemon juice
b. milk
c. milk and sugar
d. sugar
<p>9. To make tea we use ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. cold water
b. hot water
c. warm water
d. boiling water
<p>10. Tea is made in ..... .</p> <ul style="list-style-type: none">
a. a teapot
b. an iron pot
c. teacups
d. the sun

มหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยา
Buriram Rajabhat University

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน

No	Answer
1	b
2	a
3	b
4	b
5	a
6	d
7	b
8	c
9	d
10	c

ଉତ୍ତର : Activity 1

Choose the correct word for each blank.

1. Tea is made by pouring ..boiling..... water on tea leaves.

2. We make tea in a ..teapot. .

3. We serve tea in a ..teacup. .

4. Indians take their tea with milk and sugar.. .

5. The French people drink ..coffee.... .

6. People who drink a lot of tea are ..healthy... .

7. Green tea is lower in caffeine than .coffee.... .

8. Green tea can prevent ..cancer.....

9. Green tea is better than .....black.. tea.

10. Do not add ....milk.. to your tea.

ଉତ୍ତର : Activity 2

Choose the correct meaning for each word.

1. gather

a.	to get
b.	to take
c.	to receive
d.	to pick

2. finally

a.	at last
b.	lastly
c.	soon
d.	slowly

3. again

a.	one time
b.	each time
c.	one more time
d.	two times

4. roast

a.	To heat
b.	To burn
c.	To boil
d.	To put into

5. charcoal

a.	Black wood
b.	Burning wood
c.	Hot wood
d.	Fuel made from wood

6. usually

a.	normally
b.	sometimes
c.	always
d.	often

7. serve

a.	to give
b.	to use
c.	to bring
d.	to put

8. mix

a.	To add
b.	To put together
c.	To fill
d.	To put

9. refresh

a.	To help
b.	To make strong
c.	To enjoy
d.	To make fresh

10. healthy

a.	happy
b.	strong
c.	in good health
d.	useful

ଉତ୍ତର : Activity 3**Choose the correct meaning of the underlined words.**

1. The tea leaves are first dried in the sun.
  - a. the day time
  - b. the light of the sun
  - c. the heat from the sun
  - d. the open air
2. The drink is made in a teapot.
  - a. a pot of tea
  - b. a pot made of tea
  - c. a pot containing tea
  - d. a pot for making tea
3. Tea is usually served in a teacup.
  - a. a cup of tea
  - b. a cup for making tea
  - c. a cup with tea
  - d. a cup for serving tea
4. The Russians mix lemon juice with it. "it" refers to...
  - a. milk
  - b. tea
  - c. sugar
  - d. teacup
5. The Chinese drink it neat.
  - a. clean
  - b. hot
  - c. quickly
  - d. without milk or sugar

6. The French people never take much tea.

- a. drink
- b. make
- c. have
- d. get

7. Their drink is coffee. "Their" refers to...

- a. The Russians'
- b. The French people'
- c. The Chinese people's
- d. The English people's

8. Tea refreshes us when we are tired.

- a. helps us
- b. gives us strength
- c. changes us
- d. makes us happy

9. Any tea is better than none.

- a. no tea
- b. no one
- c. no sugar
- d. no milk

10. The proteins in the milk or cream will bind with the phenols in the tea and keep you from absorbing them. "them" refers to...

- a. the proteins
- b. the milk and cream
- c. the phenols
- d. the milk and tea

ଉତ୍ତର : Activity 4

Put these words in the correct order.

1. boiling water a cup of want I

Answer = I want a cup of boiling water.

2. teapot made in a teapot

Answer = Tea is made in a teapot.

3. Chinese drink neat the tea

Answer = The Chinese drink tea neat.

4. You too not much eat must

Answer = You must not eat too much.

5. tea refresh us can very well

Answer = Tea can refresh us very well.

6.

teacup

is

in

a

served

tea

Answer = Tea is served in a teacup.

7.

cancer

prevent

can

tea

Green

Answer = Green tea can prevent cancer.

8.

add

milk

Do

not

to

tea

your

Answer = Do not add milk to your tea.

9.

black

te

better

is

than

Green

tea

Answer = Green tea is better than black tea.

10.

to

drink

This

tea

ready

is

Answer = This tea is ready to drink.

เฉลย : แบบทดสอบหลังเรียน

No	Answer
1	b
2	d
3	c
4	b
5	a
6	b
7	d
8	c
9	d
10	a

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ

การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ

เทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

เรื่อง Tea

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 : เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.3 : นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

1. สาระสำคัญ

การอ่านเป็นการรับสารที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งการสรุปใจความสำคัญเป็นพื้นฐานในการอ่านเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การอ่านเรื่องสั้น การอ่านบทความจากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น

2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์จากเรื่องที่กำหนดให้ได้
2. ผู้เรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. ผู้เรียนสามารถสรุปใจความสำคัญและเข้าใจข้อแตกต่างของวัฒนธรรม

แต่ละประเทศจากเรื่องที่อ่านได้

4. ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนด้วยกระบวนการกลุ่มได้

3. สาระการเรียนรู้

เรื่อง Tea

คำศัพท์	1. gather	2. final	3. again	4. roast	5. charcoal
	6. usually	7. serve	8. mix	9. refresh	10. healthy

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1 – 2

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm – up)

1. ครูแนะนำวิธีการเรียนการสอน โดยใช้ชุดการเรียนรู้ เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจพื้นฐานในการศึกษาบทเรียนด้วยตนเอง

2. จัดนักเรียนเข้ากลุ่มย่อย โดยจัดละความสามารถ เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 2 คน กลุ่มละ 5 คน จำนวน 9 กลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้ช่วยเหลือกันทำงาน สมาชิกในกลุ่มเลือกประธานกลุ่ม

ขั้นนำเสนอ (Presentation)

3. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน

4. แจกชุดการเรียนรู้ชุดที่ 4 เรื่อง Tea โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน คือ

สมาชิกคนที่ 1 : อ่านคำสั่ง

สมาชิกคนที่ 2 : หาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 3 : หาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 : ตรวจสอบคำตอบ

สมาชิกคนที่ 5 : ตรวจสอบคำตอบ

ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)

5. ครูนำหม้อน้ำชา แก้วน้ำชา แก้วกาแฟ ใบชาอบแห้ง กาแฟสำเร็จรูป ครีมเทียมและน้ำตาลแล้วสาธิตวิธีการชงชา กาแฟ นักเรียนดูและซักถาม ดังนี้

5.1 What is it ?

5.2 Have you ever drunk tea or coffee?

5.3 Who drink coffee or tea in your family?

6. ครูนำบัตรคำศัพท์ จำนวน 10 บัตร ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์และคิดไว้บนกระดาน

7. ประธานกลุ่มแจกบัตรเนื้อหา เรื่อง Tea ให้สมาชิกในกลุ่ม สมาชิกช่วยกันศึกษาบทอ่าน

8. ประธานแจกบัตรกิจกรรม Activity 1 เดิมคำศัพท์ลงในช่องว่างให้สอดคล้องกับบริบทของประโยคและตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย

9. ประธานแจกบัตรกิจกรรม Activity 2 เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายสอดคล้องกับคำที่กำหนดให้และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย

10. ประธานแจกบัตรกิจกรรม Activity 3 เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนคำกับที่ขีดเส้นใต้ในประโยคที่กำหนดให้และตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย

11. ประธานแจกบัตรกิจกรรม Activity 4 เรียงคำในประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรวจคำตอบจากบัตรเฉลย

ขั้นนำไปใช้ (Production)

12. เมื่อนักเรียนทำบัตรกิจกรรมเสร็จแล้ว ครูซักถามบททวนบทอ่านเกี่ยวกับเรื่อง Tea อีกครั้ง

12.1 Where did the tea - plant come first from?

12.2 Which countries do take their tea with milk and sugar?

สรุปและประเมินผลกิจกรรมกลุ่ม (Presentation)

13. นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบเป็นรายบุคคลและนำผลคะแนนที่ได้มารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

14. ตรวจแบบทดสอบและรวบรวมคะแนน ประกาศผลคะแนนและให้รางวัลกลุ่มที่มีผลคะแนนสูงสุด

5. สื่อการเรียนรู้

1. บัตรเนื้อหา เรื่อง Tea
2. บัตรคำศัพท์ จำนวน 10 แผ่น
3. หม้อน้ำชา แก้วน้ำชา แก้วกาแฟ ใบชาอบแห้ง กาแฟสำเร็จรูป ครีมเทียมและน้ำตาล
4. บัตรกิจกรรม Activity 1 - 4
5. บัตรเฉลยกิจกรรม
6. แบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมิน

1. ตรวจแบบทดสอบก่อนเรียน
2. ประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรม การทำงานกลุ่ม
3. ประเมินจากแบบฝึกหัด
4. ประเมินผลจากคะแนนวัดความก้าวหน้าของกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมิน

1. แบบทดสอบก่อนเรียน
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานเป็นกลุ่ม
3. แบบฝึกหัด
4. แบบทดสอบ

เกณฑ์การประเมิน

1. แบบทดสอบก่อนเรียน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. นักเรียนทุกกลุ่มประเมินผลการทำงานอยู่ในระดับดี
3. นักเรียนทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องอย่างน้อยร้อยละ 70
4. นักเรียนได้ผลการวัดคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 70

7. กิจกรรมเสนอแนะ

ควรนำเนื้อหาเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการต่าง ๆ เกี่ยวกับการเก็บใบชาและจัดทำเป็นชุดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ เข้าใจขั้นตอนต่าง ๆ และสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

8. บันทึกผลหลังสอน

ผลการจัดการเรียนรู้

1. ด้านความรู้ ประเมินโดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียน พบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้ 3.72 คิดเป็นร้อยละ 37.20 จัดอยู่ในเกณฑ์ควรปรับปรุง
2. ด้านทักษะกระบวนการ ประเมินโดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม พบว่านักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีขึ้น ไปได้ คิดเป็นร้อยละ 100
3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ นักเรียนมีคุณลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีผลการประเมินอยู่ในระดับดีขึ้น ไปได้ทุกคน คิดเป็นร้อยละ 100

ปัญหา/อุปสรรค

1. มีเวลาจำกัดในการสาธิตวิธีการชงน้ำชา กาแฟ นักเรียนอยากฝึกปฏิบัติจริง ทำให้เหลือเวลาในการอ่านบัตรเนื้อหาและทำแบบฝึกทักษะในกิจกรรมการเรียนรู้การสอนน้อย ส่งงานไม่ทันเวลาที่กำหนด

ข้อเสนอแนะ / แนวทางการปรับปรุง

การจับเวลาเรียนติดต่อกัน 2 ชั่วโมง เพื่อความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมการเรียน

การสอน

(ลงชื่อ)

(นางฉัตรสุดา ปัญญาธิวุฒิ)

ผู้สอน

9. บันทึกความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้บริหารสถานศึกษา

(นายไพศาล สังกะเพชร)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึกพฤติกรรมการทำงานรายบุคคล

เรื่อง.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....ชั้น.....

แบบบันทึกการสังเกตการทำงาน

ลำดับ ที่	พฤติกรรม/ ระดับ คะแนน	ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่าง เต็มความสามารถ			ร่วมรักษาและวางแผนกับเพื่อนในกลุ่ม			เป็นผู้นำและผู้ตามในโอกาส ที่เหมาะสม			ร่วมแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์			แนะนำวิธีการทำงานและช่วยเหลือเพื่อน ในกลุ่ม			รวมคะแนน
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	
	ชื่อ-สกุล																18

(ลงชื่อ).....ผู้บันทึก / ผู้ประเมิน
(.....)

แบบบันทึกพฤติกรรมการปฏิบัติงานรายกลุ่ม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....ชั้น.....

เกณฑ์การให้คะแนน				3	2	1	รวม
ข้อมูลที่นำเสนอ	3 คะแนน มีความถูกต้องชัดเจน	2 คะแนน มีความถูกต้อง	1 คะแนน ข้อมูลไม่ชัดเจน				
การนำเสนอด้วยหลักฐาน	3 คะแนน ยกตัวอย่างหรืออ้างอิงชัดเจน	2 คะแนน ยกตัวอย่างบ้าง	1 คะแนน ไม่มีการนำเสนอหลักฐาน				
การพูดหรือการรายงาน	3 คะแนน มีความมั่นใจผู้ฟังตั้งใจฟังมาก	2 คะแนน มีทักษะในการพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้	1 คะแนน ขาดความมั่นใจไม่น่าสนใจ				
ความเข้าใจเรื่องที่น่าสนใจ	3 คะแนน ผู้นำเสนอมีความเข้าใจเรื่องที่นำเสนอดีมาก	2 คะแนน ผู้นำเสนอเข้าใจเรื่องดีพอสมควร	1 คะแนน ผู้นำเสนอไม่ค่อยเข้าใจเรื่องที่นำเสนอ				
การใช้ภาษาในการนำเสนอ	3 คะแนน ใช้ภาษาได้ดีเข้าใจง่าย	2 คะแนน ใช้ภาษาพอใช้ได้ผู้ฟังเข้าใจ	1 คะแนน มีปัญหาการใช้ภาษาเข้าใจยาก				
รวมคะแนนทั้งหมด							

นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับผลคะแนนครั้งนี้ ..... (พอใจมาก พอใจหรือต้องปรับปรุง)

ลงชื่อ..... ผู้บันทึก / ผู้ประเมิน

(.....)

แบบประเมินการสร้างองค์ความรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....ชั้น.....

ที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน					รวม
		0	1	2	3	4	
1	ผลการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด						
2	เนื้อหาละเอียดชัดเจนครอบคลุมหัวข้อ						
3	สมมุติฐานเหมาะสมกับข้อคำถาม						
4	วิธีการศึกษา ค้นคว้าหาข้อมูลใช้หาคำตอบได้						
5	หลักฐานในการศึกษามีความหลากหลาย						

เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

4 หมายถึง มีมากที่สุด

3 หมายถึง มีบ้าง

2 หมายถึง มีน้อย

1 หมายถึง มีไม่เพียงพอ

0 หมายถึง ไม่ปรากฏ

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก / ผู้ประเมิน

(.....)

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เฉลย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มีจำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 40 นาที
2. คำถามในแบบทดสอบเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ ข้อละ 4 ตัวเลือก
3. ในแต่ละข้อให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด จากข้อ a, b, c, หรือ d. เพียงคำตอบเดียวแล้วทำเครื่องหมาย X ลงในช่อง a, b, c, หรือ d. ในกระดาษคำตอบ ดังตัวอย่างข้อ

(00) ดังนี้

(00).....

- a. At the supermarket.
- b. At school.
- c. At home.
- d. At work.

สมมติว่าคำตอบที่นักเรียนเลือกคือ ข้อ a. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับช่อง a. ดังนี้

ข้อ	a	b	c	d
00	X			

4. ถ้าต้องการแก้ไขหรือเปลี่ยนคำตอบให้ขีดทับช่องคำตอบเดิม แล้วทำเครื่องหมาย X ในช่องใหม่ที่ต้องการ เช่น ต้องการเปลี่ยนคำตอบจากข้อ a. เป็นข้อ d. ให้ทำดังนี้

ข้อ	a	b	c	d
00	~~X~~			X

5. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใดๆ ลงในแบบทดสอบ
6. ให้นักเรียนกรอกข้อความต่าง ๆ ลงในกระดาษคำตอบให้เรียบร้อยครบทุกช่อง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

Directions : Choose the best answer for each item.

1. Bangkok is .....
  - a. a country
  - b. a city
  - c. a town
  - d. a river
2. Thonburi is .....
  - a. a part of Bangkok
  - b. a new capital
  - c. the largest city
  - d. the busiest city
3. Bangkok is opposite to .....
  - a. Thonburi
  - b. Thailand
  - c. the Royal Palace
  - d. the Chao Phraya River
4. We can see modern buildings .....
  - a. on the Chao Phraya River
  - b. on both sides of the streets
  - c. everywhere in thonburi
  - d. near big department stores
5. The cinemas are always crowded with .....
  - a. many kinds of goods
  - b. modern buildings
  - c. people
  - d. buses
6. The Royal Palace is in .....
  - a. Thonburi
  - b. The country
  - c. a modern building
  - d. Bangkok

7. The largest city in Thailand is .....
  - a. Thonburi
  - b. Chiang Mai
  - c. Bangkok
  - d. Ubonrachathani

8. What is an amphibian?
  - a. A frog.
  - b. An animal with four legs.
  - c. An animal with a round black head.
  - d. An animal that lives both on land and in water.

9. When do we generally find frogs?
  - a. In winter.
  - b. In the dry season.
  - c. In the rainy season.
  - d. In all seasons.

10. Where do frogs live?
  - a. In a river.
  - b. Both on land and in water.
  - c. In water.
  - d. On land.

11. Where does the frog begin its life?
  - a. On land.
  - b. In water.
  - c. Both on land and in water.
  - d. In a river.

12. What is a tadpole?
  - a. A very young frog.
  - b. A mother frog.
  - c. An old frog.
  - d. A small fish.

13. What does a tadpole look like?
- A round black head with a tail.
  - A small frog with legs.
  - A small frog with a tail.
  - A small frog without legs.
14. What can the tadpole do?
- It can come out of the water.
  - It can swim.
  - It can live on land.
  - It can hop about on the bank.
15. Most animals .....
- have to learn to swim
  - cannot go into the water
  - can swim
  - can save the lives of others
16. Swimming is .....
- being in deep water
  - the great pleasure
  - a boat accident
  - the best exercise
17. In swimming you use .....
- your life
  - deep water
  - all the muscles of the body
  - The lives of others
18. Everybody should learn how .....
- to use all the muscles
  - to go into the water
  - to save his life
  - to swim
19. Swimming is easier to learn .....
- in later life
  - in deep water
  - in childhood
  - In a boat accident

20. Swimming is .....
- the use of muscles
  - an art
  - deep water
  - an accident
21. The greedy dog saw the butcher sleeping.
- The greedy dog was sleeping with the butcher.
  - The greedy dog and the butcher were sleeping.
  - The greedy dog found the butcher asleep.
  - The greedy dog and the butcher were sleeping.
22. He wanted to eat it all by himself at home.
- He wanted to eat it alone at home.
  - He wanted to eat himself at home.
  - He wanted to eat it at home.
  - He wanted to eat his home
23. He went home hungry.
- He went home without eating anything.
  - He went home without the meat.
  - He was hungry at home.
  - He returned home sad.
24. What was the butcher doing?
- He was selling meat.
  - He was sleeping.
  - He was running across the fields.
  - He was sitting in his shop.
25. Where did the greedy dog want to eat the meat?
- At home.
  - In the fields.
  - On the bridge.
  - In the water.
26. Where was the stream?
- In the fields.
  - On his way home.
  - At the shop.
  - Near the dog's home.

27. What did the greedy dog see in the water?
- Nothing.
  - Another dog.
  - His own shadow.
  - A bigger piece of meat.
28. Why did he drop his meat?
- To walk on the bridge.
  - To snatch the bigger piece of meat.
  - To look at his own shadow.
  - To get into the water.
29. When we want to build a house, we call .....
- a teacher
  - a merchant
  - a carpenter
  - a doctor
30. A carpenter is a skilled workman in .....
- tools
  - wood
  - metal
  - building
31. A carpenter has a lot of .....
- buildings
  - tools
  - wood
  - houses
32. The carpenter joins pieces of wood together with .....
- nails
  - a saw
  - a chisel
  - a hammer
33. The carpenter saws wood with .....
- a saw
  - a plane
  - a chisel
  - a hammer

34. He uses a chisel .....
- to saw wood
  - to cut wood
  - to drive in nails
  - to join pieces of wood together
35. We make tea by pouring boiling water on .....
- dried leaves
  - tea-plant
  - dried tea leaves
  - a teapot
36. The tea-plant came first from .....
- India
  - Japan
  - Sri Lanka
  - China
37. To make tea we use .....
- cold water
  - hot water
  - boiling water
  - warm water
38. Tea is usually serves in .....
- a teapot
  - a glass
  - a pot
  - a teacup
39. English people take their tea wit .....
- lemon juice
  - milk
  - milk and sugar
  - sugar
40. The drink of the French people is .....
- milk
  - coffee
  - tea
  - lemon juice

เฉลย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1	b	11	c	21	c	31	b
2	a	12	a	22	a	32	a
3	a	13	a	23	a	33	a
4	b	14	b	24	b	34	b
5	c	15	c	25	c	35	c
6	d	16	d	26	b	36	d
7	c	17	c	27	c	37	c
8	d	18	d	28	b	38	d
9	c	19	c	29	c	39	c
10	b	20	b	30	b	40	b

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน
สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็น
ของนักเรียนมากที่สุด ว่าเห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้คะแนน 5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้คะแนน 4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้คะแนน 3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้คะแนน 2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1	คะแนน

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ลักษณะรูปเล่ม					
1.1 ขนาดรูปเล่มเหมาะสม สวยงาม					
1.2 ตัวหนังสือมีขนาดเหมาะสม พิมพ์ถูกต้อง					
1.3 รูปภาพประกอบน่าสนใจ					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
2.2 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัด ได้ชัดเจน					
3. เนื้อหา					
3.1 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน					
3.2 มีความยากง่ายพอเหมาะ					
3.3 น่าสนใจเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน					
4. กิจกรรมการเรียนการสอน					
4.1 ได้รับความสนใจ ดึงดูดให้อยากเรียน					
4.2 นักเรียน ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และสนุกสนานกับบทเรียน					
4.3 เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก					
4.4 ช่วยให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น					

แบบประเมินประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ข้อความ	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. สาระสำคัญ					
1.1 ชัดเจนเข้าใจง่าย					
1.2 ถูกต้อง					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ชัดเจน					
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
3. สาระการเรียนรู้					
3.1 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้น					
3.2 ภาษาชัดเจนเข้าใจง่าย					
4. กิจกรรมการเรียนรู้					
4.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง					
4.2 ผู้เรียนได้ค้นคว้าจากแหล่งการเรียนรู้					
4.3 ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ					
5. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
5.1 สื่อการเรียนรู้หลากหลาย					
5.2 สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
5.3 สื่อการเรียนรู้น่าสนใจ ทันสมัย					
6. การวัดและประเมินผล					
6.1 วัดได้ตรงจุดประสงค์					
6.2 วัดและประเมินผลตามสภาพจริง					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ภาคผนวก ฉ

ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยสุโขทัย
Buriram Rajabhat University

1. การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ (Validity)

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบชุดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) เสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีเกณฑ์ประเมินดังนี้

ให้คะแนน + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้คะแนน - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบ กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOC เลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป มีสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$ แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ฉ. 1

ตาราง ภาคผนวก ฉ. 1 ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนประเมินผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม ΣR	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
2	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
3	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
4	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
5	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
6	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
7	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
8	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
9	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
10	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
11	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
12	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
13	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
14	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
15	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
16	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
17	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
18	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
19	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
20	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
21	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
22	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
23	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
24	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม

ตาราง ภาคผนวก ฉ. 1 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนประเมินผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม ΣR	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
25	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
26	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
27	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
28	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
29	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
30	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
31	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
32	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
33	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
34	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
35	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
36	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
37	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
38	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
39	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม
40	1	1	1	3	1.00	เหมาะสม

2. ค่าความยากง่าย (Difficulty)

ค่าความยากง่าย (Difficulty) ของข้อสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีสูตรดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ระดับความยาก
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

3. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)

ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้สูตร ดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์
	n ₁	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	n ₂	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

มีรายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ฉ. 2

ตาราง ภาคผนวก จ.2 ค่าความยากง่าย (P) และอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่น
จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
1	0.37	0.55	ดี
2	0.57	0.38	ใช้ได้
3	0.55	0.54	ดี
4	0.57	0.29	ใช้ได้
5	0.49	0.36	ใช้ได้
6	0.73	0.44	ดี
7	0.67	0.42	ดี
8	0.59	0.43	ดี
9	0.55	0.59	ดี
10	0.43	0.51	ดี
11	0.61	0.63	ดี
12	0.59	0.26	ใช้ได้
13	0.57	0.63	ดี
14	0.71	0.32	ใช้ได้
15	0.43	0.54	ดี
16	0.71	0.60	ดี
17	0.51	0.48	ดี
18	0.67	0.63	ดี
19	0.55	0.55	ดี
20	0.43	0.75	ดีมาก
21	0.43	0.58	ดี
22	0.76	0.32	ใช้ได้
23	0.47	0.65	ดี
24	0.53	0.51	ดี
25	0.59	0.20	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ฉ.2 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยาก (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผล
26	0.31	0.54	ดี
27	0.53	0.63	ดี
28	0.53	0.22	ใช้ได้
29	0.37	0.58	ดี
30	0.65	0.53	ดี
31	0.73	0.34	ใช้ได้
32	0.55	0.68	ดี
33	0.71	0.36	ใช้ได้
34	0.51	0.52	ดี
35	0.76	0.35	ใช้ได้
36	0.47	0.71	ดีมาก
37	0.61	0.76	ดีมาก
38	0.51	0.61	ดี
39	0.76	0.36	ใช้ได้
40	0.33	0.46	ดี

จากตาราง 2 แสดงค่าความยากง่าย (P) มีค่าตั้งแต่ 0.31 ถึง 0.76 ค่าอำนาจจำแนก (B) มีค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.76 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability of Lovett) ของแบบทดสอบ ทั้งฉบับ (r_{cc}) มีค่า 0.92

4. การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบย่อย

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบย่อยประกอบชุดการเรียนรู้ที่ 1-6 โดยการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) เสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีเกณฑ์ประเมินดังนี้

ให้คะแนน + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้คะแนน - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้สูตร IOC เลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป มีสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างตัวชี้วัดกับเนื้อหาหรือระหว่างข้อสอบกับตัวชี้วัด

$\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5. ค่าความยากง่าย (Difficulty)

ค่าความยากง่าย (Difficulty) ของข้อสอบจากแบบทดสอบย่อยประกอบชุดการเรียนรู้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ p แทน ระดับความยาก

R แทน จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

6. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)

ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบจากแบบทดสอบย่อยประกอบ
ชุดการเรียนที่ 1 - 6 ใช้สูตรดังนี้ ดังนี้

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

มีรายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ก.3 - ก.8

ตาราง ภาคผนวก ฉ.3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B)
และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 1

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.44	0.27
2	1.00	0.41	0.72
3	1.00	0.53	0.82
4	0.60	0.47	0.71
5	1.00	0.56	0.75
6	1.00	0.47	0.71
7	0.80	0.63	0.35
8	0.80	0.41	0.72
9	1.00	0.41	0.47
10	1.00	0.41	0.21
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85			

ตาราง ภาคผนวก ฉ.4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 2

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.50	0.75
2	1.00	0.41	0.44
3	0.80	0.38	0.63
4	0.60	0.44	0.88
5	1.00	0.47	0.56
6	1.00	0.28	0.56
7	0.80	0.34	0.56
8	0.60	0.47	0.81
9	1.00	0.22	0.44
10	1.00	0.41	0.56
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89			

ตาราง ภาคผนวก จ.5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 3

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.75	0.44
2	0.80	0.59	0.72
3	1.00	0.63	0.67
4	1.00	0.47	0.69
5	0.80	0.34	0.53
6	0.60	0.34	0.53
7	0.60	0.56	0.52
8	1.00	0.44	0.75
9	0.80	0.53	0.83
10	1.00	0.53	0.83
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89			

ตาราง ภาคผนวก ฉ.6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 4

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.41	0.52
2	0.80	0.66	0.52
3	1.00	0.72	0.48
4	1.00	0.66	0.38
5	1.00	0.53	0.32
6	0.80	0.66	0.52
7	1.00	0.53	0.85
8	1.00	0.47	0.48
9	0.60	0.47	0.62
10	0.60	0.53	0.45
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80			

ตาราง ภาคผนวก จ.7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 5

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.41	0.52
2	0.80	0.66	0.52
3	1.00	0.72	0.48
4	1.00	0.66	0.38
5	1.00	0.53	0.32
6	0.80	0.66	0.52
7	1.00	0.53	0.85
8	1.00	0.47	0.48
9	0.60	0.47	0.62
10	0.60	0.53	0.45
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80			

ตาราง ภาคผนวก ฉ.8 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย ชุดการเรียนรู้ที่ 6

ข้อที่	IOC	P	B
1	1.00	0.63	0.25
2	1.00	0.72	0.56
3	1.00	0.50	0.63
4	1.00	0.38	0.75
5	0.60	0.31	0.50
6	1.00	0.44	0.75
7	1.00	0.53	0.44
8	1.00	0.69	0.25
9	1.00	0.72	0.44
10	1.00	0.53	0.44
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83			

7. การหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 75 / 75

7.1 ประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ โดยใช้สูตร E_1 / E_2

$$\text{สูตรที่ 1} \quad E_1 = \frac{\Sigma X / N}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	ΣX	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบระหว่างเรียนของทุกคน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

$$\text{สูตรที่ 2} \quad E_2 = \frac{\Sigma f / N}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบหลังเรียน
	Σf	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียนของทุกคน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ก.9 - ก.10

ตาราง ภาคผนวก ก.9 คะแนนประเมินระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนประเมินระหว่างเรียนชุดการเรียนรู้ที่						คะแนนรวม (60)
	1(10)	2(10)	3(10)	4(10)	5(10)	6(10)	
1	7	7	8	7	8	9	46
2	7	7	8	7	7	8	44
3	8	7	8	7	6	8	44
4	9	8	9	8	9	8	51
5	8	9	9	9	9	7	51
6	9	9	9	8	9	9	53
7	8	8	9	9	7	7	48
8	8	9	9	9	8	8	51
9	9	8	9	8	8	9	51
10	8	9	7	8	7	7	46
11	8	9	9	9	8	9	52
12	8	8	9	8	9	8	50
13	8	9	9	8	9	8	51
14	7	7	8	7	6	9	44
15	8	7	8	7	7	8	45
16	8	9	9	9	9	8	52
17	8	8	8	8	8	7	47
18	8	8	9	9	7	9	50
19	9	8	7	8	8	8	48
20	8	9	7	8	7	8	47
21	7	8	7	8	7	8	45
22	8	8	7	8	8	7	46
23	9	9	8	9	8	8	51
24	9	8	8	8	8	8	49
25	7	9	7	8	9	7	47

ตาราง ภาคผนวก ฉ.9 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนประเมินระหว่างเรียนชุดการเรียนรู้						คะแนนรวม (60)
	1(10)	2(10)	3(10)	4(10)	5(10)	6(10)	
26	8	8	8	9	9	9	51
27	7	8	8	9	9	8	49
28	9	8	9	9	8	8	51
29	8	9	8	8	9	9	51
30	8	9	8	7	7	8	47
31	9	8	8	9	9	8	51
32	9	8	8	7	7	8	47
33	8	7	7	7	7	8	44
34	7	8	8	9	9	8	49
35	9	8	9	9	8	8	51
36	8	9	8	8	9	9	51
37	8	9	8	7	7	8	47
38	8	9	7	8	7	7	46
39	8	9	9	9	8	9	52
40	9	9	9	9	9	7	52
41	9	8	8	9	8	8	50
42	7	8	7	7	7	9	45
43	8	9	8	7	7	8	47
44	8	7	8	7	7	7	44
45	8	7	8	8	9	9	49
รวม	364	370	366	364	356	363	2183
$\bar{X}$	9.33	9.49	9.38	9.33	9.13	9.31	48.51
S.D.	0.67	0.74	0.73	0.79	0.92	0.69	2.74
ร้อยละ	80.89	82.22	81.33	80.89	79.11	80.67	80.85

ตาราง ภาคผนวก จ.10 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ก่อนเรียนและหลังเรียน

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)
1	16	31
2	17	32
3	15	30
4	17	30
5	15	35
6	18	34
7	17	36
8	16	34
9	18	32
10	17	30
11	17	36
12	18	37
13	16	36
14	18	30
15	16	31
16	17	36
17	18	33
18	16	36
19	17	30
20	18	31
21	18	30
22	17	31
23	19	33
24	18	36

ตาราง ภาคผนวก จ.10 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)
25	17	32
26	18	32
27	17	31
28	16	32
29	18	31
30	19	31
31	16	33
32	18	32
33	15	31
34	17	31
35	16	32
36	18	31
37	19	31
38	17	30
39	17	36
40	16	34
41	17	32
42	19	32
43	17	32
44	15	30
45	18	32
คะแนนรวม	769	1458
คะแนนเฉลี่ย	17.09	32.40
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.10	2.11
คะแนนเฉลี่ยร้อยละ	49.29	81.00

การคำนวณหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80

$$\text{สูตรที่ 1} \quad E_1 = \frac{\Sigma X / N}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	ΣX	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบระหว่างเรียนของทุกคน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

แทนค่าในสูตร

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{N} \times 100$$

$$= \frac{2183}{45} \times 100$$

$$= \frac{48.51}{60} \times 100$$

$$E_1 = 80.85$$

$$\text{สูตรที่ 2} \quad E_2 = \frac{\Sigma f / N}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบหลังเรียน
	Σf	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียนของทุกคน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

แทนค่าในสูตร

$$E_2 = \frac{\Sigma F}{N} \times 100$$

$$= \frac{1458}{45} \times 100$$

$$= \frac{32.40}{40} \times 100$$

$$E_2 = 81.00$$

7.2 การหาดัชนีประสิทธิผลของชุดการเรียนรู้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{1458 - 769}{(40 \times 45) - 769}$$

$$= \frac{689}{1031}$$

$$\text{E.I.} = 0.6683$$

รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก ก.11

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ตาราง ภาคผนวก จ.11 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)	ความต่าง (D)	ความต่าง (D ²)
1	16	31	15	225
2	17	32	15	225
3	15	30	15	225
4	17	30	13	169
5	15	35	20	400
6	18	34	16	256
7	17	36	19	361
8	16	34	18	324
9	18	32	14	196
10	17	30	13	169
11	17	36	19	361
12	18	37	19	361
13	16	36	20	400
14	18	30	12	144
15	16	31	15	225
16	17	36	19	361
17	18	33	15	225
18	16	36	20	400
19	17	30	13	169
20	18	31	13	169
21	18	30	12	144
22	17	31	14	196
23	19	33	14	196
24	18	36	18	324

ตาราง ภาคผนวก ฉ.11 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน (40 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (40 คะแนน)	ความต่าง (D)	ความต่าง (D ²)
25	17	32	15	225
26	18	32	14	196
27	17	31	14	196
28	16	32	16	256
29	18	31	13	169
30	19	31	12	144
31	16	33	17	289
32	18	32	14	196
33	15	31	16	256
34	17	31	14	196
35	16	32	16	256
36	18	31	13	169
37	19	31	12	144
38	17	30	13	169
39	17	36	19	361
40	16	34	18	324
41	17	32	15	225
42	19	32	13	169
43	17	32	15	225
44	15	30	15	225
45	18	32	14	196
คะแนนรวม	769	1458	689	10811
คะแนนเฉลี่ย	17.09	32.40		
S.D.	1.10	2.11		
เฉลี่ยร้อยละ	49.29	81.00		

6. การทดสอบค่า t

การทดสอบสมมติฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สูตร t-test Dependent มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
	n	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การคำนวณค่า t จากสูตร

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \\
 &= \frac{689}{\sqrt{\frac{45(10811) - (689)^2}{(45-1)}}} \\
 &= \frac{689}{\sqrt{\frac{486495 - 474721}{44}}} \\
 &= \frac{689}{\sqrt{267.59}} \\
 &= \frac{689}{16.3581} \\
 t &= 42.12
 \end{aligned}$$

การประเมินคุณภาพแผนการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ

การประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์ การตัดสินผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำหนดการให้คะแนนประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ของลิเคอร์ท เป็นมาตรฐานค่า 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อยและเหมาะสมน้อยที่สุด โดยให้ค่าความเหมาะสมที่มีค่าเฉลี่ย 3.51 ถึง 5.00 ถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ได้

รายละเอียดดังตาราง ภาคผนวก จ.12

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ตาราง ภาคผนวก ฉ.12 สรุปผลการประเมินแผนการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 6					
	1	2	3	4	5	6
1. สาระสำคัญ						
1.1 ชัดเจนเข้าใจง่าย	4.20	3.80	4.00	4.20	4.60	4.20
1.2 ถูกต้อง	4.00	4.40	4.60	4.60	4.40	4.00
2. จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.1 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ชัดเจน	3.40	3.40	4.00	4.00	4.40	3.40
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	3.60	3.80	4.80	4.40	4.40	3.60
3. สาระการเรียนรู้						
3.1 เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้น	3.80	3.20	4.80	4.40	4.60	3.80
3.2 ภาษาชัดเจนเข้าใจง่าย	4.00	3.80	4.20	4.00	4.60	4.80
4. กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1 ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริง	3.60	4.40	4.40	4.80	4.80	4.40
4.2 ผู้เรียน ได้ค้นคว้าจากแหล่งการเรียนรู้	3.40	3.80	4.40	4.60	4.40	4.40
4.3 ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ	3.80	4.20	4.20	4.00	4.40	4.00
5. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้						
5.1 สื่อการเรียนรู้หลากหลาย	3.60	3.60	4.40	4.80	4.00	4.40
5.2 สื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	3.60	4.20	4.20	4.20	4.40	3.60
5.3 สื่อการเรียนรู้น่าสนใจ ทันสมัย	3.60	4.20	4.80	3.80	4.40	3.60
6. การวัดและประเมินผล						
6.1 วัด ได้ตรงจุดประสงค์	3.80	4.00	4.00	4.60	4.20	4.40
6.2 วัดและประเมินผลตามสภาพจริง	3.80	4.20	4.00	4.20	4.20	4.40
เฉลี่ย	3.73	3.93	4.34	4.33	4.41	4.07
เฉลี่ยรวม	4.14					
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.56					

ประวัติย่อของผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
Buriram Rajabhat University

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางณัฐชดา ปัญญาธิวุฒิ
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 30 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2514
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	111 หมู่ 15 บ้านสาวาสอ ตำบลนิคม อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
	สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2529	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
พ.ศ. 2535	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
พ.ศ. 2536	ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู 1 ปี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2558	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ก.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์